

BURMESE
CLASSIC

အိမ်ထောင်ရေး

အိမ်ထောင်ရေး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း :

• ပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်စောမင်း (၁၇၉၉၂)
အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့

• ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်မိုး(ယာယီ-၁၄၆၃)
အမှတ်-၁၁၊ အောင်သပြေလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

• ပြန်ချိစရာ
ရတနာသိုက်စာပေတိုက်
အမှတ်-၁၅၂(၁-ထပ်)၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့
ဖုန်း-၀၁-၂၀၀၆၉၉၊ ၀၉ ၅၅၀ ၆၁၉၈၊ ၀၉ ၅၁ ၉၆၁၂၃

မျက်နှာစုံ၊ ဝိသိင်္ဃိ၊
အောင်မိုး

ကွန်ပျူတာ
ဆုအေးအောင်၊ ကြည်စိုးတန်

မလပ်
Emple

စာအုပ်ချုပ်
ကိုတင်အေး(ဂျိမ်း)

ပုံနှိပ်ခြင်း၊
၂၀၀၃၊ စက်တင်ဘာလ၊

အုပ်စု
၁၀၀၀

တန်ဖိုး
၂၀၀၀ ကျပ်

သတိုးအား စာပေဆရာ
သရဲခြင်ဆေး
သတိုးစောအေး ရန်ကင်း
ရတနာသိုက် စာပေ ၂၀၁၃
စာ - ၁၆၂၊ ၁၂.၅ * ၂၀ စင်တီမီတာ
သရဲခြင်ဆေး

၁၉၅-၈၃

ပြဒါးရှင်လုံးရှိတဲ့ ရွှေကြူတံကို သွားယူမယ်။ ဘာအမှား အယွင်းမှ မလိုချင်ဘူး...”

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး... နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး”

မှန်ရောင်ဆိုသည် လူက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ဝန်ချ တောင်းပန်ရင်း ဘေးနားမှတစ်ဆင့် လှမ်းယူလိုက်လေသည်။ သူ့လက်ညှိုး ထိပ်တွင် ပေကျံနေသော ကျီးဖြူသွေးကိုတော့ မမေ့မလျော့ဘဲ သူ့ မျက်လုံးတစ်စုံတစ်ခုတွင် ကွင်းလိမ်းလိုက်လေသည်။ မောင်ဒန်းမှာလည်း ကြေးလင်ပန်းကို အောက်သို့ချပြီး ပေါက်တူးတစ်ချောင်းကို ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် သုံးယောက်စလုံး လက်နက်ကိရိယာ အစုံအလင်ဖြင့် ကျောင်းအောက်မှဆင်းကာ ကျောင်းဝန်းအတွင်းရှိ ဆရာတော် အစဉ်အဆက် မြှုပ်နှံထားရာ သင်္ချိုင်းဂူများဆီသို့ သွားကြလေ၏။

“ဟင်... သူတို့ ဒါ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

မောင်သက်နဲ့မှာ လက်နက်ကိရိယာ အစုံအလင်ဖြင့် ထွက် သွားကြသော ခရီးသွားများကို ကြည့်ကာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မောင်သက်နဲ့မှာ ထိုလူသုံးယောက်နောက် သို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုရန် လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

လရောင်ဖြင့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်များ မြှုပ်နှံထားရာ သင်္ချိုင်းဆုတ်ဂူများကို ရှင်းလင်းပီပြင်စွာ တွေ့မြင်နေရသည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့်လူက ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများဖြင့် ပိတ်ဖုံးနေသော အုတ်ဂူ တစ်လုံးကို ကျီးဖြူသွေးကွင်းထားသောမျက်စိဖြင့် အတန်ကြာ

ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက် မောင်ဒန်းနှင့် မှန်ရောင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ ထိုအခါ မောင်ဒန်းနှင့် မှန်ရောင်မှာ ယူဆောင်လာသော ပေါက်တူး ပေါက်ပြားများဖြင့် ထိုအုတ်ဂူအား စတင် ဖြိုဖျက် တူးနက်ကြလေတော့၏။

မောင်သက်နဲ့မှာ အသက်ပင် ပြင်းပြင်းမရှူရဲဘဲ လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်နေမိသည်။

အတန်ကြာသည့်အခါ တခုနီးဒုန်း၊ တပိုင်းဒိုင်း ထုဂိုက်သံများနှင့်အတူ အုတ်ဂူမှာ ပြိုပျက်သွားလေတော့သည်။ ရျက်ချင်းဆိုသလို ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့်လူမှာ ရတနာသိုက်တစ်ခုကို ရှာဖွေနေသကဲ့သို့ အကျိုးအပဲ့ အုတ်ခဲများကို ဖယ်ရှားရင်း အုတ်ဂူအတွင်းသို့ ရှာဖွေနေလေသည်။ မောင်ဒန်းနှင့် မှန်ရောင်မှာလည်း သူတို့ ဆရာကြီးလုပ်သမျှတို့ ရွေးသံတလုံးလုံးဖြင့် ရပ်ကြည့်နေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အလွန်တရာထူးဆန်းသော အခြေအနေများကို သူတို့သုံးဦးသား မတွေ့မမြင်ကြခြင်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေသော မောင်သက်နဲ့ပင်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုမိလိုက်ချိန်၌ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထသွားလေတော့၏။

လရောင်ဖြင့် ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နေရသော ဝန်းကျင်ပတ်ပတ်လည်ရှိ သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်းများထက်၌ကား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးလောက်အောင်အထိ များပြားလှသော ကျီးကန်းအုပ်ကြီး...။

မနီးမဝေးရှိ သိမ်ကျောင်းအပျက်ကြီး၏ အမိုးထက်၌လည်း ကျီးကန်းများ ပြည့်နှက်နေသည်။ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုရောက်လာမှန်း

မသိသော ထိုကျီးကန်းအုပ်ကြီးမှာ အသံတစ်စုံတစ်ခုမှ မထွက်ဘဲ ပေါက်တူး ပေါက်ပြားကိုယ်စီဖြင့် တူးဆွနေကြသော လူသုံးယောက်ကို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ နောက်ထပ် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ တစ်ခုမှာ လိမ်ကျောင်းခေါင်မိုးထက်ရှိ များပြားလှသော ကျီးကန်းအုပ်ကြီး အလယ်တွင် သာမန်ကျီးကန်းများထက် အဆမတန်ကြီးမားသော ကျီးကန်းကြီးတစ်ကောင်ကား နိဗ္ဗာန်တောက်ပနေသော မျက်လုံးအဖုံဖြင့် မောင်ဒန်းတို့ လူစုကို ရန်လိုစွာ ကြည့်နေလေသည်။

“ကျီး... ကျီးကန်းတွေ ဘာ... ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် များနေတာလဲ။ ကျီးကန်းဆိုတာ ညဘက်ထွက်တဲ့ ငှက်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး... ဒါ... ဒါ... ဒါ... ဘာ အတိတ်နိမိတ်လဲ”

မောင်သက်နံ့မှာ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရအောင် ဖြစ်သွားပြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေလေ တော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆုတ်ဂူ အပြိုအပျက်များအတွင်းသို့ ရှာဖွေ ကြည့်ရှုနေသော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ၏ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက် သံကို မောင်သက်နံ့ ကြားလိုက်ရလေသည်။

“တွေ့ပြီဟေ့... ငါ နစ်ပေါင်းများစွာရှာနေတဲ့ ပြဒါးရှင် ရွှေကြုတ်ကို တွေ့ပြီ၊ ဟား... ဟား... ဟား...”

တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် ရတနာသိုက်တစ်ခုကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိသွားသည့် လူတစ်ယောက်လိုမျိုး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်လေသည်။ တစ်ပြိုင် နက်တည်းလိုလိုလည်း ဆုတ်ဂူအပြိုအပျက်ကြားမှ တစ်စုံတစ်ခုကို

ယူရန် လက်ရွယ်လိုက်လေ၏။

ထို အခိုက်အတန့်အတွင်းမှာပင် ထူးဆန်းသော အဖြစ် အပျက်များမှာ လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်သွားလေတော့ သည်။

သိမ်ကျောင်း ခေါင်မိုးအထက် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများ အထက် တွင် ငြိမ်သက်စွာ နားခိုနေကြသော ကျီးကန်းအုပ်ကြီးမှာ တစ်စုံတစ်ဦးက အချက်ပေး တပ်လှန့်လိုက်သည့်အလား တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဝန်းခနဲ ထပျံကာ ပြဒါးရှင်လုံးထည့်ထားသည့် ရွှေကြုတ်ကို ရှာဖွေနေသူ များထံသို့ ထိုးစိုက်ဆင်းသွားကြလေသည်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို လရောင်ခြည်ကို မတွေ့မမြင်ရတော့လောက်အောင်အထိ ကောင်းကင် တစ်ခုလုံး ကျီးကန်းများဖြင့် ပြည့်နက်သွားပြီး တောင်ပံခတ်သံများ၊ ကျီးအာသံများ၊ မည်းမည်းမြင်ရာကို လက်ထဲမှ ဓား၊ ပေါက်ပြားများ ဖြင့် သွေးပျက်ရှူးသွပ်စွာ တိုက်ခိုက်နေကြသော လူသုံးယောက်၏ အသံ များမှာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံသွားလေသည်။

မောင်သက်နံ့မှာ သည်းခြေပျက် ရှူးသွပ်သွားသူတွေလို အချင်းချင်း မှားယွင်းတိုက်ခိုက်နေကြသော လူသုံးယောက်ကို လည်းကောင်း ထိုလူသုံးယောက်ကိုပင် ထပ်မံ ထိုးဆိတ်တိုက်ခိုက်နေ ကြသော ကျီးကန်းများကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရှုရင်း ကြက်သေသေနေ နိတော့လေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ထို ငရဲပျက်သကဲ့သို့ ဆူညံနေသော အသံများမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြီး ကျီးအုပ်ကြီးမှာလည်း တစ်စ ထက်တစ်စ လျော့ပါးကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ပြဒါးရှင်

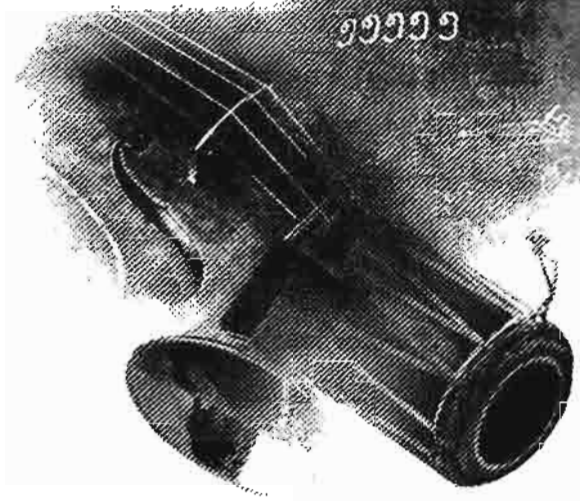
လုံထည့်ထားသည့် ရွှေကြတ်ကို ရှာရန်လာသည့် လူသုံးယောက်မှာတော့ မြေပြင်ပေါ်တွင် သွေးချင်းချင်းနီကာ ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက် လဲကျသေဆုံး နေလေ၏။

ထိုလူသုံးယောက် မြို့ဖျက်ခဲ့သည့် ဒုတိယ အပျိုအပျက်များ ပေါ်တွင်ကား သိမ်ကျောင်းခေါင်ဖိုးပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော သာမန် ကျီးကန်းများထက် အဆမတန် ကြီးထွားသည့် ကျီးကန်းကြီးတစ်ကောင် နှင့်အတူ တစ်ကိုယ်လုံး ဖွေးဖြူနေသော ကျီးဖြူတစ်ကောင် နားနေ ကြသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မောင်သက်နံတစ်ယောက် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရ သော ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်အပျက်များကြောင့် အံ့သြမှင်သက်ကြည့်နေ စဉ်မှာပင် ဒုတိယ အပျိုအပျက်များကြားမှ ရွှေရောင် တဖိတ်ဖိတ်တောက် နေသော အရာတစ်ခုကို နှုတ်သီးဖြင့်ကိုက်ချီကာ ကောင်းကင်ယံထက် သို့ ပျံတက်သွားသော ကျီးမည်းကြီးတစ်ကောင်နှင့်အတူ ကျီးဖြူ တစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သတည်း...။

မြို့မှန်မှန်ပြော
၅၅၅၅၅

အခန်း (၁)

ပဲခူးမြို့၊ ဇိုင်းဂနိုင်း အရပ်ထဲရှိ ကာကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင် အတွင်း၌ကား နေ့လယ်ခနခင်းဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ လူများ စည်ကားလှခြင်းမရှိဘဲ သုံးယောက်တစ်ဝိုင်း၊ လေးယောက်တစ်ဝိုင်းဖြင့် စားပွဲလေးလုံးခန့်မှာသာ လူရှိနေကြလေသည်။

ဆိုင်၏ ရှေ့ဆုံးတွင်ရှိသော စားပွဲ၌ကား ပင်နီတိုက်ပုံ ဝတ်ထား သည့် လူရွယ်သုံးယောက်သည် ဗမာ့ခေတ် သတင်းစာကို ဖတ်ရှုကာ ဂျာမနီမှ ကိုင်လာဘုရင်၏ နှုတ်ခမ်းမွေးအကြောင်းကို ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်၍ ပြောဆို ငြင်းခုံနေကြ၏။ အခြားတစ်ဖက်ရှိ စားပွဲပိုင်းတွင်

ထည်း အသက် ငါးဆယ်အရွယ် လူကြီးသုံးဦးသည် ထိုအချိန်က ဆတ်စားလျက်ရှိသော တောပုန်းကြီး ခံဖဲအကြောင်းကို သူတို့၏ ဆွေမျိုး အသုဘကိစ္စသဖွယ် စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆွေးနွေးနေကြသည်။

ဆိုင်၏အတွင်းဘက် အကျဆုံး၌ကား မည်သူနှင့်မျှ စကား ပြောဆို ဆက်ဆံခြင်းမရှိသော အသာညဉ့်ညဉ့်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး ကောင်း ကောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တောင့်တောင့်နှင့် အသက် သုံးဆယ် အရွယ် လူတစ်ယောက်သည် တစ်လောကလုံးတွင် သူတစ်ယောက် တည်း ရှိသည့်အလား အားလုံးကို ကျောပေးလျက် ဟွန်းတယောကြီးကို အေးအေးလူလူ ထိုးနေလေ၏။

သူ တယောထိုးနေသည်မှာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အစအဆုံး ထိုးနေသည်မဟုတ်ဘဲ သူ့စိတ်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း လက်ကွက်များကို လျှောက်နှိပ်ရင်း ဘိုးတံကို လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် ဟန်ချက်ညီညီ လှုပ်ရှားနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုလူငယ်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ တယောကြီးနှင့် ကြိုမထွက်ပေါ်နေသော အသံတို့ကြားတွင် ဗလာ ဟင်းလင်း လွင့်မျောလျက်ရှိ၏။

ထိုစဉ် တောပုန်းကြီး ခံဖဲအကြောင်းကို ဆွေးနွေးနေကြသော အုပ်စုထဲမှ အသက်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်သည် ဆိုင်အတွင်း၌ မီးရှို့ ထားသော အုန်းဆုံကြီးနှင့် ဆေးလိပ်မီးညှို့ရန်လာရင်း တယောထိုးနေ သည့် လူငယ်အနားသို့ ရောက်သောအခါ...။

“ဟကောင် မောင်တက်ရဲ့၊ မင်း တယောထိုးနေတာ ဘာ သီချင်းများတုန်းကွ။ ငါလည်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါလား” ဟု မခီမဆိုင် လူတတ်ကြီး လုပ်ကာ ပြောဆိုလေသည်။

တယောထိုးနေသည့် မောင်တက်ဆိုသူက ပေးရီနေသော မျက်လုံးအစုံကို အသာအယာဖွင့်ပြီး တယောထိုးခြင်းကို ရပ်တန့် လိုက်ကာ...။

“ခင်ဗျား ဘယ် ကြားဖူးပါ့မလဲ ဦးဘချုံရဲ့။ ကျုပ်ထိုးနေတာ သီချင်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ်စိတ်ကို ကျုပ် တယောသံနဲ့ လိုက်ရှာနေတာဗျ”

ဦးဘချုံက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ပါးစပ်တွင် ကိုက်ထားသော ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဆွဲချွတ်ရင်း...။

“ဘာ... ဘယ်လို၊ စိတ်ကို တယောသံနဲ့ လိုက်ရှာနေတာ ဟုတ်လား...။ ကြားလည်း မကြားဖူးပေါင် မောင်ရာ၊ ဟုတ်မှလည်း လုပ်စမ်းပါဦး”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ တယောသံက ကျုပ်ရဲ့စိတ်ကို လိုက် ရှာရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကိုပါ တစ်ခါတည်း လက်စတုံး သေသွားတဲ့အထိ ဒီအသံနဲ့ သတ်ပစ်လိုက်လို့ ရတယ်”

“ဟေ!...။”

မောင်တက်ဆိုသူ၏ စကားကြောင့် ဦးဘချုံမှာ ယောင်ယမ်း အော်ဟစ်မိပြီး လက်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်သည်ပင် မြေပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ တွာသွားလေသည်။

မောင်တက်ဆိုသူက ဦးဘချုံ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ကာ သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ပွတ်သပ်၍ မထီတရီ ပြုံးလိုက်ပြီး...။

“တကယ်တော့ အသံကိုသုံးတဲ့ မန္တရ (Mantra) ပညာဆိုတာ အလွယ်ဆုံးနဲ့ အထိရောက်ဆုံး ပညာတစ်မျိုးပေါ့ဗျာ။ ဒါတွေကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း လေးထောင်ကျော်ကျော်လောက် ကတည်းက တိဗက်မှာ စသုံးခဲ့ကြတာဗျ။ ဥပမာပြောရရင် ‘ဥ’ဆိုတဲ့ အသံထွက်ထဲမှာ စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ တုန်ခါမှုတွေ ပါတယ်။ နောက်ပြီး ရှားမင်းလို့ခေါ်တဲ့ ဂန္ထီရပညာ တစ်မျိုးထဲမှာ လူကို ဆေးကုချင်ရင် သူတို့ အထူးစီရင်ထားတဲ့ ဗုံကို တီးရတယ်။ သူတို့အဆိုအရတော့ စည်းချက်ကျကျ တီးတဲ့ ဗုံသံဟာ လူ့အတွက်တော့ အမိဝမ်းတွင်းမှာနေစဉ်က မိခင်ရဲ့ နှလုံးခုန်သံကို ကြားနေရတဲ့ သန္ဓေသားရဲ့အဖြစ်ကို မသိစိတ်ထဲမှာ ပြန်သတိရစေတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဗုံသံဟာ ရှင်သန်မှုအတွက် အားအင်တွေကို နှိုးဆော်ပေးတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။ ဒါကြောင့် စစ်တပ်ထဲက ဘင်ခရာ တပ်ဖွဲ့မှာ စစ်သီချင်းတွေ ဈေးစပ်ရင် Drum လို့ ခေါ်တဲ့ ဗုံသံကို အဓိကထားပြီး နှစ်ချက်နှစ်ချည်းနဲ့ တီးကြတာပေါ့”

ဦးဘချိုမှာ မောင်တက်၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း ခေါင်းတရမ်းရမ်းနှင့် ဖြစ်နေလေတော့သည်။ မောင်တက်မှာမူ ဦးဘချိုကိုကြည့်ကာ အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်ရင်း ဆက်ပြောလာပြန်သည်။

“ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ကြေးခေါင်းလောင်း ကြီးတွေကိုရော မြင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား ဦးဘချို။ ခင်ဗျား စိတ်အထင် ပြောပါဦး။ လူတွေက ဘာကြောင့် ခေါင်းလောင်းထိုးကြတယ် ထင်လဲ”

ထိုသို့ မေးလိုက်သောအခါ ဦးဘချိုမှာ စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်သွားပြီးလျှင် တိတိကျကျပြန်၍ အဖြေပေးနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ တအင်းအင်း တအဲအဲ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

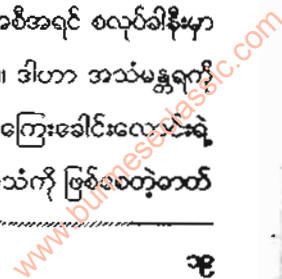
ထိုအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချီ ပြောဆိုနေသည်ကို မလှမ်းမကမ်းမှ နားစွင့်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်က စိတ်ပါဝင်စားလာဟန်ဖြင့် ...

“ဆိုခမ်းပါဦး မောင်တက်ဗျဲ့ ကြေးခေါင်းလောင်းတွေ ထိုးရတာ ဘာအတွက်လဲ”

ဟု လှမ်းမေးလေသည်။

မောင်တက်က ...

“ခေါင်းလောင်းမှန်ရင် လက်တစ်ဆစ်လောက် အရွယ်ရှိတဲ့ ခေါင်းလောင်းကအစ မင်းဖြူ မှန်မှန်ပြောလို့ အဆိုရှိတဲ့ မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းကြီးအဆုံး အသံထွက်တဲ့ ခေါင်းလောင်းမှန်သမျှ ဂန္ထီရ အစီအရင်ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ။ လောကီပညာ ရှင်တော်တော်များများဟာ သူတို့ရဲ့ အစီအရင် စလုပ်ခါနီးမှာ ခေါင်းလောင်းကို တီးတတ်ကြတယ်။ ဒါဟာ အသံမန္တရကို နှိုးဆွလိုက်တာပဲ။ အဲဒီအထဲမှာမှ ကြေးခေါင်းလောင်းရဲ့ အသံက ပိုပြီးတော့ စွမ်းတယ်။ အသံကို ဖြစ်စေတဲ့ဓာတ်

အစိုးရတော်

အစိုးရတော်

(နိဒါန်း)

တာလသီးသီး၊ ကျီးကားနေ့တက်၊ နေ့မှာ ထွက်၏။
ကုပ်သလုပ်သည်၊ ခင်ပုတ်ညှဉ့်တက်ညာမှာ ထွက်၏။

(ကန်တော်မင်းကျောင်းဆရာတော်)

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေး မောင်သက်နံ့တစ်ယောက်
နေ့လယ် ဆွမ်းစားချိန်ပြီးကတည်းက ဆရာတော် ကျက်နိုင်ထားသည့်
အဗ္ဗတသာဂရကျမ်းထဲရှိ ကျီးသာနိမိတ်များကို ကျက်မှတ်နေသည်မှာ
ယခု နေဝင်ဝတ်တက်ချိန်ထိပင် အလွတ်မရနိုင်သေးပေ။

ဂန္ဓာရီစွမ်းအင်ရှိသော ရွှေကျီးညိုပုဂံ၏ (ကျီး)အာခြင်း၊ (ကျီး)
သာခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော အတိတ်၊ နိမိတ်၊ စနည်း၊ တဘောင်း၊
ဘဝေါများမှာ ရှုပ်ထွေးလှပေ၏။

ဤ ဘုရားရှိခိုးပြီးလျှင် ဒီကျီးသာနိမိတ်များကို ဆရာတော်
ထံတွင် အလွတ်အာဂုံဆောင်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် မောင်သက်နံ့မှာ တနေ့
တမော့ပင် မအိပ်နိုင်ဘဲ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခမ်း ကျောင်းအောက်ရှိ
ကျွန်းတိုင်လုံး တစ်လုံးကိုဖိုကာ ကျက်မှတ်နေလေ၏။

တွေ့ထဲမှာ ကြေးစာတ်ဟာ အပူစွမ်းအင် အမြင့်ဆုံးလို့ ကျုပ်ဆရာက ပြောဖူးတယ်။ အတိအကျကိုတော့ ကျုပ်ဆရာမှပဲ သိလိမ့်မယ်”

ထိုအခါတွင် ဦးဘချစ်ဆိုသူက ဆေးပေါ့လိပ် အသစ်တစ်လိပ်ကို လက်ဖက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ကာကာ ကုလား၏ရှေ့တွင် ချထားသော မှန်ပုံထဲမှ နှိုက်ယူလိုက်ရင်း...

“နေစမ်းပါဦး မောင်တက်ရဲ့၊ မင်းဆရာက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်ဆရာက ကိုဟင်္သာတဲ့”

“ဟုတ်လား... မင်းရဲ့ဆရာ ကိုဟင်္သာက ဘယ်မှာနေတာ တုန်း”

မောင်တက်က ပြန်မဖြေသေးဘဲ သူ့လက်ထဲမှ တယောနှင့် ဘိုးတံကို စားပွဲပေါ်သို့ အသာအယာချလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

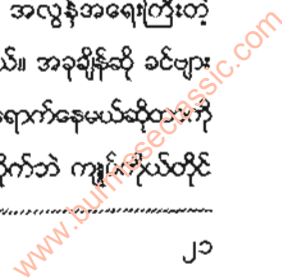
“အခုတော့ ကျုပ်ဆရာက ဗမာပြည်မှာ မရှိတူပျူ။ အိဂျစ်ပြည်ကို ရောက်နေတယ်။ အိဂျစ် လောကီပညာရှင်တွေ အမြင့်ဆုံး စီရင်ခဲ့တဲ့ မရဏကျမ်းစာ (Book of Death) ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကြီးကို တူတစ်ခမန် သင်္ချိုင်းပိရမစ်ထဲက စွန့်စွန့်စားစား ဖောက်ထွင်းယူဖို့ ခရီးထွက်သွားခဲ့တာပဲ”

မောင်တက်၏ စကားအဆုံးတွင် နားထောင်နေကြသော လူကြီးနှစ်ဦးသည် ‘ကြီးကျယ်နိုင်ရန်ကော၊ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား’ ဟု သံသယဝင်သည့် မျက်လုံးမျိုးဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

မောင်တက်ကလည်း ထိုလူကြီး နှစ်ဦး၏အကြည့်ကို ပါးနပ်စွာပင် အဓိပ္ပာယ်ပေါက်လိုက်သည်ဖြစ်ရာ ဆက်ပြောနေခြင်းအားဖြင့် မည်သည့်အကျိုးကျေးဇူးမျှ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း တွေးမိပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းသော စေ့ထားလိုက်တော့သည်။ ထို့နောက် လေကုန်မခံချင်တော့သည့်အလျောက် စားပွဲပေါ်တွင်ချထားသော ဟွန်းတယောကို ပြန်၍ ကောက်ယူလိုက်မည်အပြုတွင် လွန်စွာကျယ်လောင်သော တဘုတ်ဘုတ် မြည်သံနှင့်အတူ အကြည့်ရချိုးလှသည့် ဘေးတွဲပါသော BSA မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကြီး တစ်စီးသည် ကာကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ထိုးရပ်သွား၏။

ထိုဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသူမှာ ကပြားလူမျိုး စာတိုက်ဗိုလ်သော်မဆင်ဆိုသူ ဖြစ်လေ၏။ ဗိုလ်ကပြား သော်မဆင်မှာ ဇိုင်းဂနိုင်းရပ်ထဲတွင် နေလေသူဖြစ်ရာ မောင်တက်ကို ကောင်းစွာသိကျွမ်းနေသူ ဖြစ်လေတော့သည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါကလည်း ပဲခူးမြို့တစ်မြို့လုံးတွင် ဘေးတွဲပါသော BSA ဆိုင်ကယ်ကို စီးသူဟူ၍ စာတိုက်ဗိုလ် သော်မဆင် တစ်ယောက်သာ ရှိလေသည်။ (ယခုအခါ ထိုမော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ မန္တလေးမြို့ရှိ ဆိုင်ကယ်စုဆောင်သူတစ်ဦးထံတွင်ရှိကြောင်း သိရသည်) စာတိုက်ဗိုလ် သော်မဆင်သည် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလျှင် ဆင်းချင်း မောင်တက်ရှိရာဆီသို့ အူလျားဖားလျား ရောက်လာပြီး...

“မစ္စတာ တက်၊ ခင်ဗျားအတွက် အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကြေးနန်းစာတစ်စောင် ရောက်နေတယ်။ အခုချိန်ဆို ခင်ဗျား အိမ်မှာမရှိဘဲ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရောက်နေမယ်ဆိုတားကို သိလို့ Postman တွေနဲ့ ယဉ်ပေးပေးလိုက်ဘဲ ကျွမ်းကျင်တိုင်

ယူလာတာ၊ ရော့... ဖတ်ကြည့်'

ဗိုလ်ကပြား သော်မဆင် လှမ်းပေးသော ကြေးနန်းစာရွက်ကို
မောင်တက်က အလောတကြီးနှင့် ယူလိုက်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ...

မောင်တက်... ဆရာကြီး ဆုံးပြီ။ ရန်ကုန်ကို အပြန်လား။

ကိုအကျီ

ထိုကြေးနန်းစာကို ဖတ်ပြီးနောက် လွန်စွာမှ ဣန္ဒြေကောင်းလှ
သော မောင်တက်သည်ပင်လျှင် ပါးစပ်အဟောင်းသား၊ ပွင့်ဟသွားလေ
တော့သည်။

အခန်း (၂)

ရန်ကုန်မြို့၊ ချာချီလမ်း (ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းလမ်း) ရှိ ခြံဝန်း
ကျယ်ကြီးတစ်ခုရှေ့၌ မြင်းရထားကို ရပ်တန့်ခိုင်းပြီး မောင်တက်က
မြင်းရထားသမားကို မြင်းလှည်းခအပြင် ဘောက်ဆူးငွေ သုံးပဲမျှ
ပေးလိုက်ရာ ရထားမောင်းသည့် ကုလားမှာ ဆလံအထပ်ထပ် အရှိ
အသေပေးပြီး မြင်းကို အသော့နှင့်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မောင်တက်က ခြံဝန်းတံခါးမကြီးတွင် တပ်ဆင်ထားသော
ငွေသည်းလည်းလေးကို ယူပယ်ခမ်းလိုက်သည်နှင့် တံခါးစောင့် ဂေါ်ရား
ထူးဖိုး ဗဟာသူက အပြေးရောက်လာပြီး ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလေ၏။

ဂေါ်ရခါးလူမျိုးပီပီ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ကော့ထောင်နေအောင် ဖယောင်း
ဖြင့် တိုက်ထားလေ့ရှိသော ဗဟာဒူး၏ မျက်လုံးအစုံကား ခါတိုင်းလို
စူးရှ တောက်ပြောင်နေခြင်း မရှိချေ။

မောင်တက်မှာလည်း စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် သက်ပြင်းကို
တိုးတိုးချပြီး ခေါင်းကို မသိမသာ ခါယမ်းလိုက်၏။ စိတ်ထဲတွင်
လည်း...

“တူတစ်ခမန်ရဲ့ ပီရမစ်ဂူသင်္ချိုင်းထဲက ဂန္ထီရပစ္စည်းတစ်ခုကို
ယူဖို့ အိဂျစ်ပြည်ကိုရောက်နေတဲ့ ဆရာကိုဟင်္သာတစ်ယောက်
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဟောဒီရန်ကုန်မြို့မှာ ဆုံးသွားရတာလဲ”

ဟူသည့် မေးခွန်းကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ တွေးရင်း စန်းစနောင့်
ဖြစ်နေမိသည်။ နောက်ပြီး ဆရာကိုဟင်္သာ သေဆုံးရသည်မှာ သွေးရိုး
သားရိုးမှ ဟုတ်ပါလေစဟုလည်း သံသယဖြစ်နေမိ၏။ သို့သော် ..

“ဆရာ ကိုဟင်္သာလို လူမျိုးရဲ့အသက်ကို ဘယ်သူကမှ
လုပ်ကြံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

ဟု တွေးမိပြီး ထိုသံသယကို ခေါင်းထဲမှ ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်
သည်။

ရေနံချေးရောင် ဝနေသော ကျွန်းသားများဖြင့် ဆောက်လုပ်
ထားသည့် နန်းဆန်ဆန် နှစ်ထပ်အိမ် အမည်းကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်
အရောက်တွင် အဖြူရောင်စွပ်ကျယ် လက်စကကို ဝတ်ကာ ဝိုးသား
တရုတ်ဘောင်းဘီ အဖြူရောင်ကို ခါးစည်းကြီးဖြင့် စည်းနှောင်ဝတ်ဆင်
ထားသော မျက်ပေါက်ကျွန်းကျွန်း သွားခေါခေါ တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက်
အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုသူမှာ ဆရာ ကိုဟင်္သာ၏ ညာလက်နဲ့ တပည့်တစ်ယောက်
ပင်ဖြစ်ပြီး အမည်မှာ တရုတ်ဘာသာ အသံထွက်ဖြင့် 'အိန်းဂျီ' ဟု
ခေါ်၏။ သို့သော် အားလုံးက သူ့နာမည်ကို ခပ်လွယ်လွယ်ပင် မြန်မာမှု
ပြုလိုက်ပြီး 'ကိုအကျီ' ဟုသာ ခေါ်ကြလေသည်။

မောင်တက်ဆီသို့ သံကြိုးရိုက်လိုက်သူမှာ အဆိုပါ ကိုအိန်းဂျီ
ခေါ် ကိုအကျီပင် ဖြစ်သည်။

ကိုအကျီက မောင်တက်ကို မြင်သည်နှင့်...

“ဟော... ကိုတက် ရောက်လာပြီလား လာဗျာ အိမ်ထဲကို
ဝင်။ အထဲမှာတော့ ဆရာကြီးရဲ့တပည့်တွေ စုံနေကြပြီ”
မောင်တက်က...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးကို အိဂျစ်
မှာပဲ ရှိနေလိမ့်ဦးမယ် ထင်ထားတာဗျ”

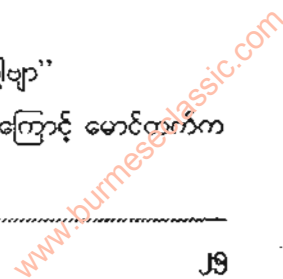
“ဆရာကြီး မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်တာ ၅ ရက်လောက်ပဲ
ရှိသေးတယ်။ တူတစ်ခမန်ရဲ့ ဂူသင်္ချိုင်းထဲကိုလည်း ရောက်ခဲ့
ပြီးပြီ။ အိဂျစ်တွေရဲ့ မရဏကျမ်းစာကိုလည်း ရလာခဲ့ပြီလို့
ပြောတယ်။ အခုပြန်လာတာက အဲဒီ ဂူသင်္ချိုင်းထဲက ပြဒါးရှင်
လုံးကို ရှာဖွေ အရေးကြီးတဲ့ ဂန္ထီရပစ္စည်းတစ်ခု လာရှာတာလေ”

“ဒါနဲ့ ဆရာကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက်ကြီး ဆုံးသွား
ရတာလဲ”

“ဖရီးမေဆင်ဂိုဏ်းရဲ့ လက်ချက်ပေါ့ဗျာ”

လုံးဝ မထင်မှတ်ထားသော စကားကြောင့် မောင်တက်က

ထုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပြီး...

“ဟာ... ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ၊ ဆရာကိုဟင်္သာက နယ်နယ် ရရစွမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ။ သူ့ကို သတ်ရုံ လောက်နဲ့တော့ သေနိုင်ပါရိုးလား...”

ကိုအကျီလည်း မောင်တက် တွေးမိသလိုပင် တွေးမိဟန်တူ သည်။ သူ၏ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ပို၍ ကျဉ်းမြောင်းသွား အောင် မှေးစင်းလိုက်ပြီး...

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး ကိုတက်ရေ၊ လူဆိုတာ ကံစာတာ နိမ့်တဲ့ အခါကျတော့လည်း ပြောရခက်သား။ ဆရာကြီးရဲ့ အလောင်းဘေးမှာ ဖရီးမေဆင်ဂိုဏ်းရဲ့ တံဆိပ်နဲ့ အဆိပ်ခွက် တစ်ခွက်ကိုလည်း တွေ့တယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း လုံးကိုလည်း မြောင်းဆန်အောင် မွှေနှောက်သွားကြတယ်လေ။ ကော့ရှ ဂူသင်္ချိုင်းထဲကနေ ဆရာကြီးယူလာတဲ့ မရဏကျမ်းစာ ကို ပြန်ပြီး လုယူဖို့ကြိုးစားတာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် ကိုတက် ရေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီကျမ်းစာက သူတို့ ဖရီးမေဆင် ဂိုဏ်းဝင်တွေရဲ့ အထွဋ်အမြတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုပဲ မဟုတ် လား”

“ဟင်... ဒါဆို အဲဒီစာအုပ်ကြီးကိုရော သူတို့ ရသွားကြလား ကိုအကျီ”

မောင်တက်က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မေးလိုက်ရာ ကိုအကျီက နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကာ မဲ့ပြုံးပြုံးပြီး...

“ဘယ်ရလိမ့်မလဲ ကိုတက်ရား ဆရာကြီးက သူပြန်ရောက်တဲ့ နေ့ကတည်းက လျှို့ဝှက်လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ သိမ်ဆိုင်ထားလို့

ကျွန်တော် သွားဝှက်ထားပြီပါပြီ”

“တော်သေးတာပေါ့ ကိုအကျီရား။ ဒါနဲ့ အဲဒီ စာအုပ်ထဲမှာ ဘာတွေ ရေးထားသတန်းဗျ”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ကိုအကျီက မျက်လုံးပေါက်များ ပျောက် ကွယ်သွားသည်အထိ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ကြိုကြိုဖန်ဖန်ဗျာ၊ အီဂျစ်စာနဲ့ ရေးထားတဲ့ဥစ္စာ။ ကျွပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖတ်တတ်မှာတုန်းဗျ။ ဆရာကြီးမှပဲ ဖတ်တတ် ပေလိမ့်မပေါ့။ ကဲ... လာလာ ကိုတက်၊ အထဲဝင်ရအောင်”

ကျွန်းသား ကနတ်များဖြင့် ဟင်္သာပုံထွင်းထုထားသော တံခါး မကြီးနှစ်ချပ်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည့်အခါ အထဲတွင် ဝတ်စုံဖြူဝတ်ဆင် ထားသည့် တပည့် အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့်သည် အသံမထွက်ဘဲ တိုးတိတ်စွာဖြင့် အသုဘအတွက် လိုအပ်သည်များကို စီစဉ်နေကြသည် ကို တွေ့ရသည်။

ဆရာ ကိုဟင်္သာ၏ ရုပ်အလောင်းကိုလည်း ကျောက်ဖြူသား စာလားကြီးပေါ်တွင် ဆန့်ဆန့်ရနံ့ရနံ့ဖြစ်အောင် တင်ထားပြီး အဖြူ ရောင် ပိုးသားအကျီနှင့် အဖြူရောင် ပိုးသားတောင်ရှည်ပရိုးကို ဝတ်ဆင် ဖေးထား၏။ ပန်းထက်၌ကား ကောသန္တီတိုင်းဖြစ် ရွှေသားပဝါစစ်စစ်အား လောကဘတ် ထိုးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆရာ ကိုဟင်္သာ၏ အလောင်းတင်ထားရာ ကျောက်ဖြူသား စာလားကြီး၏ အပေါ်မျက်နှာကြက်တွင် အနက်ရောင် ကတ္တီပါစတစ်စ တို ဗိတန်သဖွယ် ဖြန့်ကြက်မိုးထား၏။ ထိုအနက်ရောင်အပတ်စ သည်ပင်လျှင် စကြဝဠာကို ကိုယ်စားပြုသော သဘောဖြစ်သည်။

အလောင်း လဲလျောင်းရာ ကျောက်ဖြူသားက အဖြူရောင်ဖြစ်ပြီး အပေါ် မျက်နှာကြက်က အမည်းဖြစ်ခြင်းသည် Masonic ဂန္ဓရီပညာ၏ စကြဝဠာစွမ်းအင်ကို ဖော်ထုတ်ခြင်းသဘော ဖြစ်လေ၏။

အလောင်းတင်ထားရာ ကျောက်ဖြူသားတလား၏ ထောင့် လေးထောင့် အသီးသီးတွင်လည်း မီးတောက်လောင်နေသော ဖယောင်း တိုင် တစ်တိုင်၊ ထွန်းညှိထားသော အမွှေးတိုင်တိုင်၊ ရေဖန်ခွက် တစ်ခွက်နှင့် ကျောက်စရစ်ခဲတစ်ခဲကို သူထောင့်နှင့်သူ တင်ထား၏။

ဤသည်မှာလည်း မဟာဘူတ ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို ကိုယ်စား ပြုသော ဂန္ဓာရီအစီအရင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မောင်တက်က ကျောက်ဖြူသားတလား အနားသို့ တိုးကပ် သွားပြီး ဆရာ ကိုဟင်္သာ၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ ဝံ့ကြည့်လိုက်၏။

ဆရာ ကိုဟင်္သာ၏ မျက်နှာမှာ အသက်ရှင်စဉ်ကအတိုင်းပင် မည်းနက်ထူထပ်သော မျက်ခုံးမွေး၊ ဖြောင့်စင်းပေါ်လွင်သော နှာတံ၊ ထူထဲပြည့်ဖောင်းပြီး တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားသော နှုတ်ခမ်းအစုံတို့ဖြင့် ကျက်သရေရှိလှသည်။ ထို့အပြင် မျက်ခုံးနှစ်ခုဆုံရာ နဖူးအစပ်နားရှိ တတိယမျက်လုံးဟု ခေါ်တွင်သော နေရာတွင်ရှိသည့် အစိမ်းရောင် မှဲ့ရှင်တစ်လုံးမှာလည်း အသက်ရှင်စဉ်ထုန်းကထက်ပင် ပိုမိုလတ်ဆတ် ကာ အစိမ်းရောင်သန်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ခု ထူးခြားနေသည် မှာ ဆရာ ကိုဟင်္သာ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် အသားအရေ ဝင်းဝါ လျက်ရှိပြီး အဆိပ်မိထားသည့်လက္ခဏာ တစ်ခုမျှ မတွေ့ရခြင်းပင်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆရာကြီး၏ တပည့်တစ်ဦးက မောင်တက်အနား သို့ ရောက်လာပြီး...

“ကိုတက်ရေ နည်းနည်းလောက် ဖယ်ပေးလိုက်ပါဦးဗျား ဒီမှာ စီအိုင်ဒီက အရာရှိတွေ ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့က နည်းနည်းလောက် ကြည့်ချင်ကြလို့တဲ့”

မောင်တက်က လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အိုင်ပီ (Inspector Police) ရာထူးအဆင့်အတန်းရှိ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံနှင့် မွန်မွန်ရည်ရည် လူတစ်ယောက်က ...

“စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ဗျား။ ဒီ ကေ့စ်က မာဒါကေ့စ် (Murder case) ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ဆီကို သတင်းပို့လာတဲ့ အတွက် တာဝန်အရ လာကြည့်တာပါ။ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ကြပါနဲ့။ တစ်ချိန်က ကျွန်တော်လည်း ဆရာ ကိုဟင်္သာရဲ့ တပည့်ဟောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဪ... ဪ”

မောင်တက်လည်း စိတ်မသက်မသာဖြင့်ပင် အလောင်းအနား မှခွာကာ ဆရာကိုဟင်္သာ၏ ယခင်အသုံးပြုနေကျဖြစ်သော အိပ်ခန်း ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

အိပ်ခန်းထဲတွင်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်က မြှော့နေထား ဟန်ဖြင့် မြင်မကောင်းအောင် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဆရာ ကိုဟင်္သာ၏ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်သုံး ယိမ်းနွဲ့ပါးခါးကြီးကမူ ကလပ် ပေါ်တွင် နေသားတကျ ရှိမြဲရှိနေသေး၏။

မောင်တက်က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်မိ သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျောင်းအပေါ်မှ ဆရာတော်၏ ဩဇာခက်ထန်
သော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“မောင်သက်နံ့ရေ”

“ဘုရား...”

“ဘုရား နောက်ထား... လူ အရင်လာစမ်း...”

“တင်ပါ့... လာပါပြီ ဘုရား”

ဆရာတော်၏ အလျှင်လိုသည့် အသံဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သံ
ကြောင့် မောင်သက်နံ့မှာ လက်ထဲမှစာအုပ်ကို ဘေးသို့ချပြီး ရေးကြီး
သုတ်ပျာဖြင့် ကျောင်းပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလိုက်သည်။

ရှေးမြန်မာဘုရင်များ လက်ထက်ကတည်းက တည်ဆောက်
ထားခဲ့သော ကျောင်းအိုကြီးတစ်ကျောင်း ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကျွန်းသား
လှေကားထစ်များမှာ မောင်သက်နံ့ ပြေးတက်လိုက်သည်နှင့် တက္ကသိုလ်
တက္ကသိုလ် ဖြည့်သွားလေသည်။

မောင်သက်နံ့ ကျောင်းပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ကွမ်းတဖြူဖြူ
ဝါးရင်း စကားပြောနေသော ဆရာတော်နှင့်အတူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ
မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးသော လူစိမ်းယောက်ျားကြီး သုံးယောက်ကို တွေ့ရ
လေသည်။

သုံးယောက်စလုံးမှာ ဆေးဆရာများ၊ စွယ်စုံလေ့ရှိသည့်
ဖျင်ကြမ်းလွယ်အိတ်ကြီးများကို လွယ်ထားကြပြီး ဝေးလံသော အရပ်
ဒေသတစ်ခုခုမှ ရောက်လာပုံရသည်။ အဝတ်စတစ်ခုဖြင့် အဝကို ပိတ်
ချည်ထားသော တောင်းကြီးတစ်လုံးနှင့်အတူ အခြား အထုပ်အပိုး
များကိုလည်း ဘေးတွင် တွေ့ရ၏။ ထိုသုံးယောက်ထဲမှ ခေါင်းဆောင်

ဖြစ်ဟန်တူသည့် မေးရိုးကားကား၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်
ထောင့်ထောင့်တင်းတင်းနှင့် လူမှာ ဆရာတော်ထံတွင် တစ်ညတာ
ထည်ဆိုရန် ခွင့်ပန်လျှောက်ထားနေသည်။ ကျန်သည် လူလတ်ပိုင်း
အရွယ်နှစ်ယောက်မှာတော့ ခေါင်းတွင် ပေါင်းထားကြသော ခေါင်းပေါင်း
များကို ဖြုတ်ကာ ချွေးများကို သုတ်နေလေသည်။

မောင်သက်နံ့က ဆရာတော်အနားသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်
ပြီး...

“ဘုရား...”

ဟု ထူးလိုက်သောအခါ ဆရာတော်က ...

“ကျောင်းသား... ဒီက ခရီးသွားတွေအတွက် အဖန်ရည်အိုး
သွားတည်စမ်း။ ပြီးတော့ ဟိုတစ်နေ့က ဒကာမတစ်ယောက်
လာကပ်ထားတဲ့ ထညက်ဖြူရောင် (ထန်းလျက်ဖြူရောင်) ရှိသေး
တယ်မို့လား...။ အဲဒါပါ ယူခွဲ”

“တင်ပါ့”

မောင်သက်နံ့က ဆရာတော် ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း အဖန်ရည်
အိုးတည်ရန် ကျောင်းအောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲတွင်
လည်း သည်လိုနေမျိုးကျမှ ကျောင်းသို့ ဧည့်သည်များ ရောက်လာ
သဖြင့် မသက်မသာ ဖြစ်သွားမိလေသည်။ မနက်ကတည်းက ကျောင်းရှိ
ဦးပွင်းနှစ်ပါးနှင့်အတူ အခြား ကပ္ပိယနှစ်ယောက်မှာ အခြားရွာသို့
ပဋ္ဌာန်းရွတ်ရန် သွားခဲ့ကြသဖြင့် ကျောင်းတွင် ဆရာတော်နှင့် မောင်
သက်နံ့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုကြောင့် မောင်သက်နံ့မှာ ခရီးသည်
များ၏ ဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်ကိုင်ပေးရန်အတွက် မိမိတစ်ယောက်သာ

အလောင်းမင်းဟောင်း၏ မြင်းခေတက် ၆၄ ဝေဠါးထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သော မင်းခေါင်အနော်ရထာဘွဲ့ခံ ဝိုလ်တွန်၏ မျိုးစုံ စဉ်ဆက်မှ ပေါက်ဖွားလာပြီး သူရသတ္တိနှင့် ပညာအရာတွင် ရှုနုရှုသာသော ယောက်ျားမကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဆရာ ကိုဟင်္သာ ကား ကွယ်လွန်လေပြီ...။

အရွှေတိုင်း၊ ဂန္ဓာရီ၊ အနောက်တိုင်း၊ ဂန္ဓာရီတို့ကို နှံ့နှံ့စပ်စပ် ထူးထူးရွှေနှံရွှေနှံ တက်မြောက်ထားသော ဆရာ ကိုဟင်္သာ၏ ပညာတို့ သည်လည်း သူနှင့်အတူ သေရွာသို့ ပါရရွာလေပြီဟု တွေးကာ မောင်တက်ရပ်ထဲ၌ နှမြောတသပေလိုနိုင်အောင် မြစ်နေရလေတော့ သည်။

ဆရာကိုဟင်္သာ၏ အိမ်ခန်းထဲ၌ ပြန်ကျခွပ်ပွနေသော ရွှေဟောင်းပေစာ ပုရပိုက်များ၊ ရွပ်တုများ၊ ဂမ္ဘီရအဆောင်များ၊ ရွှေဟောင်း တူရိယာပစ္စည်းများကို နေသားတကျဖြစ်အောင် မြန်လည် ထားသို့ပေးပြီးမှ အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရွှေခန်းမကြီးထဲသို့ မြန်ဆောက်လာသည့် အချိန်တွင် ပုလိပ် အင်ပေတံတော်အရာရှိကို ကိုအကျိုးက ထောင့်တစ်ထောင့်ဆီသို့ လက်တို့ ခေါ်သွားပြီး တီးတိုးပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုအကျိုး က ဘာပြောလိုက်သည် မသိ၊ ခေတကြာတော့ ပုလိပ်အရာရှိများက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

အသုဘလုပ်ဆောင်မှု မနက်စောစောတွင် မြောက်တက်အရပ်ဆီမှ ရွှေအုပ်တစ်အုပ် ပုံစံလာကာ အိမ်တံစက်ဗြိတ်အောက်တွင် အုံ့ဖွဲ့လျက် ရွှေအုံ့နေကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် မောင်တက်၏စိတ်ထဲတွင် အံ့ဩနေမိသည်။

ဆရာကိုဟင်္သာ၏ တပည့်များကလည်း အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဆိုက်စီဖြင့် ရွာပနာအခမ်းအနား၊ ကျင်းပရန်အတွက် ယောက်ယက်ခတ် စွပ်ရှားနေကြသည်။ ခနောက်ပြီး သာမန် ဗျဗျရစဉ် အသုဘများမှာကဲ့သို့ ကြားစည်မဟိုတ်၊ ငွေသားစစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မောင်းတစ်လုံးကို ညင်ညင်သာသာ တီးခတ်နေကြ၏။ ထိုနောက် အလောင်းကို ဝန်းရံနေ ကြသော တပည့်များမှာ တီဝက်ဘာသာဖြင့် ဖန္တီးတစ်ခုကို ညီညီညာညာ နှုတ်ဆိုနေကြသည်။

အခမ်းအနားတစ်ခုလုံးသည် အရွှေတိုင်းများမှထွက်သော အနီအညွတ်ဖြင့် ဖွင့်ပိုင်အိုဝနေ၏။ ဖန္တီးရွတ်သံများ ပြီးဆုံးသွားသော အထိ တပည့်များက အလောင်းကို မှန် ကေ့ကပ်ပြုသော တလားအပွင့်အ သို့ ထည့်ရန် တောင်ခြင်ဆင်ကြတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

မောင်တက်က ဆရာကိုဟင်္သာ၏ ဦးခေါင်းပိုင်းမှနေ၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း မ ယူလိုက်သည်။ ကိုဟင်္သာ၏ ရုပ်ကလပ်မျက်နှာကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အသေအချာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဆရာကိုဟင်္သာ၏ မျက်နှာသည် ပုပ်ခြင်း၊ ပွခြင်း၊ အခြေအနေပျက်ယွင်းခြင်း တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ ပကတိ အိပ်ပျော်နေသည့်အတိုင်းပင် ရှိလေသည်။ နဖူးနှင့် မျက်လုံးအစပ်ရှိ မွဲရှင်လေးမှာလည်း အရောင်မပျက်ယွင်းဘဲ စိမ်းမြိ စိမ်းနေလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

မောင်တက်နှင့် အခြားတပည့်များက ဆရာကိုဟင်္သာ၏ ရုပ်အလောင်းကို ကျောက်ဖြူသားတလားအတွင်းသို့ ထည့်ကာ အမဲကိုပိတ်လိုက်ကြပြီးနောက် အားလုံးပိုင်းထိုင်၍ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် တလားကို ပြိုင်တူမကာ သုသာန်မြေဆီသို့ မြေလှမ်း စတင်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ဒါသည်ပင်လျှင် လူတစ်ယောက်၏ ဇာတ်သိမ်းဖြစ်သလို လျှို့ဝှက်ချက်များစွာ၊ ခက်ခဲခက်နဲသော ပညာရပ်များစွာတို့ကို အပြီးအပြတ် မျှုပ်နှံသင်္ကြိုဟ်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကြံတောသမိုင်းထဲရှိ ဆရာကိုဟင်္သာအတွက် ဆောက်လုပ်ထားသော ဂူ၏ရှေ့နားတွင် အသုဘရထားပေါ်မှ သယ်ဆောင်လာသော ကျောက်ဖြူတလားကို ချထားလိုက်ကြသည်။ တပည့်အချို့ထံမှ ရှိုက်ငိုသံ သဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တချို့က မကျေနပ်ဖြင့် တီးတိုးပြောဆိုနေကြသည်ကိုလည်း ကြားရ၏။

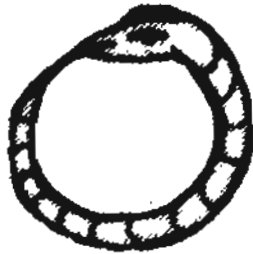
“တိတ်စမ်း !... ဆရာကြီး သွားရမယ့်ခရီးမှာ ဒီလို မင်္ဂလာမရှိတာတွေ မလုပ်စမ်းနဲ့”

အသံသြဇာပါသော ကိုအင်္ကျီ၏ တားမြစ်သံကြောင့် ငိုသံ၊ ရှိုက်သံများ တိတ်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ကိုအင်္ကျီကပင် ဆက်ပြီး ဆရာ ကိုဟင်္သာ၏အလောင်းကို ဂူသွင်းရန် အစစအရာရာ စီမံကွပ်ကဲနေလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဆရာကိုဟင်္သာ၏ အုတ်ဂူကို အနက်ရောင်ကျောက်ပြားများ တပ်ထားပြီး ခေါင်းရင်းဘက်တွင်လည်း လက်တစ်ဖဝါးခန့် အပေါက် ငယ်တစ်ပေါက် ဖောက်ထား၏။ အုတ်ဂူ၏ ခြေရင်းဘက်တွင်ကား အောက်ပါပုံစံကို ကျောက်သလင်းဖြင့် ပုံဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုသင်္ကေတကို ကြည့်ပြီး မောင်တက်ကတော့ မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်ဆိုလိုမှန်း စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကိုအကျီက...

“ကဲ... ကဲ ဆရာကြီးကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဂါရဝပြုကြရ အောင်”

သူ၏ နှိုးဆော်စကားကြောင့် မောင်တက်အပါအဝင် တပည့် အားလုံးမှာ ဆရာကိုဟင်္သာ၏ ရုပ်ကလပ်ထည့်ထားသော ကျောက်ဖြူ တလားကြီး၏ဘေးတွင် ထိုင်ချကာ အသီးသီး လက်အုပ်ချီလိုက်ကြ သည်။

သူတို့အားလုံး ကန်တော့ကြတော့မည့်ဆဲဆဲမှာပင် အနီးသို့ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိသော စဏ္ဍာလအိုကြီး တစ်ယောက် က...

“ဟ... ငမိုက်သားတွေရဲ့ ဂါရဝပြုတယ်ဆိုတာ အခေါင်း ကြီးကို ထိုင်ကန်တော့ရုံနဲ့ ဖြစ်မလား။ အထဲက မင်းတို့ဆရာ ကိုလည်း ကြည့်ကြည့်မှပေါ့...။ ကဲ... အခေါင်းအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ကြစမ်း”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စဏ္ဍာလအိုကြီးက သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဝါးရင်းတုတ်ကြီးဖြင့် ကျောက်ဖြူသား တလား၏အဖုံး ကို အားစိုက်၍ ထိုးကလော်လိုက်ရာ...

“ဂုန်း... ဂလုန်း... ဂလုန်း...”

“ဟင်!”

“ဟာ!”

ကျောက်သား တလားကြီးထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သူ အားလုံးမှာ ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်ကာ အံ့ဩသွားကြလေသည်။ မောင်တက်သည် ပင်လျှင် သူ့မျက်စိကို သူ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကျောက်ဖြူသား တလားထဲ၌ရှိသော ဆရာကိုဟင်္သာ၏ ရုပ်အလောင်းကား ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

“ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဆရာကြီးအလောင်းကို အခေါင်းသွင်းတုန်းက ငါ့ကိုယ်တိုင် မ ပြီး သေသေချာချာ ထည့်ခဲ့တာပါ”

ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် မောင်တက်မှာ မစဉ်း စားတတ်အောင် ဖြစ်သွားပြီး မှင်သက်ရပ်နေမိတော့သည်။ ကျန်တပည့် များကတော့ ကျွက်ကျွက်ညံ့အောင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်ရာ ပြောနေကြ၏။

“ဒါ... ဆရာကြီး အရှင်ထွက် ထွက်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

“မဟုတ်တာကွာ၊ သေပြီးမှ ထွက်တာဆိုတော့ အသေထွက် ပေါ့”

မောင်တက်ကား သူတို့ကြားထဲတွင် ဘာဝင်ပြောရမည်မှန်း မသိတော့ပေ။ ကိုအင်္ကျီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ကိုအင်္ကျီက အသိပွယ်မော်ရခက်သည် မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို တလားအတွင်းသို့ ကြည့်ရန် အချက်ပြနေသည်။

မောင်တက်က ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော အခေါင်းထဲသို့ ထပ်မံပြီး ဝှံ့ကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်းအောက် ကြမ်းပြင်တွင်ရေးထားသော အောက်ပါစာကြောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

“ကျီးဖြူ ကျီးမည်း တစ်ကောင်တည်း”

ထိုစာကြောင်းကို ကြည့်ပြီး မောင်တက် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် စဏ္ဍာလအိုကြီး၏ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ရယ်လိုက် သော အသံကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား...”

အခန်း (၃)

ကျွေးကောက်ကြမ်းတမ်းသော မြေနီလမ်းများရှိရာ ဇိုင်းဂနိုင်း အရပ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်နှင့် ကျွန်းသား မြင်းရထားလုံးအိမ်မှာ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ခါသွားပြီး မောင်တက်မှာလည်း အတွေးရေယာဉ်ထဲမှ ရုန်းထွက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ မိမိအရပ်ဒေသသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိပြီဖြစ်မှန်း သတိပြုမိသွားတော့သည်။

- ပဟေဠိပုစ္ဆာဆန်သော ဆရာဖြစ်သူ ကိုဟင်္သာ၏ အသုဘ တံခွဲပြီးသည်နှင့် မောင်တက်မှာ ကြုံရာကားဖြင့် ပဲခူးမြို့သို့ ပြန်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ယခု ညနေသုံးနာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

စိတ်ထဲတွင်တော့ ပြန်သာ ပြန်ခဲ့ရသည်ဖြစ်သော်လည်း ဘဝင် မကုမ္ပဏီများစွာနှင့်အတူ အဖြေမဲမေးခွန်းများက ကပ်ငြိပါလာခဲ့သည်။ 'ဆရာကြီး တကယ် သေသွားတာကော ဟုတ်ရဲ့လား' ဆိုသည့် ဒွိဟစိတ်က မောင်တက်၏ ခေါင်းထဲတွင် ရစ်ဝံ့နေသည်။ သို့သော် ကျောက်ဖြူသား တလားပေါ်တွင် သုံးရက်တိုင်တိုင် မလှုပ်မယှက် လဲလျောင်းနေသော ဆရာကိုဟုတ်တမ်း ရှင်အလောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့်အတွက် 'သေသွားတာကော ဟုတ်ရဲ့လား' ဆိုသည့် အတွေးမှာ ရယ်စရာကောင်းနေပြန်သည်။

နောက်ဆုံး မောင်တက်မှာ စိတ်အိုက်အိုက်ဖြင့် လေပူတစ်ချက်ကိုသာ ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်လေတော့သည်။ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော မြင်းရထားလုံးမှာ သူ့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားရာ မောင်တက်မှာ မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး မြင်းရထား မောင်းသမားကို ကျသင့်ငွေပေးလိုက်၏။ ထိုနောက် လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ခြံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

မောင်နှမသားချင်းမရှိသော မောင်တက်မှာ နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီးကို မိဘများထံမှ အမွေရထားသည်ဖြစ်သော်လည်း တစ်ဦးတည်း မနေထိုင်ဘဲ အိမ်စောင့်ရရန်နှင့် စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေစေရန် ညားခါစ လင်မယားနှစ်ယောက်ကို အိမ်ငှားတင်ထားလေသည်။ မောင်တက်မှာ ခေါင်းရင်းဘက်အဆောင်တွင် နေထိုင်ပြီး အိမ်ငှားလင်မယားကမူ ခြေခင်းဘက်အဆောင်တွင် နေထိုင်၏။ တမင်းကိုတော့ မောင်တက်က စရိတ်ပေးပြီး ထိုလင်မယားနှင့်အတူ စားသောက်လေသည်။

မောင်တက် ပြန်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ဖက်ခန်းမှ အမျိုးသမီးက ...

"ကိုတက်... ပြန်လာပြီလား..."

ဟု ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေသည်။

မောင်တက်မှာ ခေါင်းကို အသာညှိတ်ပြလိုက်ပြီး...

"ငါ့ဆီကို ညွှန်သည်တွေ ဘာတွေ လာသေးလား... မိအေး"

ဟု မေးလိုက်ရာ မိအေးဆိုသည့် အမျိုးသမီးက ချက်ချင်းပင် ခေါင်းကိုခါယမ်းကာ ပြန်ဖြေလေသည်။

"ဟင်အင်း... မလာပါဘူး... ကိုတက်ရယ်။ နွားနို့တို့ ရာဂျူးတောင် ကိုတက် မရှိဘူးဆိုလို့ လာမပို့ဘူး။ ကိုတက် ပြန်လာမှ လာပို့မယ်လို့ ပြောတယ်"

"အေး... အေး... ဒါဆိုလည်း ပြီးရော"

မောင်တက်က စကားပြောရင်း အိတ်ကပ်ထဲမှ သော့ကို နှိုက်ကာ အိမ်တံခါးအား ဖွင့်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို အသာအယာတွန်းဖွင့်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာထိုင်ခုံပေါ်တွင် မောမောပန်းပန်း ပစ်လှဲထိုင်ချလိုက်တော့၏။

မောပန်းနှမ်းနယ်သမျှကို မျက်လုံးစိုစိုက်ကာ ဖြေလျော့နေရင်း အတန်ကြာသောအခါ ခံတွင်းချဉ်လာသဖြင့် ဆေးလိပ်သောက်ရန် စားပွဲခုံပေါ်မှ ဒီးခြစ်ကို လှမ်းယူလိုက်ရာ တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားရလေသည်။

"ဟင်!"

သူ့ရှေ့ရှိ စားပွဲခုံပေါ်တွင်တော့ ကျွဲချိုကဲ့သို့ အဖျားချွန်တော့

မို့တော့မှန်း သိသဖြင့် ရင်လေးမိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ညနေခင်းလုံး မောင်သက်နဲ့မှာ ခရီးသည်များအတွက် ရေချိုးရန် ရေခပ်ပေးခြင်း၊ အိပ်စက်ရန် နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ပေးခြင်း စသည့် ဝေယျာဝစ္စအမှုများကို တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံပြုလုပ်ပေးနေရသည်ဖြစ်ရာ ဆရာတော် ကျွန်ုပ်တို့ခိုင်းထားသည့် စာများကို ပင် မကျက်မှတ်နိုင်အားဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

မောင်သက်နဲ့မှာ အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်သာအရွယ်ကပင် စပြီး ယခု အသက် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ရောက်သည်အထိ ရှေးယခင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် အဆက်ဆက်ထံမှ ဆေးကျမ်း၊ ဓာတ်ကျမ်း၊ အဂ္ဂိရတ်ကျမ်း၊ နက္ခတ်ကျမ်း စသည့် လောကီပညာရပ်များကို သင်အံ့တတ်မြောက်ခဲ့သော ယခု ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ထံတွင် ထိုအတတ်များကို သင်ယူဆည်းပူးနေသူ ဖြစ်လေသည်။

ဆရာတော်ကား သင်ကြားပေးထားသည့် အကြောင်းအရာကို အလွတ်အာဂုံမဆောင်နိုင်သေးသမျှ သင်ခန်းစာအသစ်ကို မတက်ပေးတတ်သူဖြစ်ရာ မောင်သက်နဲ့မှာ ညအိပ်ချိန် ရောက်သည်အထိ မအိပ်စက်နိုင်သေးဘဲ အိပ်ရာဘေးတွင် ကညင်ဆီမီးခွက်ကို ထွန်းကာ အဖွဲ့တသားရ ကျမ်းထဲရှိ ကျီးသာနိမိတ်များကို ကျက်မှတ်နေလေသည်။

သန်းခေါင် ကြက်တွန်ချိန် (ယခုကာလ ည ၁၂:၀၀ နာရီခန့်) ရောက်မှ မောင်သက်နဲ့က ကျက်မှတ်ခြင်းအမှုကို ရပ်ကာ ကညင်ဆီမီးခွက်ကို မှုတ်ငြိမ်းပြီး အိပ်စက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ခရီးသွား ဧည့်သည်သုံးယောက် တည်ဆဲနေသည့် ကျောင်းဆောင်ဘက်မှ ချိုးချိုးရွတ်ရွတ် မြည်သံများ စကား

ပြောသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ အစကတော့ မောင်သက်နဲ့မှာ တစ်ခရီးနီး စကားထပြောနေကြသည် ထင်ပြီး ဆက်အိပ်နေသေးသော်လည်း အသံပလံများမှာ ပုံမှန်ထက် ပိုပြီး ကျယ်လောင်လာသည်ဖြစ်ရာ

“ခရီးသည်တွေ ဘာအခက်အခဲ ပြဿနာတွေများ ဖြစ်နေကြတာလဲ မသိဘူး...။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

ဟု တွေးပြီး အိပ်ရာထက်မှ ထလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဆရာတော် မနီးအောင် ခြေသံဗွေဇင်းရင်း လူစိမ်းခရီးသွားများ တည်းခိုရာ ကျောင်းဆောင်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။ ခရီးသွားများတည်းခိုရာ ကျောင်းဆောင်မှာ မောင်သက်နဲ့ အိပ်စက်နေထိုင်ရာ ပင်မ ကျောင်းဆောင်နှင့် မြေကွက်လပ်တစ်ခုသာ ခြားသဖြင့် မြေလှမ်း ဆယ့်လေး ငါးလှမ်းသာ လှမ်းလျှောက်ရုံနှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။

တပေါင်းလ၏ လပြည့်ည အလင်းရောင်က ကျောင်းပရဝဏ် တစ်ခုလုံးကို ပြာလဲ့လဲ့၊ မှုန်ရီရီ လင်းကျင်းနေစေလေ၏။ ထိုအလင်းရောင်ဖြင့် မောင်သက်နဲ့မှာ ခရီးသွားသုံးယောက်၏ လှုပ်ရှားပုံ အမူအရာများကို ရှင်းလင်းစွာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်၊... ဒီလူတွေ ဘာလုပ်နေကြတာပါလိမ့်”

ကြေးလင်ပန်းကြီးတစ်ချပ်ကို အလယ်တွင်ချပြီး အဝတ်စဖြင့် အဝကို ပိတ်ချည်ထားသော တောင်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို နှိုက်ယူနေသော ခရီးသွားဧည့်သည်များကို ကြည့်ကာ မောင်သက်နဲ့မှာ အထူးအဆန်းအောက်မေ့ပြီး အသံမပြုတော့ဘဲ ကျောင်းဆောင်နံရံကို ကပ်လျက် အသာချောင်းကြည့်နေမိလေသည်။

ခရီးသွား သုံးယောက်ထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့်လူတ

နေသော ဓားမြောင်တစ်ချောင်းနှင့်အတူ လက်ကိုင်တွင် နဂါးတစ်ကောင် ခွေပတ်နေသည့်ပုံစံ ပြုလုပ်ထားသော ကြေးမီးအိမ်လေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဒါ သူပိုင်ဆိုင်သည့်ပစ္စည်းများ မဟုတ်မှန်း မောင်တက် အသေအချာ သိနေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စားပွဲခုံပေါ်ရှိ အဖျားချွန်ကော့ နေသော ဓားမြောင်ကို မောင်တက်က ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူကာ ရေစေ့ စပ်စပ် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

လက်ကိုင်တွင် ထွင်းထုထားသော ဟင်္သာရုပ်တစ်ရုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါတွင်တော့ မောင်တက်တစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်း သုံး ဖြစ်သွားပြီး...

“ဒါ... ဆရာကိုဟင်္သာက ငါ့ကို တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖို့ အကြောင်းကြားတဲ့ အမှတ်အသားပဲ...။ ဒါဆို ဆရာ ကိုဟင်္သာ မသေဘူးပေါ့...။”

ဟု အားရဝမ်းသာ ရေရွတ်မိလိုက်လေသည်။ သို့သော် ထို ဝမ်းသာကြည်နူးသည့် စိတ်များမှာ ခဏအကြာတွင် တစ်စထက်တစ်စ ပျောက်ကွယ်မှေးမှိန်သွားရပြန်၏။

“ချိန်းတဲ့ အမှတ်အသားကတော့ ဟုတ်ပါပြီ...။ ဒါပေမဲ့ ဒီဓားမြောင်နဲ့ မီးအိမ်က ဘယ်နေရာကို ကိုယ်စားပြုတာပါ လိမ့်”

ထိုအတွေးနှင့်အတူ မောင်တက်မှာ အဖျားချွန်ကော့နေသော ဓားမြောင်ကိုတစ်လှည့်၊ နဂါးရုပ်ပတ်ထားသော မီးအိမ်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း စဉ်းစားခန်းဖွင့်နေရတော့လေသည်။

တစ်နာရီလောက် ကျားကုတ်ကျားခဲ စဉ်းစားပြီးသည့်အခါ ဂန္တီရုပ်ညှာနှင့်ပတ်သက်ပြီး တီးမိခေါက်မိရှိသော မောင်တက်၏ ခေါင်းထဲ တွင် အတွေးတစ်ခု လင်းခနဲ လက်သွား၏။

“ဦးချွန်တဲ့ ဓားမြောင်ဆိုတာ ဂန္တီရုပ်ညှာမှာတော့ တောင်ထိပ် တို့၊ နေထွက်ချိန်တို့ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ သင်္ကေတပဲ။ နဂါး ပတ်ထားတဲ့ မီးအိမ်က မီးတောင်ကို ကိုယ်စားပြုတာ...။ ဒီပစ္စည်းနှစ်ခုရဲ့ သင်္ကေတနိမိတ်ပုံကို ဆက်စပ်ရင် နေထွက် ချိန် မီးတောင်ထိပ်ပေါ်မှာလို အဓိပ္ပာယ်ရတယ်...။ ဟင်... ဒါဆို ပုပ္ဖိုးတောင်က မီးတောင်သေတစ်ခုပဲ...။ အဲဒီ တောင်ပေါ်မှာ နေထွက်ချိန် တွေ့မယ်လို့ ဆရာကိုဟင်္သာ အမှတ်အသားပြသွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

ထိုအတွေးနှင့်အတူ မောင်တက်မှာ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ် လိုက်လေသည်။ နောက် အချိန်ဆိုင်မနေတော့ဘဲ ချက်ချင်းပင် ပုပ္ဖိုး တောင် သို့သွားရန် ပြင်ဆင်သည်။ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသွားသည့် အခါတွင်တော့ မောင်တက်မှာ အိမ်တံခါးကို သေဘုတ်ကာ ဘေးခန်းမှ မိအေးကို မှာစရာရှိတာမှာပြီး ရထားတူတာရုံသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

မိအေးကတော့ ရှမ်းလွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို လွယ်ကာ ရေကြိုးသုတ်ယူမြင် ပြန်ထွက်သွားသော မောင်တက်ကိုကြည့်ကာ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်နေလေတော့၏။

အနုပညာ (၄)

အာရုံစူးစိုက်မှုရှိခြင်းကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်တော်ကလပ်ပေါ်တွင် အလင်းရောင်က ဝိုးတဝါးသာ ရှိလေသည်။ မောင်တက်က စောစော စီးစီး တောင်ကလပ်ပေါ် တက်လာရသောကြောင့် မောပန်းနွမ်းနယ်နေသည့် အကြောအခြင်များကို ခြေလျော့ရန် ခေါင်းလောင်းတစ်ခု၏ နံဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် လည်ပင်းတစ်ဝိုက် စီးကျလာသော မျှော့တို့ကို ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

တောင်ကလပ်ပေါ်သို့ ဝှေ့ပြန်သန်း တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်က အေးခဲစွာ စိန်သွားသည်။ မောင်တက်၏ လက်ဝဲဘက် လက်မောင်းနှင့် လက်ပြင်တစ်လျှောက်တွင် ကြက်သီးပျား ဖြန့်ခဲ ထည့်ထားလေ၏။

ထိုစဉ် ငှက်တစ်ကောင်၏ ဂီးခဲ ဖြည့်သံသည် ကြီးနှင့်အတူ ခေါင်းပေါ်မှ ငှက်တစ်ကောင် ဖြတ်ပျံသွားသဖြင့် မောင်တက်၏ အာရုံသည် ပျက်စဲ နိုးကြားသွား၏။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် လိုရမည်ရသဘောဖြင့် သူ ရှမ်းလွယ်စိတ်ထဲတွင် ထည့်ယူလာသော ဂေါ်ရမ်းခားကောက်၏ ကျွဲချိုလက်ကိုင်မိုးကို ကျွမ်းကျင်ပီအောင် ဆုပ်မိလျက်ထား ဖြစ်သွားသည်။ (၁၉၃၀ ခုနှစ်မတိုင်မီ ထိုခေတ်ကာလ အခြေအနေတူနံ့က ပုဂ္ဂိုလ်တော်သည် ယခုကဲ့သို့ လှည့်ကားခြင်းမရှိလှဘဲ တောကြီးပျက်မည်း ဆန်ဆန်ပျံ့လာ ဖြစ်လေသည်။ တောရပ်တို့လိုသော ဂဟန်းများနှင့် မုထိုး တချို့သာလျှင် အချောက်အပေါက်များသော ခေရာဖြစ်ပြီး စိမ်းလန်း နီပြည်မှုလည်း သိပ်မရှိသေးပေ။ ၁၉၆၀ ခုနောက်ပိုင်းမှသာလျှင် ပုဂ္ဂိုလ်တော် စိမ်းလန်းနီပြည်ရေး စီမံကိန်းကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်တက်က သတိပိုမိုယုံကြည်စွာဖြင့် မတ်ဝန်းကျင်ကို ငရဲငရဲ စပ်စပ် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး မှူးခဲ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ကာ ခေါင်းမလောင်းချိတ်ဆွဲထားသော တိုင်ကို ကျောဖိုတိုင်စူးလိုက်သည်။

“အင်... ဆရာကြီးရဲ့ နဂါးဖီးအိမ် သင်္ကေတအဖွဲ့ ထိုရင်တော့ ပုဂ္ဂိုလ်တော်မှာတွေ့ဖို့ ချိန်းတာ မလွန်နိုင်ပေဘက် ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တော်မကြီးမှလာမ ဟောဖို့ တောင်

www.burmeseclassic.com

ကလပ်ပေါ်မှာလားဆိုတာ ခွဲခွဲခြားခြား မသိရတာ ခက်တယ်။ ဆရာကြီးက သူ့နဲ့ ဘယ်လို အဆက်အသွယ်လုပ်ရမယ် ဆိုတာကိုလည်း မမှာလိုက်ဘူး။ ခက်တော့တာပဲ”

ဟု စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာ တွေးနေမိလေသည်။ လက်ချောင်း များကလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူ့နံဘေးရှိ ခေါင်းလောင်းကို လက် ဖြင့် အသာစမ်းကာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ခေါက်နေမိလေ၏။

ထိုသို့ခေါက်ရင်း...

“အလို... ဒီခေါင်းလောင်းကလည်း ကြေးကို သွန်းထားတဲ့ ခေါင်းလောင်းပဲကိုး...”

ထိုအတွေးနှင့်အတူ ဆရာကိုဟသာ၏ ခေါင်းတလားထဲတွင် ရေးထားသော ‘ကျီးဖြူ ကျီးမည်း တစ်ကောင်တည်း’ဟူသည့် စာသား ကပါ သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ ဖော်လာသည်။

“ကြေးဆိုတာကို ကျီးလို့ပဲ အသံထွက်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ‘ကျီးဖြူ ကျီးမည်း တစ်ကောင်တည်း’ဆိုတာ အင်္ဂါရတ်ပညာ ကို ဝှက်ထားတဲ့ စကားအလင်္ကာလေးပဲ။ ကြေးဝါကို သွပ်နဲ့ သတ်ရင် ဖြူသွားပြီး တစ်ခါ ကြေးဝါကို သံနဲ့သတ်ရင် မည်း သွားတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ပြီးတဲ့ ကြေးဖြူ ကြေးမည်းကို ပေါင်း လိုက်ရင် နှစ်ဆယ်ရည်ရှိတဲ့ ရွှေကို ရတယ်လို့ ဆိုထားတယ်။ ပြီးတော့... ဒီစာကြောင်းကို အကြောင်းမဲ့သက်သက်တော့ ဆရာကြီးရေးထားခဲ့တာ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး”

ထိုသို့ အတွေးပေါက်ပြီးသည်နှင့် မောင်တက်သည် ထိုင်နေရာ မှ ထ၍ အနီးတွင်တွေ့ရသော ခေါင်းလောင်းလက်ခတ်ကို ဆတ်ခနဲ

ကောက်ယူကာ ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးကို ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ အားပါးတရ ထိုးချလိုက်လေတော့သည်။

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်”

တဒေါင်ဒေါင် တဒင်ဒင်နှင့် ဟိန်းရွံ့ထွက်လာသော အသံလှိုင်း များသည် ပုပ္ဖိုးတောင်ကလပ်ကို ဖုံးအုပ်ထားသော မြူငွေများကြား၌ လွင့်ပျံသွားလေတော့သည်။

ခေါင်းလောင်းသံ အဆုံးမှာပင်...

“ဪ... မောင်တက်တောင် ရောက်နေပြီကိုး...”

ဟူသည့် သံလိုက်ဓာတ်ပါသော သံမဏိရောင် ပြာလဲ့လဲ့သမီး နေသည့် အသံကို သူ၏ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ကြားလိုက်ရလေတော့ သည်။

မောင်တက်က ဝမ်းသာအားရ လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဟင်!... ဆရာကြီး”

ဆင်စွယ်ရောင်နှင့် အညိုရောင်တို့ကို အကွက်ဖော်ကာ လျက်ဖောက်ထားသော သိုးမွေးမာဖလာကို လည်တိုင်တွင်ပတ်ကာ အနက်ရောင် ဥရောပဝတ်စုံကို သပ်ရပ်ခန့်ညားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် တိုဟသာက လက်ပိုက်လျက် မောင်တက်ကို မခိုးမခန့်ပြုံးရင်း ကြည့် နေလေသည်။ မျက်ခုံးအစပ်ရှိ မွဲရှင်ကလေးကပင် ဆည်းဆာနေခြည် ထဲတွင် တဖျတ်ဖျတ် စိမ်းလဲ့နေလေ၏။

“ဆရာကြီး... ဆရာကြီး မသေဘူးနော်”

မောင်တက်က ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်ရင်း ကိုဟသာကို

ပြေး၍ ပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။ ကိုဟသာက...

“ကျွန်ုပ် မသေပါဘူး။ ကျုပ်နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေတဲ့ ဖရီးမေဆင် ဂိုဏ်းသားတွေ မျက်စိအောက်က ခဏတဖြုတ်လောက် ရှောင်နေချင်လို့ ဒီလို လှည့်စားလိုက်ရ တာပါ။ အခုတစ်ခေါက် မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတဲ့ အတော အတွင်းမှာ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို အေးအေးလူလူ ရှာလိုရအောင် သူတို့ မျက်ခြည်ပြတ်နေမှ ဖြစ်မယ် မောင်တက် ရဲ့”

“ဒါ... ဒါဆို ဖရီးမေဆင်ဂိုဏ်းက ဆရာကြီးကို အဆိပ်ခွဲ လုပ်ကြံတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“လုပ်ကြံတာတော့ အမှန်ပဲ မောင်တက်ရဲ့။ ဖရီးမေဆင်ဂိုဏ်း ရဲ့ ဂိုဏ်းခွဲမှူး မာရီယာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလက်ချက်ပေါ့။ အတော်စွမ်းလည်း စွမ်းပါပေရဲ့။ ကျုပ်အိမ်ကို ဖောက်ဝင်ပြီး မရဏကျမ်းစာအုပ်ကို ပေးမလား...။ သူယူလာတဲ့ အဆိပ် ခွက်ကို သောက်မလားဆိုပြီး အကျပ်ကိုင်တော့တာပဲ”

“မိန်းမတစ်ယောက်က အကျပ်ကိုင်တာကိုများ ဆရာကြီးရယ်၊ အရေးလုပ်လို့”

မောင်တက်၏စကားကြောင့် ကိုဟင်္သာက အနည်းငယ် မခိုး မခန့် ပြုံးလိုက်ရင်း...

“စဉ်းလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး မောင်တက်ရယ်။ ကျုပ်လို ယောက်ျားရင့်မကြီးက မာရီယာလို မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ရုံးအားကိုးပြီး ဟိုက်ခိုက်ရမှာလား”

“ဒါကတော့ ဆရာကြီးရယ်၊ ရန်သူပဲဥစ္စာ။ မိန်းမသော

တာသော ညှာနေရဦးမှာလား”

မောင်တက်၏စကားကို ကိုဟင်္သာက ပြန်လည် ငြင်းဆိုနေခြင်း မပြုတော့ဘဲ ခေါင်းကို အသာအယာ ခါယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကလည်း သူတို့ဂိုဏ်းရဲ့ မျက်စိအောက်က ခဏလောက် ခြေရာဖျောက်ချင်နေတာဆိုတော့ အတော်ပဲ ဖြစ်သွားတယ် လေ။ ဒါနဲ့ပဲ မာရီယာပေးတဲ့ အဆိပ်ခွက်ကို ယူပြီး သောက်ချ လိုက်တယ်ဆိုပါတော့”

ထိုစကားကြောင့် မောင်တက်မှာ မျက်လုံးပြူးသွားပြီးလျှင်...

“အဆိပ်ခွက်တစ်ခွက်လုံး သောက်ချလိုက်တာတောင် မသေ ဘူးဆိုတော့ ဆရာကြီးက အဆိပ်ပြီးလို့ပေါ့နော်”

ဟု အံ့ဩတကြီး မေးလိုက်မိလေသည်။

ကိုဟင်္သာက နှုတ်ခွန်းတွန့်သည်ဆိုရုံ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“လောကကြီးမှာ လုံးလုံးလျားလျား အဆိပ်ပြီးတဲ့ လူရယ်လို့ တော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က အစာအိမ်ထဲ ရောက်သွားတဲ့ အဆိပ်တွေကို သွေးကြောထဲ ပျံ့နှံ့မသွား အောင် ခြောက်နာရီခလောက်တော့ ထိန်းထားနိုင်တဲ့ပညာကို နီပေါနဲ့ ဘူတန်နယ်စပ်က ဖက်ီးကြီးတွေဆိုမှာ နှစ်ရှည်လများ သင်ယူဖူးတယ်ဗျ”

“အဟုတ်ပဲလား... ဆရာကြီးရယ်”

“ဒါ မဆန်းလှပါဘူး မောင်တက်ရယ်။ ၁၉၁၂ ခုနှစ်လောက် က တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခကြီးတွေရှေ့မှာ ‘နရဒါးဆင်’ ဆို တဲ့ သူတော်စင် ဖက်ီးကြီးတစ်ယောက်က သမုတ်ပြခဲ့လို့

သတင်းစာထဲ ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ပါခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ကံဆိုးတယ်များ။ သူက အစာအိမ်ထဲက အဆိပ်တွေကို ခုနစ်နာရီလောက်ပဲ ထိန်းထားနိုင်တာဆိုတော့ အဲဒီအချိန် မတိုင်ခင် သူတည်းတဲ့ ဟိုတယ်ကို ပြန်ပြီး အဆိပ်တွေ ပြန် အန်ထုတ်ရမှာကို အခန့်မသင့်ချင်တော့ လမ်းမှာ ကား အက်စီးဒင့် ဖြစ်ပြီး အချိန်တွေ ကြန့်ကြာသွားတာနဲ့ အဆိပ် တွေ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့ပြီး သေသွားရရှာတယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆရာကြီးရယ်”

ကိုဟင်္သာက လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ ပုပ္ပါးတောင်မ

ကြီးဆီသို့ ငေးကြည့်ရင်း...

“ကျုပ်ကတော့ မာရီယာတို့ဂိုဏ်းသားတွေ ပြန်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဆိပ်တွေကို အန်ထုတ်ပြီး ကိုအင်္ကျီကို ခေါ်။ ကျုပ် သေပြီဆိုတဲ့သတင်းကို လွှင့်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ရတာပဲဗျို့။ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းတွေပေါ်မှာ ဖက်ကြီးတွေနဲ့အတူတူ နှစ်ရှည်လများ အသက်မရှူ နှလုံးမခုန်ဘဲ သမထဝင်စားတဲ့ အကျင့်ကို ကျင့်ထားတဲ့ ကျုပ်အဖို့တော့ သုံးရက်လောက် လူသေယောင်ဆောင်ရတာဟာ ကလေးကစားသလောက်ပဲ ရှိပါတယ်များ။ ကဲ... မောင်တက်ရေ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာနေ ဖို့ မသင့်တော်ဘူး...။ ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့...”

ပုပ္ပါးတောင်ကလပ် အောက်ခြေသို့ ပြန်ဆင်းလာကြသော အခါ တောင်ခြေရင်းတွင် ဆရာ ကိုဟင်္သာကိုယ်တိုင် ရိုး (Rowe) ကုမ္ပဏီ မှ မှာယူတင်သွင်းထားသော Standard အမျိုးအစား ကားကလေး ခပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကိုဟင်္သာက ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီးလျှင်...

“မောင်တက်ရေ... ရှေ့နားမှာ 'ဆည်ပေါက်' ဆိုတဲ့ ရွာတစ်ရွာ ရှိတယ်။ အဲဒီရွာက ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ကျုပ် လောလောဆယ် တည်းနေတယ်ဗျ...။ အဲဒီကိုသာ လိုက်ခဲ့ တော့...”

“ဆရာကြီးက ဖရီးမေဆင် ဂိုဏ်းသားတွေကို ရှောင်ချင်လို့ အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တည်းနေတာလား... ဟင်”

မောင်တက်၏စကားကြောင့် ကိုဟင်္သာမှာ မတိုးမကျယ် ခယ်မောလိုက်ပြီး...

www.burmeseclassic.com

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး မောင်တက်ရယ်။ ကျုပ် တည်းနေ တဲ့ ကျောင်းက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နဲ့ ကျုပ်က ဟိုးအရင် ကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့တာပါ။ ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲ အဲဒီ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ဘုမ္မိရတ် အတတ်ပညာမှာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် တော်တော့ သူ့ဆီကတောင် ဘုမ္မိရတ်အတတ်ရဲ့ ပင်မဖြစ်တဲ့ အဟိဗလစက်အတတ်တို့၊ ရတနဂန္ထစက်အတတ်တို့ကိုတောင် ကျုပ် တပည့်ခံပြီး သင်ဖူး သေးတယ်။ အခုလည်း အီဂျစ်ကိုမပြန်ခင် သူ့ဆီက အလွန် လျှို့ဝှက်ပြီး အလွန်ရှေးကျတဲ့ ပညာတစ်ခုကို ကျုပ် ဆည်းပူး နေတာဗျ”

“မသိပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော်က အတွေးချော်ပြီး တောင်တောင်အိအိ လျှောက်တွေးလိုက်မိလို့ပါ”

ထိုစကား ပြောပြီးသည့်နှင့် မောင်တက်မှာ ဆက်လက်မေးမြန်း မနေတော့ဘဲ ကားပေါ်သို့သာ တက်လိုက်တော့လေသည်။ ကိုဟင်္သာမှာ မောင်တက် ကားပေါ်သို့ တက်ပြီးသည်နှင့် စက်နှိုးကာ ဆည်ပေါက်ရွာ ရှိရာသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာလေတော့သည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာပြီး သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ဖြင့် ဝေဆာ အုပ်ဆိုင်နေသော ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုကြီး တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သော အခါ ကိုဟင်္သာက ကားကို ဖြည့်ညှင်းစွာ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တည်းနေတာ ဒီကျောင်းပဲ မောင်တက်။ ဆည်ပေါက် ဆိုတဲ့ရွာက ဒီကျောင်းအနောက်ဘက် လေးငါးဟာလုံလောက် ဝေးတဲ့ နေရာမှာ ရှိတာ...”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”
ကိုဟင်္သာက ကားကို စက်သတ်ရပ်ပြီးသည်နှင့် ကားပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ မောင်တက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဒီကျောင်းမှာ စည်းကမ်းတစ်ခုရှိတယ် မောင်တက်။ ခရီးသွား ဧည့်သည်တွေဟာ သီးသန့်စဉ်ပေးထားတဲ့ အဆောင်ကနေ လွဲပြီး ကျောင်းပုရဂုလ်ထဲကို တစ်လက်မတောင် လျှောက် သွားလို့ မရဘူး။ ကြောင်းကြီးကြောင်းငယ်ကိုစွန့်ရင်လည်း ကျောင်းက ကပ္ပိယတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ပဲ သွားလို့ရတယ်။ ဒါတောင် တားမြစ်ထားတဲ့နေရာကိုသွားခွင့်မရှိဘူး။ စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်တဲ့ ဧည့်သည်ဆိုရင် ချက်ချင်း ကျောင်းကနေ မောင်းထုတ်တော့တာပဲ မောင်တက်ရဲ့”

ဟု ပြောဆိုမှာကြားလေသည်။
ထိုစကားကို ကြားပြီး မောင်တက်မှာ အထူးအဆန်းဖြစ်သွား တာ...

“ဘာအတွက်ကြောင့်များ ဒီလောက် စည်းကမ်းတင်းကျပ် ရတာလဲ ဆရာကြီးရယ်။ တွန့်တော်တော့ ဘယ်အရပ်ဒေသက ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေမှာမှ ဒီလိုစည်းကမ်းကို မတွေ့ဖူး ပါဘူး...”

ကိုဟင်္သာက မည်သည့်စကားမျှ ပြောဆိုတုံ့ပြန်ခြင်း မရှိသေး ဘဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို အရင်ချလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် ထားပေါ်မှဆင်းကာ ရှေ့ ခဲတစ်ပစ်စာ အတွာအဝေးရှိ ကျွန်းသားပိုင် ထုံးကြီးများဖြင့် ရှေးမြန်မာဘုရင်များလက်ထက်က ဒီသုကာလတ်ရာ

အတိုင်း ဆောက်လုပ်ထားသော ဘုန်းကြီးကျောင်းဆိုကြီးကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

မောင်တက် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဘေးသို့ သွားရပ်လိုက်သည့် အခါမှ ကိုဟင်္သာက ...

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စည်းကမ်းတင်းကျပ်ရတာလဲဆိုရင် ဒီလိုကဲ့ မောင်တက်ရဲ့...။ ဟိုးအရင် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး လက်ထက်က ဒီကျောင်းကို ခရီးသွားဟန်ဆောင်ပြီး အကြံ သမားသုံးယောက် ရောက်လာဖူးတယ်။ အဲဒီလူသုံးယောက်က ဒီကျောင်းမှာ စပြီး ကျောင်းထိုင်ခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အုတ်ဂူထဲက ပြဒါးရှင်လုံးထည့်ထားတဲ့ ရွှေကြူတ်ကို ခိုယူမယ်ဆိုတဲ့ အကြံနဲ့လေ။ ညလည်းရောက်ရော ပေါက်တူးတွေ ပေါက်ပြားတွေနဲ့ အစဉ်အဆက် လေးစားတန်ဖိုးထားခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အုတ်ဂူကို မြေနှုတ်ဝ ရောက်အောင်လုပ်ပြီး ပြဒါးရှင်ရွှေကြူတ်ကို ရှာတော့တာပါပဲ”

“ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီ အကြံသမားသုံးယောက်က ပြဒါးရှင်ရွှေကြူတ်ကို ရသွားရောတဲ့လား ဆရာကြီး။ ပြီးတော့ ရွှေကြူတ်ထဲက ပြဒါးရှင်လုံးကရော ဘယ်လောက်တောင် စွမ်းလို့လဲ”

“ဘယ် ရလိမ့်ပါ့မလဲ မောင်တက်ရယ်။ ဒီလို အဖိုးအနန္တ ထိုက်တဲ့အရာကို ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးချမယ့်လူတွေ ဘယ်တိုင်ဆိုင်ခွင့် ရပါ့မလဲ...။ အဲဒီ အကြံသမားသုံးယောက် လည်း နေရာမှာတင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အသေဆိုးနဲ့ သေပြီးတော့ ပြဒါးရှင်ရွှေကြူတ်လည်း အပြီးအပိုင် ပျောက်ကွယ်

သွားတာပေါ့...။ ရွှေကြူတ်ထဲမှာရှိတဲ့ ပြဒါးရှင်လုံးက ဆော်လမွန် ဘုရင်ကြီးလက်မှာ ကွင်းဝတ်ထားတဲ့ ပြဒါးရှင် လုံးနဲ့တောင် တန်းတူရည်တူလို့ ပြောလို့ရတယ်။ ကံပါ... မောင်တက်ရယ်... အဲဒါတွေကို မသိချင်ပါနဲ့တော့။ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လိုက်နာပါ။ လာ... လာ... သွားရအောင်”

ကိုဟင်္သာက အကျယ်ချဲ့ ပြောမနေချင်တော့ဟန်ဖြင့် စကား ကိုဖြတ်ကာ ကျောင်းရိုရာဆီသို့ ဦးဆောင်ကာ လျှောက်သွားလေသည်။

မောင်တက်လည်း အထွန့်တက် မေးမနေတော့ဘဲ ဆရာ ဖြစ်သူ နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ ခြေလှမ်း ဆယ့်လေးငါးလှမ်းလောက် လျှောက်ပြီးသည့်အခါတွင် ရေနံချေးရောင် မှိုင်းထနေ သည့် ခြေတံရှည် အဆောင်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာ၏။

ထိုအဆောင်ကား ဧည့်သည်များအတွက် သီးသန့်ဆောက် လုပ်ထားသော အဆောင်ဖြစ်မှန်း မေးနေစရာပင် မလိုဘဲ သိလိုက်ရ သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ပင်မကျောင်းဟု ထင်ရသော ကျွန်းလုံး ကြီးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ကျောင်းဆောင်ကြီးနှင့် မလှမ်း မကမ်းတွင်ရှိပြီး သံဃာတော်တစ်ပါးမျှကို မတွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပင်မကျောင်းဆောင်ကြီး၏ ရှေ့မြေကွက်လပ်တွင်မူ ဖာမြက်စည်းလုံးနေ ကြသော ဦးပွင်းနစ်ပါးကို တွေ့ရ၏။

ကိုဟင်္သာက အဆောင်ပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါ... “မောင်တက်ရေ... ဟောဒီနေရာမှာ တရေးတမောပေါ်ပြီး ကျုပ်ကို စောင့်နေပေဦး။ ကျုပ် ဆရာတော်နဲ့ ပွေးနေစရာ

ကုန်သွေးလို့ ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့မယ်။ အဲဒီအခါကျမှ မောင်တက်
 လုပ်ရမယ့် အစီအစဉ်တွေကို ကျုပ် ပြောပြမယ် ဟုတ်ပြီလား။
 ပြီးရင် ကပ္ပိယတစ်ယောက် စားစရာလာပို့လိမ့်မယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

မောင်တက်၏စကား ဆုံးသည်နှင့် ကိုဟင်္သာမှာ ပင်မကျောင်း
 ဆောင်ရှိရာဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ မကြာမီမှာပင် ကပ္ပိယ
 တစ်ယောက်က ဆန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်နှင့် သစ်သီးအချို့လာပေးသဖြင့်
 မောင်တက်မှာ မနက်စာ စားသောက်လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် ပါလာ
 သော ရှမ်းလွယ်အိတ်ကို ခေါင်းအုံးလုပ်ကာ တရေးတမောအိပ်ရင်း
 ဆရာဖြစ်သူအလာကို စောင့်နေလိုက်တော့သည်။

အခန်း (၅)

ဆွမ်းစားတုံးခေါက်သံကြား၍ မောင်တက် ပြန်နိုးလာပြီး
 မကြာခင်မှာပင် ဆရာကိုဟင်္သာ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရောက်ရောက်
 လာချင်းမှာပင် ဆရာကိုဟင်္သာက မောင်တက်နှင့် မလှမ်းမကမ်း အကွာ
 ထွင် တင်ပလ္လင်ခွေ ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တော့ ဒီနေ့ပဲ ခရီးသွားစရာ ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာပြီ
 မောင်တက်ရော့/ အဲဒီတော့ ကျုပ်အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ
 ဆိုတာ ပြောပြီးရင် မောင်တက်နဲ့ ကျုပ် ဒီနေရာကပဲ လမ်းခွဲ
 ကြတာပေါ့”
 ဟု ပြောဆိုလေသည်။

မောင်တက်က တွေဝေတုန်းဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ...

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးအတွက် ကျွန်တော် ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ လုပ်ပေးပါမယ်"

အားတက်သရောနှင့် ပြောလာသော မောင်တက်ကိုကြည့်ကာ ဆရာ ကိုဟသံမှာ ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ် ရင်း...

"ဒီလိုကဲ့ မောင်တက်ရဲ့ ကျုပ် အိဂျစ်ပြည်က တူတစ်ခမန်ရဲ့ ဂူသချိုင်းထဲကို အတားအဆီး အခက်အခဲတွေရှိတဲ့ကြားက ရောက်အောင်သွားခဲ့ပြီးပြီ။ Book of Death ဆိုတဲ့ မရဏ ကျမ်းစာအုပ်ကိုလည်း ရအောင်ယူလာနိုင်ခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အဓိကသွားရာတဲ့ ပြဒါးရှင်လုံးကိုတော့ မရခဲ့ဘူး။ လောကီ အတတ်ပညာပေါင်းစုံနဲ့ စီရင်ထားတဲ့ ဂူသချိုင်းကြီးဆိုတော့ ကျယ်ကလည်းကျယ်၊ အုတ်အင်္ဂါတွေနဲ့ အခိုင်အခန့် ဆောက်ထားတဲ့ ဂူတွေ၊ သေတ္တာကြီးတွေကလည်း မရေမတွက် နိုင်အောင်များတော့ တစ်ခုချင်း ဖြိုဖျက်ပြီး လှန်လှော့ရှာနေ ရင် ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း တစ်ခါတည်း နဲ့ ပြဒါးရှင်လုံးကို ရအောင်ယူခဲ့ဖို့ မစွမ်းသာခဲ့ဘူး ဖြစ်ခဲ့တာ ပေါ့။ ပြီးတော့ ကျုပ်ထက် အရင်စောပြီး ဖရီးမေဆင်ဂိုဏ်း သားတွေက အဲဒီ ဂူသချိုင်းထဲကို ရောက်နှင့်ခဲ့ကြပြီပေါ့လေ"

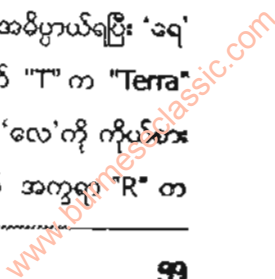
"ဘယ်လို ဆရာကြီး ဖရီးမေဆင်ဂိုဏ်းသားတွေက ဆရာကြီး ထက်တောင် စောပြီး ဂူသချိုင်းထဲကိုရောက်အောင် ဝင်နိုင် ခဲ့ပြီပြီ ဟုတ်လား..."

"အဟုတ်ပဲ မောင်တက်ဇေး၊ ရောက်ရုံတင် ဘယ်ကဦးမှာလဲ။ ဂူသချိုင်းရဲ့ နံရံပေါ်မှာတောင် "VITRIOL" ဆိုတဲ့ လက်တင် စကားလုံးကို ရေးသွားကြသေးတယ်ဗျ။ သူတို့ ဖရီးမေဆင် ဂိုဏ်းသားတွေ တည်ဆောက်သွားတဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဝါရှင်တန်ဒီစီက ကွန်ဂရက်လွှတ်တော် အဆောက်အဦ (Capitol Building) ရဲ့ အမိုးခုံးမှာလည်း အဲဒီ "VITRIOL" ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ရေးထားတယ်လေ"

"ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဖရီးမေဆင်ဂိုဏ်းသားတွေက အဲဒီစကား လုံးကို ရေးခဲ့ကြတာလဲဟင်... ဆရာကြီး"

မောင်တက်က စဉ်းစား၍ ဉာဏ်မမီတော့သဖြင့် ဆရာ ကိုဟသံအား မေးလိုက်မိလေသည်။ ဆရာကိုဟသံက သက်ပြင်း ရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီးလျှင်...

"V-I-T-R-I-O-L ဆိုတဲ့ အက္ခရာ ခုနစ်လုံးမှာ လက်တင်လို တစ်လုံးချင်း ကိုယ်ပိုင်အဓိပ္ပာယ်တွေ ရှိတယ်ဗျ။ ပထမဆုံး "V" အက္ခရာက လက်တင်လို "Vista" ကို ရည်ညွှန်းတာလေ။ မြန်မာလိုကတော့ 'ခရီးစတင်ခြင်း' လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပြီး 'မီး' ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ စကားလုံးပေါ့ဗျာ။ ဒုတိယမြောက် "I" အက္ခရာကတော့ လက်တင်လို "Interiora"၊ မြန်မာလို ဘာသာပြန်ရင်တော့ 'အတွင်းပိုင်း' လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပြီး 'ဒရ' ကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ တတိယမြောက် "T" က "Terra" တဲ့။ 'ကမ္ဘာမြေကြီး' လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပြီး 'လေ' ကို ကိုယ်စား ပြုတယ် မောင်တက်။ စတုတ္ထမြောက် အက္ခရာ "R" တ

"Rectificando" ၊ မြန်မာလို 'အမှားကိုယ်ခြင်း' လို့ ဆိုလို တာဖြစ်ပြီး 'မြေကြီး'ကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ ပဉ္စမမြောက် "I" က "Invenies" မြန်မာလို 'ရှာဖွေတွေ့ရှိလိမ့်မည်' လို့ ဆိုလိုပြီး 'ကန့်'ကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ ဆဋ္ဌမမြောက် "O"က "Occultum" ၊ မြန်မာလိုက 'ပုန်းကွယ်နေသော' တဲ့လေ။ ဒီစကားလုံးက 'ပြဒါး'ကို ကိုယ်စားပြုတာ။ နောက်ဆုံးအက္ခရာ "L" က "Lapidem" ၊ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ 'ပြဒါးရှင်လုံး'ပဲ။ 'ဆား'ကို ကိုယ်စားပြုတယ် မောင်တက်ရဲ့။ တစ်လုံးချင်း အဓိပ္ပါယ်တွေကို စုပေါင်းပြီး ဘာသာပြန်ရင်တော့ 'ကမ္ဘာမြေ ၏ အတွင်းဆုံးသို့ ရောက်အောင်သွားလော့။ လျော်ကန်စွာ စီရင်သရဇ္ဈယ်လော့။ ကွယ်ဝှက်ထားသော အမြူတေကို တွေ့ ရပေလိမ့်မည်' လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်ဗျ'

အသေးစိတ်ရှင်းပြောဆိုနေသည့် ဆရာကိုဟင်္သာ၏ စကား များကြောင့် မောင်တက်မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက် အလွန် စိတ်ဝင်စား ဖွယ်ကောင်းသော ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို နားထောင်နေသလို ပါးစပ်အဟောင်း သား ဖြစ်နေရရှာလေသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း လောကီပညာရပ်များတွင် နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်လှသော ဆရာကိုဟင်္သာကို ကျိတ်၍ ချီးကျူးနေမိလေ၏။

ဆရာကိုဟင်္သာက ပြောလက်စ စကားကိုရင်ကာ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ပြီးနောက် တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေပုံ မျိုးဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေရင်း အတန်ကြာမှ မောင်တက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ကျွန်ုပ်အထင် ပြောရရင်တော့ ဖရီးမေဆင်ဂိုဏ်းသားတွေ

လည်း ဂူသင်္ချိုင်းထဲကို အရင်ရောက်ခဲ့ပေမဲ့ ပြဒါးရှင်လုံးကို ရှာဖို့ နည်းလမ်းမတွေ့သွားဘူး ထင်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်ုပ်က သူတို့ထက် လက်ဦးမှဖြစ်မယ် မောင်တက်ရဲ့။ ပြဒါးရှင် လုံးရှာဖို့ လိုအပ်တာ အားလုံးနီးပါးကို ကျုပ် စီစဉ်ထားပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဓိကကျတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု လိုနေတယ်။ အဲဒါကို မောင်တက် ရှာပေးရမှာပဲ”

“ဘာပစ္စည်းလဲ ဟင် ... ဆရာကြီး”

မောင်တက်က အလောတကြီးလေသံဖြင့် ဖြတ်မေးလိုက်ရာ ကိုဟင်္သာက ...

“ကျီးဖြူတစ်ကောင်ပဲ မောင်တက်”

ဟု အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေလေသည်။ ထိုစကားကို ကြားသောအခါ မောင်တက်မှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး လျှင် ...

“ကျီးဖြူ ဟုတ်လား ဆရာကြီး။ ကျီးအမည်းကိုပဲ တွေ့ဖူးပါ တယ်။ ကျီးအဖြူကိုတော့ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ပြီးတော့ ဒီလို ကျီးဖြူ တစ်ကောင်က တူတစ်ခမန် သင်္ချိုင်းဂူထဲက ပြဒါးရှင်လုံးကို သွားရှာမယ့် ဆရာကြီးအတွက် ဘယ်လိုများ အသုံးဝင်မှာ မို့လို့လဲ”

အားမလိုအားမရ ဖြစ်စွာနှင့် ပြောဆိုမေးမြန်းလိုက်သော မောင်တက်ကို ကြည့်ကာ ဆရာကိုဟင်္သာက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြောလိုက် သည်။ ပြီးမှ ...

တောင်းထဲမှ နှိုက်ယူလိုက်သောအရာကို ကြေးလင်ပန်းပေါ်သို့ သတိကြီးစွာဖြင့် တင်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ယောက်မှာ ကြေးလင်ပန်းကို အပေါ်သို့ အနည်းငယ် ပင့်တင်ကိုင်လိုက်ပြီး ကျန်သည့်တစ်ယောက်မှာလည်း ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့်လူ တင်လိုက်သောအရာကို လက်လွှဲကာ ထိန်းကိုင်လိုက်လေ၏။

ထိုအရာကို မောင်သက်နံ့က သေချာစွာကြည့်လိုက်ရာ အလွန်အမင်း အံ့သြသွားရလေသည်။ အကြောင်းမှာ ကြေးလင်ပန်းအလယ်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး ဖွေးဖြူဆွတ်နေပြီး အတောင်နှစ်ဖက်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာ ရုန်းနေသော ကျီးကန်းအဖြူတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေတော့သည်။

မိမိတစ်သက်လုံး မည်းနက်နေသော ကျီးကန်းကိုသာ တွေ့ဖူးပြီး ယခုလို ဗျိုင်းကဲ့သို့ ဖြူဆွတ်နေသော ကျီးဖြူကိုမူ မတွေ့ဖူးချေ။ ထို့ကြောင့် မောင်သက်နံ့မှာ ကိုယ့်မျက်လုံးကိုကိုယ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာလေသည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့်လူက လက်ထဲမှ ကျီးဖြူကို လက်လွှဲပေးပြီးသည်နှင့် ပါးစပ်မှ အမျိုးအမည်မသိသော မန္တန်တစ်ခုကို သံလိုက်ဓာတ်ပါသော သြဩရှုရှုအသံကြီးဖြင့် ရွတ်ဖတ်လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် ကျီးဖြူတင်ထားသော ကြေးလင်ပန်းကို လက်ဖြင့် တဖျတ်ဖျတ် ခေါက်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုသို့ တဖျတ်ဖျတ် ခေါက်နေသည်မှာ ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် ကြာသောအခါ ကြေးလင်ပန်းကို မြောက်ကိုင်ထားသော လူက ဝမ်းသာ အားရလေသံဖြင့် ...

“ဟာ ... ဆရာကြီး... ဆရာကြီး... အောင်ပြီ... အောင်ပြီ၊ ကျီးဖြူသွေးတွေ ယိုစီးကျလာပြီ”

ဟု ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်သည့် အမူအရာဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုလေသည်။ ဆရာကြီးဟု အခေါ်ခံရသော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့်လူနှင့် ကျီးဖြူကို ထိန်းကိုင်ထားသော လူမှာ မျက်နှာများ ဝင်းပသွားကြပြီး ကြေးလင်ပန်းထဲသို့ တစ်ပြိုင်တည်း ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

မောင်သက်နံ့မှာလည်း အရှင်လတ်လတ် ကျီးဖြူငှက်၏ ကိုယ်ထဲမှ သွေးနီနီရဲရဲများ တပေါက်ပေါက် ယိုစီးကျလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် မျက်လုံးအစုံက အပြင်သို့ ကျွတ်ထွက်ကျတော့မတတ် ပြူးကျယ်သွားရလေသည်။

ကျီးဖြူငှက်မှာတော့ မလွတ်မြောက်နိုင်မှန်း သိသည့်ကြားကပင် အမွေးအတောင်များကို ကားစွင့်ရင်း အစွမ်းကုန် ရုန်းကန်နေ၏။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့် လူက မန္တန်ရွတ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး...

“ဟဲ့... မောင်ဒန်း၊ နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း။ တခြားလူတွေ ကြားသွားမှဖြင့် ငါတို့အကြံအစည် ပျက်ရချည်ရဲ့။ ကျီးဖြူသွေး ကွင်းပြီး ပြဒါးရှင်လုံးထည့်ထားတဲ့ ရွှေကြုတ်ကို သွားဖော်ရဦးမယ်ဆိုတာ နင် မသိလေရော့သလား...”

မောင်ဒန်းဆိုသည့် လူမှာ ကြိမ်းမောင်းခံလိုက်ရသည့် ကြားကပင် နှုတ်ဆိတ်မသွားသေးဘဲ အထွန်တက်ကာ ...

“တ... တကယ်ပဲ ဒီကျီးဖြူသွေးကို မျက်စိမှာ ကွင်းထိန်းပြီးရင် ပိတ်ကာဖုံးအုပ်ထားတဲ့ အရာတွေကို ဖောက်ထွင်း

“လောကီပညာဆိုတာ လူသားတွေအတွက် လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ သဘာဝကပေးအပ်တဲ့ စွမ်းအင်တွေကို လေ့လာအသုံးပြုရတဲ့ ပညာဖြစ်တယ် မောင်တက်ရဲ့။ သဘာဝက ဖန်တီးပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းတိုင်းမှာ သာမန်လူသားတွေ မသိမမြင်နိုင်ကြတဲ့ ဂန္ဓာရိစ္ဆာန်အင်တွေ ရှိကြတယ်။ ငှက်တွေထဲမှာဆိုရင်တော့ ‘ကျီးငှက်’ဟာ ဂန္ဓာရိစ္ဆာန်အင် အကြွယ်အဝဆုံးပဲဗျ။ ကျီးငှက်ရဲ့အသံဟာ အခြားငှက်တွေရဲ့ အသံထက် တန်ဖိုးအာနုဘော်ကြီးပြီး လူသားတွေ မကြုံစည်မတွေ့တော့နိုင်တဲ့ အမှုကိစ္စတွေ၊ သိသာထင်ရှားမှုမရှိတဲ့ အရာတွေကို ကျီးငှက်ရဲ့အသံနဲ့ သိနိုင်တယ်လို့ ဝသန္တရာဇ အမည်ရှိတဲ့ ရသေ့ကြီးက သုတရတနာလင်္ကာကျမ်းမှာ ဆိုထားတယ်။ အဲဒီ ကျီးတွေထဲမှာမှ ကျီးဖြူငှက်ဟာ အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီးစွမ်းတယ် မောင်တက်ရဲ့။ ကျီးမည်းအကောင် တစ်သောင်းလောက်မှာ ကျီးဖြူက တစ်ကောင်လောက်ပဲရှိပြီး လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ တောကြီးများမည်းတွေထဲမှာပဲ နေလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလောက်တောင် ရှားပါးတဲ့ ကျီးဖြူဟာ ဘယ်လောက်တောင် စွမ်းသလဲဆိုရင် ကြေးစစ်စစ်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ လင်ပန်းပေါ်မှာ အဲဒီငှက်ကို တင်ပြီး လင်ပန်းကို ခေါက်လိုက်ရင် အရှင်လတ်လတ် ကျီးဖြူခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးတွေ တပေါက်ပေါက်နဲ့ ယိုစီးကျလာတော့တာပဲ။ အဲဒီသွေးကို ယူပြီး မျက်စိမှာ ကွင်းလိမ်းလိုက်ရင် ဘယ်လို အတားအဆီးကိုမဆို ထွင်းဖောက်ပြီး မြင်နိုင်တယ်ဗျ”

“ဪ... ဒါကြောင့် ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကျီးဖြူရှာခိုင်းတာကိုး...။ ဒါမှ တူတစ်ခမန် ဂူသင်္ချိုင်းထဲက အုတ်ဂူတွေ၊ သေတ္တာကြီးတွေကို တစ်ခုချင်း ငြိုးဖျက်လုန်လော့ ရာ နေစရာမလိုဘဲ ကျီးဖြူသွေးကွင်းထားတဲ့ မျက်စိနဲ့ ရှာကြည့်လိုက်တာနဲ့ ပြဒါးရှင်လုံးကို တွေ့နိုင်ပြီဗျေ”

မောင်တက်က အခုမှပင် နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီး ဆရာကိုဟင်္သာအား ပြောလိုက်လေသည်။ ဆရာကိုဟင်္သာမှာလည်း စကြိုလျှောက်နေရာမှ ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ဟုတ်တယ် မောင်တက်၊ ကျုပ် အဲဒါကြောင့်ပဲ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတာ။ ကျီးဖြူငှက်ကိုရမှ ကျုပ်အတွက် ပြဒါးရှင်လုံးကိုရှာဖို့ အဆင်ပြေနိုင်မှာလေ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်တောင် ရှားပါးတဲ့ ကျီးဖြူငှက်ကို ကျွန်တော်က ဘယ်လို ဘယ်နည်းနဲ့ သွားရှာရမှာလဲ ဆရာကြီး”

“အဲဒီအတွက် ကျုပ် စီစဉ်ထားတယ် မောင်တက်။ မြန်မာနဲ့ အိန္ဒိယနယ်စပ်က ‘စွတ်လန်း’ဆိုတဲ့ ရွာလေးမှာ တစ်ဂွေစားကြီး ဦးသက်နံဆိုတာ ရှိတယ်။ သူက ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ္ပိယလာလုပ်ပြီး လောကီအတတ်ပညာတွေ ဆည်းပူးလေ့လာခဲ့ဖူးတယ်ဗျ။ သူ့ဆီကိုသွားပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်ရင် အဆင်ပြေနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီဘက်တောတွေက ကျွန်တို့ မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ တောတွေထက်စာရင် လူသူအရောက်အပေါက်လည်း နည်းသလို နက်လည်း အရမ်းနက်တယ်လေ။ အဲဒီတော့ ကျီးဖြူရှာဖို့

ဖြစ်နိုင်ခြေ အများဆုံးပဲ”

ဆရာကိုဟင်္သာက ပြောလက်စကားကို ရပ်ကာ ကုတ်အင်္ကျီ အတွင်းဘက် အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက် မောင်တက်ကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီး...

“ရော့... မောင်တက်၊ တစ်ပွဲစားကြီး ဦးသက်နဲ့နဲ့တွေ့ရင် ကျုပ် လွှတ်လိုက်တာလို့ ပြောပြီး ဒါကိုပေးလိုက်။ သူ အစ အဆုံး ကူညီလိမ့်မယ်”

မောင်တက်က ဆရာကိုဟင်္သာ လှမ်းပေးလာသောအရာကို ယူကြည့်လိုက်ရာ ထူးဆန်းသော အိတ်ဆောင် ငွေနှာရီလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေသည်။ နာရီ၏ မျက်နှာပြင်ရှိ အဖုံး၏ မျက်နှာစာပေါ်တွင် ဦးခေါင်းနှစ်လုံးနှင့် လင်းယုန်ငှက်ပုံကို သေသေသပ်သပ် ထွင်းထုထားပြီး အပေါ်ဘက်တွင် ငွေရောင်ခလုတ်လေးတစ်ခု ပါရှိလေသည်။ မောင်တက်က ထိုငွေရောင်ခလုတ်လေးကို နှိပ်ကြည့်လိုက်ရာ 'ကလစ်' ဆိုသော အသံနှင့်အတူ နာရီ၏ မျက်နှာပြင်ကို ဖုံးကာထားသော အဖုံးမှာ ပွင့်သွားလေ၏။

“ဟင်!”

အတွင်းဘက်ရှိ မိနစ်၊ စက္ကန့်တံများကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါတွင်မူ မောင်တက်မှာ အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။ အကြောင်းမူကား ဆရာကိုဟင်္သာပေးလာသော အိတ်ဆောင် ငွေရောင် နာရီလေး၏ မိနစ်၊ စက္ကန့်တံများသည် သာမန်နာရီများမှ လက်တံများ ကဲ့သို့ လက်ဝဲဘက်မှ လက်ယာဘက်သို့ ရွေ့လျားနေသည်မဟုတ်ဘဲ ထူးဆန်းစွာပင် လက်ယာဘက်မှ လက်ဝဲဘက်သို့ ပြောင်းပြန်ရွေ့လျား

နေခြင်းပင်။ အချိန်အမှတ်အသားပြ ဂဏန်းသင်္ချာစာလုံးများလည်း မပါရှိသော ထိုနာရီလေးကိုကြည့်ကာ မောင်တက်က

“ဆရာကြီး... ဒီနာရီလေးက အချိန်ကြည့်ဖို့ အသုံးပြုတာ ကော ဟုတ်လို့လား”

ဟု မေးလိုက်မိသောအခါ ဆရာကိုဟင်္သာက မခိုးမခန့် ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင်...

“တောထဲ တောင်ထဲမှာ ကောင်းကင်က နက္ခတ်တာရာတွေ ကိုကြည့်ပြီး အမဲလိုက်အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေ တဲ့ တစ်ပွဲစားကြီး ဦးသက်နဲ့အတူက နာရီဆိုတာ မြက်ပင် တစ်ပင်လောက်တောင် အသုံးမဝင်ပါဘူးဗျာ။ ဒီပစ္စည်းလေးက အန္တရာယ် အခက်အခဲတွေကြားမှာ ရှင်သန်နေရတဲ့ လူတွေ အတွက် အဆောင် ဂန္ထိရ ပစ္စည်းလေးပါ။ အလင်းတော်ဂိုဏ်း လို့ခေါ်တဲ့ Illuminati ဂိုဏ်းကနေ ရလာတဲ့ ဒီပစ္စည်းလေး ကို ကျုပ် ဦးသက်နဲ့ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးချင်လို့ပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဆရာကြီး”

မောင်တက်က အိတ်ဆောင် ငွေရောင်နာရီလေးအား သူ မှမ်းလွယ်အိတ်ထဲသို့ သေသေချာချာ သိမ်းဆည်းထည့်ရင်း ဆရာ ကိုဟင်္သာကို ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ဆရာကိုဟင်္သာက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ပြီး...

“ဒါဆို ဒီနေ့ပဲ မောင်တက် ချင်းပြည်နယ်ဘက်ကို ခရီးထွက် ဖို့ ပြင်ဆင်ပေတော့။ ကျီးဖြူရေပြီးရင် ရန်ကုန်မှာ အိမ်တစ်အိမ် ကို ခဏငှားပြီး စောင့်နေလိုက်။ ကျုပ် လာဆက်သွယ်မယ်”

ရော... ဒီပိုက်ဆံက မောင်တက် လမ်းခရီးမှာသုံးရမယ့် ငွေ”
ဟု ဆိုကာ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို မောင်တက်အား ပေးလိုက်
လေတော့သည်။

“ဪ... ပြီးတော့ ဟောဒီသံမဏိဆူးချွန်လေးကိုလည်း
အရင်းမှာ ကြိုးကွင်းတပ်ပြီး လည်ပင်းမှာ ဆွဲသွားပေတော့။
ဒါ... အရေးကြီးတယ်ကွ။ ကိုဖြူကို ဖမ်းမိလာတဲ့အခါကျ
ရင် ဘာလှောင်အိမ်နဲ့မဆို ထည့်လိုရတယ်။ ဝါးကို ခြင်းယက်
ပြီး ထည့်ယူလာရင်တောင် ရတယ်။ အဲ... ဒါပေမဲ့
လှောင်ချိုင်ရဲ့အဖုံးကိုတော့ ဟောဒီသံမဏိချောင်းနဲ့ ကန့်လန့်
ပိတ်မှ ရမယ်။ ဒါကို မြဲမြဲမှတ်ထား”

ဟု ပြောရင်း ဆရာကိုဟင်္သာက လက်သန်းလုံးခန့်တုတ်ပြီး
ပြောင်လက်နေသည့် တစ်ဖက်ချွန်သံချောင်းတစ်ချောင်းကို လှမ်းပေး
လိုက်၏။ မောင်တက်က ...

“ဒါက ဘာစွမ်းတာလဲ... ဆရာကြီး”
“မေဆွန်နစ်ဂန္ဓာရီပညာရဲ့ဖခင် ချီရန်းအဘစ်စ် (Chiram
Abiff) မင်းသားကြီးက ဆော်လမွန်ကျောင်းတော်ကြီး
(Solomon Temple)ကို အုတ်မြစ်ချစဉ်တုန်းက အသုံးပြုခဲ့
တဲ့ ဆောက်သွားရဲ့အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲကွ။ အောက်လမ်း
အနှောင့်အယှက်တွေကို ကာကွယ်နိုင်တယ်။ မကောင်းဆိုးရွား
တွေကို နိုင်နင်းတယ်။ ဒီသံချွန်ကို ‘ချီရန်းဆောက်သွား
(Chiram's chisel)’ လို့ခေါ်တယ်”
ထို ‘ချီရန်းဆောက်သွား’ ကို ယူငင်လိုက်သည့် အချိန်မှစတင်

ကာ မောင်တက်အဖို့ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များ၊ ကြောက်ရွံ့
ထိတ်လန့်စရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များအား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေတော့သည်။

(မှတ်ချက် ။ ။ စက္ကောမအတတ်နှင့် ဗိသုကာပညာတို့၏ဖခင်
ဖြစ်သူ ချီရန်းအဘစ်စ်မင်းသားကြီးက ဆော်လမွန်
ကျောင်းတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ခဲ့ပုံ၊ ဂန္ဓာရီပညာ
များ၊ လျှို့ဝှက်ထည့်သွင်းခဲ့ပုံနှင့် နောက်ဆုံးတွင်
မင်းသားကြီးကိုယ်တိုင် လုပ်ကြံခံခဲ့ရပုံများကို သီခြား
စာအုပ်ရေးသားထားပါသည်)

www.burmeseclassic.com

ဆခန်း (၆)

ဂေါ်ရခါးစစ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းကာ ခွက်ကရီးဟု ခေါ်သော ဓားကောက်ကို သားရေဖြင့် ချုပ်ထားသော ဓားအိမ်နှင့်တကွ ခါးတွင် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်လွယ်ထားသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်သည် ဇွတ်လန်းဟုခေါ်သော နယ်စပ်ရွာလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုသူမှာ ဆရာကိုဟင်္သာ စေလွှတ်လိုက်သည့်အတိုင်း ကျီးဖြူ တစ်ကောင်ကိုရှာရန်အတွက် ခက်ခဲပင်ပန်းသော ခရီးရှည်ကြီးကို ထွက်လာခဲ့သည့် မောင်တက်ပင် ဖြစ်လေ၏။ သူ၏ အဝတ်အစားများ သည် ဆင်းရဲပင်ပန်းသော ခရီးကြမ်း၏ဒဏ်ကြောင့် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖွာလန်ကျနေလေ၏။ ပခုံး၌ လွယ်ပိုးထားသော ရှမ်းလွယ် အိတ် ဖောင်းဖောင်းကြီးမှာလည်း အစုတ်ရာ အဖာရာ ဗရုပွနှင့် ဖြစ်နေ လေတော့သည်။

မောင်တက်သည် ဇွတ်လန်းရွာသို့အောင် မြေလမ်း၏နံဘေးရှိ သစ်ပင်အရိပ်ကောင်းကောင်းတွင် ခဏထိုင်ချလိုက်ပြီး အမောဖြေနား နေရင်း ရွာသို့အောင် သူ့ခါးပတ်တွင် ချည်နှောင်လာသော စစ်သုံးရေတူး တိုဖြုတ်ကာ တစ်ဝိုက်နှင့် မော့လေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် သူ ဦးခေါင်းထက် သစ်ပင်အုပ်ဆီမှ တအာအာ အော်မြင်ရင်း ဝုန်းခနဲ ထပ်သွားသော တောကျီးကန်း အုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မည်မည်လှုပ်နေသော ရာဂဏန်းမျှရှိမည့် ကျီးကန်းအုပ်ကြီး ဖျံသန်းသွားရာဆီသို့ ငေးကြည့်ရင်း မောင်တက်၏စိတ်ထဲတွင် ...

“အဲဒီကျီးကန်းအုပ်ထဲမှာ ဆရာကြီးလိုချင်တဲ့ ကျီးကန်းအဖြူ များ ပါနေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ”

ထိုစဉ် ချွတ်ခနဲ ခြေသံကြား၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရွာအဝင် ထင်းမှ ဖဲ့ဆင်း၍ သူထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လာနေသော ဂင်တိုတို့ ငလကောင်းကောင်းနှင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုသူ မှာ ကွမ်းတွေစားထားသဖြင့် ပါးစပ်တစ်ခုလုံး နီထွေးကာ သွားတွေ အလည်း ငချိပ်ရောင် ထနေလေ၏။ ညာဘက်ပါး မျက်ခုံးအစပ်မှ အနီအထိ ဝက်ဝံကုတ်ထားသည့် ဒဏ်ရာ အမာရွတ်ဟောင်းမှာလည်း

အစဉ်အဆက် ထင်နေလေရာ တော်ရုံလူအဖို့ သွေးပျက်သွားစေလောက်
သော ရှုပ်ရှည်ရှိသူဖြစ်သည်။

ပို၍ ထူးခြားချက်မှာ ထိုသူ၏ နားရွက် အဖျားနှစ်ဖက်စလုံး
၌ နားကပ်ပန်ထားသကဲ့သို့ ဘုသီးနှစ်လုံး တွဲလောင်းကျနေခြင်းပင်။
ထိုသူက မောင်တက်အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ...

“ရွှေကျီးလည်း သာ၊ ပျံအင်္ဂါ၊ ဧည့်လာ မုချ ရောက်လတ္တံ့
ဆိုတဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ ကျီးကန်တွေ တအာအာအော်ပြီး အင်္ဂါ
ထောင့်လို့ခေါ်တဲ့ အရှေ့တောင်ဘက်ဆီကို ပျံသွားကြပုံ
ထောက်ရင် ကိုယ့်လူက ဇိဗ္ဗာကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”
ဟု ပြောလိုက်လေရာ မောင်တက်က တဟားဟား ရယ်လိုက်

ပြီးလျှင် ...

“ကျုပ်လို မျက်နှာစိမ်းကို အရနေရာမှာ တွေ့တဲ့လူတိုင်း
ဧည့်သည်မှန်း ချက်ချင်းတန်းပြီး သိမယ့်ဥစ္စာပဲ။ ဒါကိုများ
ကိုယ့်လူက ကျီးသာနိမိတ်တွေ၊ စာချိုးတွေရွတ်ပြီးမှ အကဲ
ခတ်နိုင်တာကတော့ ညံ့ပါပေ့ဗျာ”

မောင်တက်၏စကားကြောင့် အမာရွတ်နှင့်လူမှာ ရှုတ်တရက်
မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ဆိုးဟန်
မပြဘဲ သူ့စကားကို အလေးမထားသည့်အတွက် အနည်းငယ် ဝမ်းနည်း
သွားပုံပင် ပေါ်နေလေတော့သည်။

ထိုကြောင့် မောင်တက်က အမာရွတ်နှင့်လူသည် ရုပ်ဆင်း
အင်္ဂါကြမ်းတမ်းသော်လည်း စိတ်ထားမှာမူ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ခြင်း
မရှိဘဲ နူးညံ့သည့်ပုံပေါ်သည်ဟု ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် မောင်တက်က ...

“ဒါနဲ့ နောင်ကြီးကို မေးစမ်းပါရစေဦး။ နောင်ကြီး ရွတ်သွား
တဲ့အထဲမှာ ရွှေကျီးဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပါသွားတယ်။ ကျုပ်
လည်း အဲဒီ ရွှေကျီးဆိုတဲ့ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းကို တခြား
စာဟောင်း ပေဟောင်းတွေထဲမှာလည်း ဖတ်ဖူးပါရဲ့ဗျာ။
ဟသာတို့ ဥဒေါင်းတို့ စတဲ့ အရောင်လှလှပပ ငှက်တွေကို
ရွှေတပ်ပြီး ရွှေဟသာ ရွှေဒေါင်း စသဖြင့် တင်စားတာကိုတော့
ကျုပ် လက်ခံနိုင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျီးကန်လို့ မည်းနက်နေတဲ့
အကောင်ကို ရွှေတပ်ပြီး ရွှေကျီးလို့ ခေါ်တာကိုတော့ ဘဝင်
မကျဘူးဗျာ။ နောက်ပြီး ရွှေကြောင်တို့ ရွှေခွေးတို့ ဆိုတဲ့
အသုံးအနှုန်းလည်း မရှိဘူးမဟုတ်လား။ ဘယ်နည်း ကျီးကန်
ကျမှ ရွှေကျီးလို့ ဖြစ်ရတာတုန်း ...။ လင်းစမ်းပါဦးဗျ”
ဟု မေးလိုက်လေရာ အမာရွတ်နှင့်လူက ခေါင်းကို တဖြင့်ဖြင့်

ကုတ်လိုက်ရင်း ...

“မိတ်ဆွေကြီး မေးတဲ့မေးခွန်းက နက်နဲပေတယ်ဗျို့။ ဒါက
ပညာရှိတွေကို သွားမေးကြည့်မှ တိတိကျကျသိရမယ့် အဖြေ
မျိုးပဲ။ ကျုပ် ဉာဏ်မီသလောက် ပြောရရင်တော့ ‘ကျီး’
ဒါမှမဟုတ် တစ်နည်းအားဖြင့် ‘ကြေး’ဟာ ရွှေနဲ့ တစ်နည်း
မဟုတ် တစ်နည်း ဆက်စပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲဖြစ်မယ်
ထင်ပါရဲ့။ ကျုပ်လို တောထဲ တောင်ထဲမှာနေရတဲ့ မုဆိုး
တစ်ယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ တွေးကြည့်ရတာဆိုတော့ ဟာသျှင်
မှလည်း ဟုတ်ပေမပေါ့ဗျာ”

ထိုသူ၏စကားကြောင့် မောင်တက်က သစ်ပင်ကို မှီနေရာမှ ခုတ်တစ်ခုကို ကျောက် မတ်လိုက်ပြီးလျှင် ...

“အလို နောင်ကြီးက မုဆိုး။ ဟုတ်စ”

ထိုအခါ အမာရွတ်နှင့်လူက ...

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်နာမည်က ဝေဠုတို့။ ကျုပ်တင်မကဘူး ကျုပ်အဖေ ဦးသက်နံ ဆိုတာကလည်း ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ မသိသူမရှိတဲ့ မုဆိုးကျော် တစ်ပွဲစားကြီးပေါ့”

“အလို ...၊ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လာတော့နေရပါပြီကော”

မောင်တက်၏စကားကို ကြားပြီးသည်နှင့် မုဆိုးဝေဠုဆိုသူ လည်း တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ကြွက်သားများ တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး နောက် ...

“မိတ်ဆွေရဲ့ စကားက ထူးဆန်းလှချည်လား။ စကားက ထူးဆန်းပုံထောက်ရင် လူကလည်း ထူးဆန်းလိမ့်မယ်။ လာရ တဲ့ အကြောင်းအရင်းကလည်း ထူးဆန်းမယ် ထင်တာပဲ”

ထိုအခါ မောင်တက်လည်း ဘာစကားမှ ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ဆရာ ကိုဟင်္သာပေးလိုက်သည် ခေါင်းနှစ်လုံးနှင့် လင်းယုန်ပုံ ထွင်းထု ထားသော အိတ်ဆောင်ငွေနှာရီလေးကို ထုတ်ပြလိုက်လေတော့သည်။

မုဆိုးဝေဠုက ထိုနှာရီလေးကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ...

“လင်းယုန်ဆိုတာ ရဲရင့်တဲ့ ငှက်တစ်မျိုးပဲ။ ဒီကြားထဲ ခေါင်း နှစ်လုံးတောင် ပါပြီဆိုမှတော့ ဦးနှောက်လည်းကောင်း ကြံ့ရည် ဖန်ရည်လည်း ကောင်းပြီပေါ့။ ဂေန္တတော့ ကျုပ်အဖေ ဦးသက်နံ မသေခင်က မှာခဲ့တဲ့အတိုင်း အင်မတန်မှ ရဲရင့်ပြီး

အင်မတန်မှ ဦးနှောက်ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်တဲ့ ငှက် တစ်ကောင်ရဲ့ နာမည်ပိုင်ရှင် လူထူးလူဆန်းကြီး တစ်ယောက် ဆီက အမှာစကားပါးလိုက်ပြီ မှတ်တယ် ... ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ဆရာ ကိုဟင်္သာက တစ်ပွဲစားမုဆိုးကြီး ဦးသက်နံဆီ ရောက်အောင်သွားပြီး ဟောဒီနာရီလေး ပေး လိုက်ပါဆိုလို့ ကျုပ် လာခဲ့တာပဲ။ ပြီးတော့ ဆရာကိုဟင်္သာက သူလိုချင်တဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကိုရှာဖို့ တစ်ပွဲစားကြီး ဦးသက်နံဆီမှာ အကူအညီတောင်းလိုက်သေးတယ်။ အခု ခင်ဗျား ပြောပုံအရဆိုရင် တစ်ပွဲစားကြီး ဦးသက်နံက သေပြီ ဆိုတော့ ...”

မောင်တက်၏ စကားမဆုံးခင်မှာပင် မုဆိုးဝေဠုက ထိုင် နေရာမှ ပုတ်ဖက်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်အဖေ မရှိတော့ပေမဲ့၊ အဖေက ဆရာကိုဟင်္သာဆီက တစ်ခုခု အကူအညီတောင်းလာရင် မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေး လိုက်လို့ နောက်ဆုံး သေခါနီးမှာတောင် မှာသွားခဲ့ပါသေး သဗျ။ ကဲ မိတ်ဆွေကြီး၊ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့တော့။ ကျုပ်အိမ်ကို သာ လိုက်ခဲ့။ ဟိုကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာ ပေါ့ဗျာ”

www.burmeseclassic.com

မောင်တက်မှာ မုဆိုးငစဉ့် ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ပြီး မကြာမီမှာပင် ရွာလယ်လမ်းဘေးရှိ မြေသားမြင့်မြင့်ပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော သစ်လုံးအိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မုဆိုးငစဉ့်က ဟန်ပါပါဖြင့် လက်ညှိုး ညွှန်ပြရင်း...

“ဒါ ကျုပ်နေတဲ့ အိမ်ပဲ မိတ်ဆွေ။ ကျုပ်အဖေ ရှိစဉ်တုန်းကတော့ သားအဖနှစ်ယောက်နေတဲ့ အိမ်ပေါ့။ အခုတော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ။ ကျုပ်အဖေဆို ကျုပ်ကိုမွေးရင်း မီးတွင်းထဲမှာ ဆုံးပါးသွားလို့ ဒီအိမ်ကိုတောင် မမြင်ဖူးသွားဘူး”

ဟု ပြောဆိုလေသည်။ မောင်တက်ကတော့ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး ပြန်ပြောဆိုနေခြင်းမရှိဘဲ ခေါင်းကို အသာညှိတ်ပြကာ မုဆိုးငစဉ့် နောက်မှ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာခဲ့လေသည်။

မုဆိုးငစဉ့်၏ သစ်လုံးအိမ် အတွင်းဘက်ဥ္စကား မုဆိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီး၍ ရသမျှ သားရဲတိရစ္ဆာန်ပေါင်းစုံ၏

ချိုး ဦးခေါင်း၊ အရေခွံတို့ကို ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ တခြားဘက် နံရံပေါ် တွင်လည်း ဒူးလေးကြီး နှစ်လက်နှင့်အတူ ဂေါ်ရခါးစားကောက်၊ လှံတံ၊ လေးနှင့်မြားတံများကို တွေ့ရလေ၏။ အိမ်၏အလယ်တွင်တော့ ထင်း မီးဖိုကြီးတစ်ခုနှင့် ထိုမီးဖိုကြီးအပေါ်သို့ အိမ်ခေါင်တိုင်မှ တွဲလောင်း၊ ချိတ်ဆွဲချထားသော ကြပ်ခိုးစင်ကြီးတစ်ခုကို တစ်ဆက်တည်း တွေ့ရပြန်သည်။

မုဆိုးငစဉ့်က မီးမွှေးပြီး ရေခွေးအိုးတည်ရန် ပြင်ဆင်နေရာမှ...

“ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည်ကို ကျုပ် မသိရသေးပါလား။ ဘယ်လို ခေါ်သလဲဗျ”

“အရွယ်ကြီးလာရင်တော့ ဦးတက်ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ၊ အခုလောလောဆယ်အထိတော့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေက ကိုတက်လို့ ခေါ်ချင်ခေါ် မခေါ်ရင် မောင်တက်လို့ ခေါ်ကြတာပဲ”

မောင်တက်၏စကားကြောင့် မီးတောက်ရန် မီးဖိုအတွင်းသို့ ဝါးမီးပြောင်းဖြင့် ထူးဖူးလေမှုတ်ထည့်နေသော မုဆိုးငစဉ့်က ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင်...

“မိတ်ဆွေက အရွှန်းလည်း ဖောက်တတ်တာကိုးဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ ကိုတက်လို့ပဲ ခေါ်ပါရစေ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကြိုက်သလိုခေါ်ပါ။ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဒီနံရံပေါ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ သတ္တဝါတွေက ခင်ဗျား ပစ်ထားတာလား”

မောင်တက်က ကျားအရေခွံတစ်ခုကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကြည့်နေရာမှ လှမ်းမေးလိုက်ရာ မုဆိုးငစဉ့်က ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြောလေသည်။

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ ကိုတက်ရား၊ ကျုပ်အဖေပစ်သွားတဲ့ တောကောင်တွေချည်းပါပဲ။ ကျုပ်က ကျုပ်အဖေရဲ့ခြေရာကို လက်တစ်လုံးစာတောင် မနင်းနိုင်သေးပါဘူး။ ကျုပ်အဖေ မသေခင်ကတော့ အခိုင်အမာပြောသွားတာ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါက ‘မင်း တစ်နေ့ကျရင် မုဆိုးတစ်ပွဲစားဖြစ်ဦးမှာ’ ဆိုပဲ။ အခုထက်ထိတော့ ကျုပ်အဖေ ဆုံးသွားတာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ။ ကျုပ် အမဲလိုက်တိုင်း ဘာအကောင် ကြီးကြီးမားမားမှ မရဖူးသေးပါဘူးဗျာ”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ မောင်တက်တစ်ယောက် အားကိုးချစ်စိတ်ပင် ပျောက်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားပြီး သက်ပြင်းကိုသာ ဟင်းခနဲ ချလိုက်မိတော့လေသည်။

မုဆိုးငစဉ့်ကမူ ဘာမှမဖြစ်သလို လုပ်ကိုင်စရာရှိသည်များကို လုပ်ကိုင်နေသည်။ နောက် ဓရစွေးအိုး ကျွဲချွက်ပြီးသွားသောအခါ ကျပ်ခိုးစင်ပေါ်မှ အသားခြောက်တချို့ကို ယူပြီး ပန်းကန်တစ်ခုထဲသို့ ဆီဆမ်းကာ ထည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... ကိုတက်ရေ၊ ရေစွေးကြမ်းနဲ့ နွားနောက်သား သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး။ အောက်ပြည်မှာတော့ နွားနောက်သားက ရှားတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ အရပ်ဒေသမှာတော့ အောက်ပြည်အောက်ရွာက ဧည့်သည်လာရင် ဒီနွားနောက်သားနဲ့ ဧည့်ခံရတာ ထုံးစံလို ဖြစ်နေပြီဗျ”

မောင်တက်က ဆီခွဲခွဲဆမ်းကာ ထုထောင်းထားသော နွားနောက်သားတစ်ဖတ်ကို ယူကာ ဝါးလိုက်ပြီးလျှင်...

“ဒီနွားနောက်သားက မိတ်ဆွေ တောလည်ရင်း ရခဲ့တာလား” ဟု မေးလိုက်ရာ မုဆိုးငစဉ့်က ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း...

“မဟုတ်ရပေါင်... ကိုတက်ရယ်။ ဒါ ကျုပ် ဈေးကဝယ်ပြီး အခြောက်လှန်းထားတဲ့ နွားနောက်သားခြောက်ပါ”

မောင်တက်မှာ ထိုစကား ကြားလိုက်ပြီးသည်နှင့် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကာ မုဆိုးငစဉ့်ကို အထူးအဆန်းသဗ္ဗယ်ကြည့်ရင်း...

“ဘယ်လို ဒီနွားနောက်သားခြောက်က ဈေးကဝယ်ထားတာ ဟုတ်လား။ ဘယ်နှယ်ဗျာ မုဆိုးကြီးလုပ်ပြီး အသားငါးကို ဈေးက ဝယ်စားရတယ်လို့”

ဟု ပြောလိုက်မိလေတော့သည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ်ကျကာ လေးလံသွားမိလေသည်။ အတွေးထဲကပင်

“ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ပေါင်းပြီး ဆရာကြီးလိုချင်တဲ့ ကိုဗြူးကို ဘယ်လိုရှာရပါ့မလဲ”

ဟု ညည်းတွားပြောဆိုလိုက်မိလေသည်။ မုဆိုးငစဉ့်ကတော့ မောင်တက်၏ရင်ထဲမှ အပူလှိုင်းများကို

သိနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ အေးအေးလူလူပင် ရေစွေးကြမ်းနှင့် နွားနောက်သားခြောက်ကို ခြိန်ရေရှက်ရေ စားအသောက်နေလေ၏။ ထောကြာမှ သူပါးပြင်ပေါ် ဝက်ဝံကုတ်ရာ အမာရွတ်ဟောင်းကို လက်ဖြင့် အသာအသာ ပွတ်သပ်ရင်း...

“ဒါနဲ့ ဆရာကိုဟင်္သာက ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုးကို လိုချင်လို့ ကိုတက်ကို ကျုပ်အဖေဆီ လွှတ်လိုက်တာလဲဗျ”

မောင်တက်က အခုမှတော့ မထူးတော့ဘူးဟု တွေးလိုက်ကာ စိတ်လေးလက်လေးနှင့်ပင် ပြောဆိုလိုက်ရလေသည်။

“ကျုပ်ဆရာ ကိုဟင်္သာလိုချင်တာ ကျိုးဖြူတစ်ကောင်ပဲ”

“အလို ကျိုးဖြူ ဟုတ်စ။ ဒါ အင်မတန်ရှားတဲ့ ငှက်ပဲ။ ကျုပ်တောင် ငယ်ငယ်လေးတုန်းက မှတ်မှတ်ရရ အဖေ တောထဲမှာပြုလို့ တစ်ခါပဲ အဝေးက မသဲမကွဲ လှမ်းမြင်ဖူး လိုက်တယ်”

ထိုစကား ပြောပြီးသည်နှင့် မုဆိုးငစဉ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် မျက်လုံးကို မှေးစင်းကာ ငြိမ်သက်နေလေသည်။

မောင်တက်က မစွမ်းသာတော့ဘူးများလားဟု တွေးမိကာ အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး...

“ဘယ်လိုလဲဗျာ... အဲဒီ ကျိုးဖြူကိုရအောင် ခင်ဗျား မကူညီ နိုင်ဘူးလား...”

ဟု စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည့်အခါကျမှ မုဆိုးငစဉ်က...

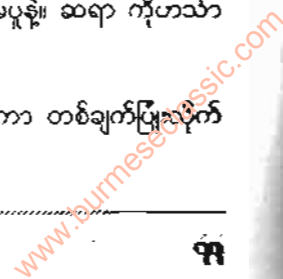
“ကျုပ်အဖေက မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကူညီလိုက်လို့ မှာခဲ့တာပဲ။ ကျုပ် ရအောင် ကူညီရမှာပေါ့။ အခု ကျုပ်က ကျုပ်အဖေ မသေခင်တုန်းက ကျိုးဖြူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောဆိုသင်ပေးခဲ့တာ တွေကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေတာပါ။ ဘာတဲ့ ကျုပ်အဖေ ကျိုးဖြူ နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောခဲ့တာတစ်ခုက ‘ကျိုးဖြူကိုရှာချင်ရင် လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ တောတွေ တောင်တွေမှာ ရှာလို့’

ပြောခဲ့တာပဲ။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ ဘယ်မုဆိုးမှ သွားလေ သွားထမရှိတဲ့ ‘ကျားရဲတောင်’ဆိုတာ ရှိတယ်။ ခရီးကလည်း ကြမ်း။ ကျားရဲတိရစ္ဆာန်တွေကလည်း ပေါ့မုပေါ့ဆိုတော့ တော်ရုံ တန်ရုံ မုဆိုးတွေ မသွားကြဘူးလေ။ ကျုပ်တို့ အရပ်ဒေသက မုဆိုးတွေဆိုမှာ ဒူးလေးတို့၊ လက်လုပ်တူမီးတစ်လုံးထိုး သေနတ်တို့ပဲ ရှိကြတာ မဟုတ်လား ကိုတက်ရဲ့။ အဲဒီတော့ ဘယ်သူသွားရဲပါ့မလဲ။ ကျုပ်တောင် အဖေရှိတုန်းက တစ်ခေါက်လား၊ နှစ်ခေါက်လား ဧရာကံဖူးတယ်။ ကိုတက် ခုနက ကိုင်ကြည့်နေတဲ့ ကျားသားရေက အဲဒီ ကျားရဲတောင် က ပစ်ခံလို့ရတဲ့ ကျားသားရေပေါ့”

မောင်တက်က သက်ပြင်းကိုသာ မသိမသာ ချလိုက်မိသည်။ မုဆိုးငစဉ် ပြောပုံအရဆိုလျှင် ကျားရဲတောင်မှာ ဆူးဖြန်းသော ခရီးကြမ်း ဆိုသည်မှာ မလွဲဧကန်ပင်။ သို့သော် ဆရာကိုဟင်္သာအတွက်ဆိုလျှင် အသက်စွန့်ပိုင် ဝန်မလေးလှသော မောင်တက်က မည်သည့်အန္တရာယ် ကိုမှ အလေးမထားသည့်ပုံဖြင့်...

“ဘယ်လောက် အန္တရာယ်တွေပဲရှိရှိ ကျားရဲတောင်ကိုသွားပြီး ဆရာကြီးရှာခိုင်းလိုက်တဲ့ ကျိုးဖြူကို ရအောင်ရှာမယ်။ ခင်ဗျား လမ်းခရီးမှာလိုအပ်မယ့် အရာတွေကိုသာ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပေ တော့။ ငွေကြေးအတွက်ကတော့ မပူနဲ့။ ဆရာ ကိုဟင်္သာ အကုန်စီစဉ်ပေးလိုက်တယ်”

မုဆိုးငစဉ်က မောင်တက်ကိုကြည့်ကာ တစ်ချက်ပြုလုပ်က် ပြီး...

“ကျွန်တို့ အရပ်ဒေသမှာ ရွှေကြေးဆိုတာ အသုံးမဝင်ပါဘူး၊
ဗျား သူများဆီမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုရှိရင် ကိုယ့်မှာ
ပိုတဲ့ပစ္စည်းနဲ့ လဲလိုက်တာပဲလေ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တို့ ကျားရဲ
ထောင်ကိုသွားဖို့ လိုအပ်တဲ့ရိက္ခာနဲ့ ဆေးဝါးကို တောလည်
ဖွာရမှာပဲ ကိုတက်။ မနက်ဖြန်ကျွန်တို့ ကျွန်တို့ တောလည်
ကြတာပေါ့ဗျာ”

“တောတွေ တောင်တွေနဲ့ အကျွမ်းတဝင်ပရိတ် ကျွန်ကတော့
ခင်ဗျားစီစဉ်တဲ့အတိုင်း လိုက်နာရမှာပဲ ကိုစဉ်ခေရ၊ အမြန်ဆုံး
သာ ရိက္ခာနဲ့ ဆေးဝါးစုဆောင်းဦး၊ ကျားရဲထောင်ကို သွားကြ
တာပေါ့”

မောင်တက်၏ကော့ကို မုဆိုးငစဉ်က သဘောကုသွာဖြင့်
တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်လေတော့သည်။

အနန်း (၇)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ဖော့ဖော့မှာပင် မောင်တက်နှင့် မုဆိုး
ငစဉ်တို့သည် သားကောင်များပေါ်ရာ 'ထမုံ' ရောင်းများသို့ လက်နက်
ကိရိယာ အစုံအလင်ဖြင့် အမဲပစ်ရန်အလို့ငှာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မုဆိုးအလုပ်နှင့် အကျွမ်းတဝင်ပရိသော်သည်။ မောင်တက်မှာ
ကြောက်စိတ် ရိုးစဉ်းဖွဲ့မရှိဘဲ ဖိုတင်းသွက်လက်စွာပင် မုဆိုးငစဉ်
နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း 'ထမုံ' ရောင်းများ
ထွင် ပြောင်ပစ်မယ်ဟု ပြောလာသော မုဆိုးငစဉ်၏ကော့ကြောင့်
ဆီသောသလိုလိုပင် ခံစားနေရလေ၏။ အကြောင်းမူကား သူ့ထံ
ဆင်ပေါက်နီးနီး ခန္ဓာကိုယ်အရွယ်အစားရှိသည့် ပြောင်သတ္တဝါကို
ဆွဲဆိုင်ပစ်ဖတ်ရမည့်အတွက် အတွေ့အကြုံအသစ်များမရှိသည့်အပြင်

မြင်နိုင်မှာလား... ဆရာကြီး”

မောင်ဒန်း၏ စကားကြောင့် ကျီးဖြူငှက်ကို ထိန်းထားသော လူမှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ ဒေါသသံဖြင့်...

“မောင်ဒန်း ကိုယ်နဲ့မဆိုတာ ဝင်မမေးစမ်းနဲ့။ ဆရာကြီးက မဟုတ်ဘဲ ပြောပါ့မလား...။ အခုပဲ ဆရာကြီးပြောတဲ့ အတိုင်း ကြေးလင်ပန်းပေါ်မှာ ကျီးဖြူအရှင်တင်ပြီး ခေါက် လိုက်ရင် သွေးတွေ ယိုစီးကျလာတာ နှင် မျက်မြင်ပဲ မဟုတ် လား...”

“ကဲ... တိတ်ကြစမ်း... ငြင်းခုန်မနေကြနဲ့။ အခုပဲ ငါ ဒီ ကျီးဖြူသွေးကို ကွင်းမယ်။ မှန်ရောင်... ကျီးဖြူမလွတ်စေနဲ့ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကိုင်ထားပါတယ်”

မောင်ဒန်းနှင့် ပြောဆိုနေသော မှန်ရောင်ဆိုသည့် လူက ဆရာဖြစ်သူ မှာသည်အတိုင်း ကြေးလင်ပန်းအလယ်မှ သွေးများပေကျ နေသော ကျီးဖြူငှက်ကို လက်ဖြင့် သတိကြီးစွာ ကိုင်ထားလေသည်။

ဆရာကြီးဟု အခေါ်ခံရသော လူကြီးက ကြေးလင်ပန်းပေါ်မှ နီရဲစေးပျစ်သော ကျီးဖြူသွေးကို လက်ညှိုးဖြင့် တို့ယူလိုက်ပြီး မျက်စိ နှစ်ခုစလုံးတွင် ကွင်းလိုက်လေသည်။

မောင်သက်နဲ့၏ စိတ်ထဲတွင်ကား အမှန်တကယ် ကျီးဖြူ သွေးကွင်းပြီး ပါက ဖုံးအုပ်ကွယ်ဝှက်နေသော အရာများကို မြင်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ပါရိုး မှန်လျှင် ကျောင်းဆောင်ခံရုံတွင် ဓမ္မာကိုယ်ကို ကပ်ကာ

ရုန်းကွယ်နေသော မိမိကို မြင်သွားလေမလားဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်များက တဖွားဖွား ပေါ်လာလေတော့သည်။

မှန်ရောင်ဆိုသည့်လူက ဆရာဖြစ်သူ ကျီးဖြူသွေး ကွင်းပြီး သည်နှင့် သူပါ ကျီးဖြူသွေးကွင်းရန် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကြေးလင်ပန်း ထဲမှ သွေးကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းတို့ယူလိုက်လေသည်။ ထိုအကျိုးဆက် ကြောင့်ပင်...

“ဖလပ်... ဖလပ်... ဖလူး...”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ကျီးဖြူကို ထိန်းဦးလေ...”

“ဟာ... လွတ်သွားပြီ...”

“အို...”

ထွန်ထွန်လူး ရုန်းကန်နေသော ကျီးဖြူငှက်မှာ သူ့သွေးကို အသာငမ်းငမ်း လိုချင်နေသော မှန်ရောင်၏ ပေါ့လျော့မှုကို အခွင့် ကောင်းယူကာ ကျန်သည့် လက်တစ်ဖက်အောက်မှ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းပျံထွက်သွားလေပြီ...

“တောက်!... သေသေချာချာ မှာထားတဲ့ကြားကကွား။ မှန်ရောင်... နှင့် ငါလုပ်လိုက်ရရင်...”

ဆရာဖြစ်သူမှာ တပည့်ဖြစ်သူ မှန်ရောင်ကို မချီတင်ကဲ အသံဖြင့် ကြိမ်းမောင်းရင်း လက်ရွယ်လိုက်လေသည်။ သို့သော်လည်း ဒေါသတို့ အလျှင်အမြန် ချုပ်တည်းလိုက်ပြီး ရိုက်ရန်ရွယ်ထားသော လက်ကို ပြန်ရုပ်ကာ...

“ကဲ... ရှိစေဦးတော့... နောက် ဒါမျိုး မပေါ့လျော့နဲ့ တော့ ကြားလား...။ အခု ဝေါက်တူးတွေ၊ ဓားတွေ ယူခဲ့။

တစ်ခါတည်းနှင့် ကျားရဲတောင် ခရီးစဉ်အတွက် မိက္ခာပြည့်စုံမှုလုံသွား မည်ကို တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဆင်ပေါက်နီးနီး ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပြောင်ကြီးကိုတော့ ပစ်ရင် လွဲစရာမရှိပါဘူး”

ဟု မောင်တက်က တွေးကာ လက်ထဲတွင်ကိုင်လာသော တစ်လုံးထိုး တူမီးသေနတ်ကို ဆကြည့်လိုက်သည်။ နှုတ်ကလည်း တူမီး သေနတ်ကို ပန်းပေါ်တွင်ထမ်းရင်း လျှောက်နေသော မုဆိုးငစဉ့်အား လှမ်းမေးလိုက်မိ၏။

“ကိုငစဉ့်... ခင်ဗျားပြောတဲ့ ထပ်ချောင်းဖျားမှာတော့ ပြောင် ရှိတာ ကျိန်းသေပါတယ်နော်”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ မုဆိုးငစဉ့်က တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင်...

“ဟား... ဟား... ဟား... ကိုတက်က ကျုပ်ရဲ့ အတွေ့ အကြုံနဲ့ ပညာကို တယ်အထင်သေးသကဲ့သို့။ တစ်ပွဲစား မုဆိုးကျော်ကြီး ဦးသက်နှံ့သားက အဲဒီလောက်တော့ ဘယ် ည့်ဖျင်းပါ့မလဲဗျာ။ အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်သားကတည်းက ကျုပ် အဖေနဲ့အတူတူ တောလည်ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ကျုပ်အဖေက သာမန်မုဆိုးကျော် မဟုတ်ဘူး...။ ဒီနယ် တစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ မုဆိုးတွေအားလုံး တောလည်မယ်ဆိုရင် ဘယ်နားမှာ ဘာ အကောင်ရှိမလဲဆိုတာကို လာမေးရတဲ့ ပါရမီရှင် တစ်ပွဲစားကြီးပါဗျာ”

“ခင်ဗျားအဖေဟာ မုဆိုးအလုပ်မှာတင် မကပါဘူး။ လောကီ

ပညာဘက်မှာလည်း ပေါက်မြောက်တယ်ဆိုတာ ဆရာ ကိုဟင်္သာပြောလို့ ကျုပ် သိပြီးပါပြီ။ ပြီးတော့ ဆရာကိုဟင်္သာ လို လူမျိုးကတောင် အကူအညီတောင်းရတယ်ဆိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံ ပေါက်မြောက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် တပ်အပ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ပွဲစားဆိုတဲ့ မနောနဲ့ အာရုံ ခံကြည့်ပြီး ဘယ်တော့၊ ဘယ်တောင်၊ ဘယ်သစ်ပင်အောက်၊ ဘယ်အချိန်မှာ၊ ဘာသတ္တဝါရှိမယ်လို့ တပ်အပ်ပြောနိုင်တဲ့ နက်နဲတဲ့ ပညာကြီးဟာ ဗေဒင်ပညာတို့၊ သိုင်းပညာတို့လို လက်ဆင့်ကမ်း သင်ပေးလို့မှ မရတာ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား အဖေဆီက ပညာအမွေရတယ်ဆိုရင်လည်း မုဆိုးအတတ် ပညာပဲရတာဖြစ်ရမယ် ကိုငစဉ့်။ တစ်ပွဲစားပညာကိုတော့ မရနိုင်လောက်ဘူး”

မောင်တက်၏စကားကြောင့် မုဆိုးငစဉ့်မှာ မျက်နှာတည်သွား သည်။ မောင်တက်လည်း သူ့စကားလွန်သွားမှန်း သိသဖြင့် မုဆိုးငစဉ့် တို့ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားမိလေသည်။ သို့သော် ကြွမ်းကျံလျှင် နှုတ်ချ်ရသော်လည်း စကားကျွံပါမူ နှုတ်လို့မရဟူသော စကားပုံတိုင်း မောင်တက်မှာ အသာနှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရတော့သည်။

မုဆိုးငစဉ့်က သက်ပြင်းကို ဟင်းဆန် ချလိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုလူမျိုးမဆို ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်မှာ နက်နက်နဲနဲ ကျွမ်းကျင်လာပြီဆိုရင် တခြား ကိုယ်နဲ့အတူတူ အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတွေထက် စိတ်စွမ်းအင်တွေ မြင့်တက်လာတာပဲ မဟုတ် လား။ ဆိုလိုတာက အဲဒီပညာရပ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် သူ

ဘုရင်ပဲပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်အဖေ ဦးသက်နီကလည်း မုဆိုးအလုပ်ကို မလုပ်ရဘဲ သူ့အလိုလို တစ်ပွဲစားဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ နစ်ပေါင်းများစွာ အန္တရာယ်မျိုးစုံရှိတဲ့ကြားက မုဆိုးအလုပ်ကို လုပ်ရင်း ကျွမ်းကျင်လာလို့ တစ်ပွဲစားဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးကို ရလာတာပဲ။ ပြီးတော့ ကိုတက်ပြောသလို တစ်ပွဲစားအလုပ်ကို လက်ဆင့်ကမ်းလို့ မရဘူးဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝိဇ္ဇာ တစ်ယောက်က နောက်တစ်ယောက်ကို ဝိဇ္ဇာဖြစ်အောင် လမ်းညွှန်ပေးနိုင်သလိုမျိုး ကျုပ်အဖေကလည်း ကျုပ်ကို တစ်ပွဲစားဖြစ်အောင် လမ်းညွှန်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မှန်ရာကို ဝန်ခံရရင် ကျုပ်အဖေလိုတော့ တစ်ပွဲစားစစ်စစ်ကြီး မဖြစ်သေးဘူး။ တစ်ခုခု လိုနေသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုရင် ကျုပ် ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာမှာ၊ ဘာအကောင် ရှိမယ်လို့ ကျုပ် မှန်းလိုက်ရင် မှန်တော့မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေမှာ အချိန်နည်းနည်းလေး ဝဲသွားတာတို့ ဘာတို့ ရှိတယ်။ ကျုပ်ထင်တာကတော့ ကျုပ် လုံ့လဝီရိယ နည်းပြီး သွားတာ နောက်ကျလို့ ထင်တာပဲဗျာ။”

မောင်တက်မှာ မုဆိုးငစဉ့်အိစကားကြောင့် ဘာပြန်ပြောရ မှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း မုဆိုးငစဉ့်ကို သနားသလိုလိုပင် ဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မောင်တက်က စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်ပြီး...

“ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ ပြောင်ပစ်ရမယ့် နေရာကိုရောက်ဖို့ တော်တော် လိုသေးလားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်ရာ မုဆိုးငစဉ့်က ခေါင်းကို လေးလေးပင်ပင် ခါယမ်းပြပြီး...

“မလိုတော့ပါဘူးဗျာ... ရှေ့နားက ဝါးတောထစ်ခုကို ကျော်ရင် ရောက်ပါပြီ”

ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

မကြာမီမှာပင် မုဆိုးငစဉ့်ပြောသော ဝါးတောသို့ ရောက်လာ ခဲ့ကြသည်။ ရုတ်တရက် မုဆိုးငစဉ့်က မြေပြင်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြ ကာ အားရဝမ်းသာအသံဖြင့်...

“အလို... ဒီမှာ ပြောင်ခြေရာတွေပါလား။ မကြာခင်ကမှ ဖြတ်သွားတဲ့ပုံပဲ။ ခြေရာတွေက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ရှိသေးတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ ပြောင်ရဖို့ ကျိန်းသေပြီ ကိုတက်”

“ဒါဆို နိပ်တာပဲဗျာ”

မောင်တက်မှာလည်း မြေပြင်ပေါ်မှ ပြောင်ခြေရာကြီးများကို ကြည့်ပြီး အားရဝမ်းသာ လိုက်လံရေရွတ်လိုက်လေသည်။ လက်ထဲမှ သေနတ်ကိုပင် မောင်တက်က ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ခွံကြည့်လိုက်မိ၏။ မုဆိုးငစဉ့်က...

“ကဲ... ဒါဆို ကျုပ်တို့ အချိန်ဆိုင်းမနေဘဲ ဒီကောင်တွေ ရေသောက်ဆင်းနေတဲ့ ထမုံချောင်းဖျားကို ခပ်သွက်သွက် လိုက်သွားကြစို့”

“အင်း... သွားကြမယ်လေဗျာ”

“တစ်ခုတော့ ကျုပ် မှာထားပါရစေ ကိုတက်”

“ပြောပါ”

“ပြောင်ဆိုတာ တစ်ချက်တည်းပစ်လို့ ချက်ကောင်းမမှန်ရင် ပစ်တဲ့လူဆီကို ပြေးဝင်လာပြီး ချိန်နဲ့ ပက်တော့တာပဲ။ အဲဒီလိုမျိုးဆိုရင် ပစ်တဲ့လူက မြေပေါ်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြားနေအောင် ဝပ်ချလိုက်ရတယ်ပဲ။ ပြီးမှ ကျည်ထိုးပြီး ပြန်ပစ်ရတယ်။ ပြောင်က လည်ကုပ်တိုတော့ မြေပေါ်မှာ ပြားပြားဝပ်နေတဲ့လူကို သူ့ဦးချိုကော့နဲ့ ထိအောင် မဝေ့နိုင်ဘူးလေ။ မတော်တဆများ အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ကြုံရင် ကိုတက်ရှောင်တတ်၊ တိမ်းတတ်အောင် ပြောပြရတာပါ။ ကျုပ်အတွက်ကတော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကဲ... သွားကြမို့”

သည်လိုနှင့် မောင်တက်နှင့် မုဆိုးစဉ့်မှာ ပြောင်ခြေရာကောက်လိုက်ခဲ့ကြရာမှ ထမ့်ချောင်းဖျားအနီးသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ဆောင်းဦးကာလဖြစ်ခြင်းကြောင့် ‘ထမ့်’ချောင်းဖျားရှိ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့သည် စိမ်းစိမ်းစိုစို ရှိနေသေးသည်။ ရေခဲနံ့ခြောက်သည့် ချောင်းမြောင်းလည်း မရှိသလောက် နည်းပါးပြီး မြေသား မပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းလည်းရှိသဖြင့် သားကောင်ကြီးငယ်တို့သည် စားကျက်မပြောင်းကြသေးဘဲ သည်ချောင်းစပ်အနီးဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်တွင်သာ သွားလာနေထိုင် စားသောက်ကြသည်ဟု မုဆိုးစဉ့်က မောင်တက်အား တစ်လမ်းလုံး ရှင်းပြပြောဆိုလာသည်။

ချုံနွယ်ဝိတ်ပေါင်းတို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးလှသော ပင်လုံးမြင့်မြင့်ပန်းစုံသစ်တို့ ပေါက်ရောက်လျှက်ရှိသော တောစိုသို့ ရောက်ခဲ့ကြရာ တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်းမြင်လိုက်သောကြောင့် မုဆိုးစဉ့်က သေနတ်ဖြင့်

လှမ်းချိန်လိုက်သည်။

မောင်တက်မှာလည်း ရေသောက်ဆင်းနေသော ပြောင်များကို တွေ့ပြီလောဟု အတွေးရောက်ပြီး လက်ထဲမှသေနတ်ကို မြောက်ကာ ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ချိန်လိုက်လေသည်။

သို့သော် မည်သည့်သတ္တဝါကိုမျှ မတွေ့ရပေ။

မောင်တက်က ကြောင်အအဖြင့် မုဆိုးစဉ့် ချိန်ထားရာနေရာသို့ အာရုံစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ ချောင်းစပ် သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် သွေသံရဲရဲဖြင့် ဆန်ငင်ဆန်ငင်ဖြစ်ကာ အသက်ငင်နေသော ဂျီ(ချေ)တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“တောက်!”

မုဆိုးစဉ့်က ဒေါသတကြီးဖြင့် တောက်တစ်ချက်ကို ခေါက်ပြီးလျှင်...

“ကျုပ်တို့ သီသီလေး နောက်ကျသွားပြီ ကိုတက်ရာ။ ပြောင်တွေ ရေသောက်ဆင်းပြီးရုံတင်မကဘူး။ အဖော်ကွဲကျန်ခဲ့တဲ့ ဂျီ(ချေ) တစ်ကောင်ကိုတောင် ချိန်ပက်သွားသေးတယ်။ ကြာတော့ ကြာသေးပုံမရဘူး...။ ပြောင်ပက်သွားတဲ့ ဂျီ(ချေ)တောင် အသက်ငင်နေတုန်း ရှိသေးတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ ထိုစကားကြောင့် မောင်တက်မှာ အနည်းငယ် စိတ်ပျက်သွားပြီး ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်တော့သည်။ သို့သော် တောက်တခေါက်ခေါက်နှင့် ဖြစ်နေသော မုဆိုးစဉ့်ကိုမူ...

“ဘာဖြစ်လဲဗျာ... နောက်နေ့တွေ ရှိသေးတာပဲ”

ဟု ဖြေသိမ့်လိုက်ရတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ မောင်တက်နှင့် မုဆိုးဝဇ္ဇာမှာ ပြောင်
ပက်ခဲရသော ကျီ(ချေ) သေကိုယူရန် ချောင်းကမ်းစပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့
ကြသည်။ ကျီ(ချေ)ကား ပြောင်ပက်ခဲထားရသော ဒဏ်ရာကြောင့်
ဝမ်းဗိုက်တစ်ခုလုံး တစ်တောင်လောက်ပွင့်ကာ သေဆုံးနေလေပြီ...။

အူတွေမှာလည်း အပြင်သို့ အထွေးလိုက် အခွေလိုက် ထွက်ကျနေလေ၏။
မုဆိုးဝဇ္ဇာက အနီးအနားရှိ ဝါးပင်တစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲပြီး
ကျီ(ချေ)သေကို သယ်ယူသွားရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ မောင်တက်ကတော့
စိတ်ပျက်လေးလံစွာဖြင့် ကျီ(ချေ)သေကို ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကြည့်လိုက်
မိ၏။

“ဟင်... ဘာလေးပါလိမ့်”

ဗိုက်ပွင့်ကာ သေဆုံးနေသော ကျီ(ချေ)သေ၏ ကိုယ်တွင်း
တစ်နေရာမှ ဂေါ်လီလုံးအရွယ်၊ အသားလုံး နီနီရဲရဲလေးတစ်လုံးသည်
အပြင်ဘက် မြေပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းကျလာသည်ကို ထူးဆန်းစွာ
တွေ့လိုက်ရ၍ မောင်တက်မှာ အံ့ဩသွားရလေသည်။

မောင်တက်က ထိုအသားတုံးလေးကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်
ပြီးလျှင်...

“ကိုစဉ်... ဒါ ဘာလုံးလေးလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်ရာ မုဆိုးဝဇ္ဇာက မောင်တက်၏လက်ထဲမှ အသား
လုံးလေးအား တစ်ချက်သာ စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး...

“ကျားတစ်ကောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ရရင်တော့ ‘ကျားအား’
လို့ ခေါ်တာပေါ့ဗျာ။ ကျားအားကတော့ မျိုးချလိုက်ပြီး တစ်
နာရီ နှစ်နာရီလောက် အတွင်းမှာပဲ အဲဒီလူဟာ ကျား

တစ်ကောင်လို သန်မာလာတော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျီ(ချေ)ရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အသားလုံးကိုတော့ ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ကျုပ်
မသိဘူး။ ဘာအစွမ်းသတ္တိရှိမှန်းလည်း ကျုပ်မသိဘူး။ ကျုပ်
အဖေကတော့ ကျီ(ချေ)ပစ်ပြီးသွားတိုင်း အဲဒီအလုံးလေးကို
အမြဲရှာတာ တွေ့ရတာပဲ ကိုတက်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိမ်းထား
လိုက်ပါဗျာ။ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု စွမ်းမှာတော့ သေချာ
ပါတယ်”

မောင်တက်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုနေခြင်း
မလုပ်တော့ဘဲ မာကျစ်နီရဲနေသော အသားလုံးလေးကိုသာ အင်အား
အတွင်းဘက် အိတ်ထဲသို့ သေသေချာချာ ထည့်လိုက်တော့သည်။
စိတ်ထဲမှလည်း...

“ငါ့နယ့်နော်... ပြောင်ပစ်တာ ပြောင်မရဘဲ ဘာတွေ လာရ
နေပါလိမ့်”

ဟုသာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ညည်းတွားလိုက်မိတော့လေ
သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၈)

“ပျောက်ဆွေခါးက အင်မတန် ခေမးမက်ဝင်တယ်ဗျ။ ဝတာထဲ တောင်ထဲမှာ ငှက်ပျားမိတာတို့ ထိမိခိုက်မိပြီး ဖျားနာတာတို့ ဆိုရင် အရက်နဲ့ ပျောက်ဆွေခါးကို သောက်လိုက်ရင် ပျောက် တယ်လေ။ ဒါဟာ မုဆိုးတွေရဲ့ ဇွဲတော နာတာပျောက်တဲ့ ဆေးပေး ကျွတ်တို့ ကျွမ်းကျင်တာကိုသွားတဲ့ ခေါ်မှာ မပါမဖြစ် ယူသွားရမယ် ပစ္စည်းပေါ့”

သည်လိုနှင့်ပင် မောင်တက်မှာ မုဆိုးတွေ ခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။ ဒီတစ်ခါတွင်တော့ မုဆိုးတွေမှာ လက်လုပ်တူမီးသေနတ်ကို မသုံးဘဲ ချွေးလေးကိုသာ ယူဝင်ကိုင်ဆောင်

လာခဲ့၏။ မောင်တက်ကတော့ ချွေးလေးထက်ပိုပြီး အကျွမ်းတဝင်နို့မည် တစ်လုံးထိုး တူးမီးသေနတ်ကိုသာ ယူဆောင်လာပြီး မီးတွင်လည်း အမြဲ တစေ ဆောင်ယူလေ့ရှိသော ခွပ်ကမီနားကောက်ကို ချိတ်ဆွဲလာခဲ့၏။

ပျောက်ဆွေခါးရှာရန် လာခဲ့သော တောင်ကြောမှာ ဆောက် မပါင်း ရှုပ်လွန်းလှသည့်အပြင် တာချိုစနုရာများ၌လည်း ဆူးခြုံများက အဟန့်အတားလေဖွယ် ကာဆီးနေသောကြောင့် မောင်တက် တစ်ကိုယ် လုံး ဖွန်ဆရာ ခြင်ရာတွေနှင့် ခြစ်လာသည်။ မုဆိုးတွေကတော့ သွားနေ လာနေကွာညှိသိ သက်သောင့်သက်သာပင် သွားလာလှုပ်ရှားနေလေ၏။ မောင်တက် စိတ်ထဲမှာတော့ ...

“ဆိုသော်... ကျွန်တို့တောင် မရွာရသေးတဲ့ ဒီလောက်တောင် ပင်ပန်းဆင်းရဲနေရင် ကျွန်တို့သွားရှာရမယ့် မုဆိုးဆို ဘယ် လောက်တောင် ဆိုးရွားလိုက်ပါ့မလဲ”

ဟု တော့မိကာ လေပူအချိုကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်မိလို့ ပထမ သည်း သို့သော် သူ့အပေါ်တွင် အလွန်တရာ ကျေးဇူးကြီးစွာထည့်

ဆရာကိုဟင်္သာ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိလိုက်သည့်အခါတွင်တော့
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ နာကျင်မှုဝေဒနာများမှာ မပြောပလောက်အောင်
မြစ်သွားရလေသည်။

မုဆိုးငစဉ့်က ရှေ့မှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို လက်ဖြင့် တွန်း
ဖယ်ရင်း...

“လာ... ဗျာ။ ဒီတောင်ကြောအတိုင်း ဆင်းပြီး မြောင်ထဲ
ကနေ ဆင်းလျှောက်ရအောင်၊ ခိုခိုဆို ကိုတက် တစ်ကိုယ်လုံး
စားနဲ့ မှန်၊ ထားသလို ဖြစ်တော့မယ်”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ မောင်တက်က ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်
လိုက်ပြီး...

“အခုမှတော့ ဘာမှ မထူးတော့ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားသာ
မျောက်ချေးခါးရအောင် လုပ်။ ကျုပ်အတွက် ဘာမှ ခေါင်းရှုပ်
ခံမနေပါနဲ့”

မောင်တက်၏စကားကြောင့် မုဆိုးငစဉ့်၏မျက်နှာမှာ စိတ်
မကောင်းဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ညှိုးငယ်သွားလေသည်။ ပြီးနောက် ခေါင်း
ကိုသာ လေးလေးပင်ပင် မါသမ်းလိုက်ပြီး ရှေ့သို့ ဆက်သွားလေသည်။

မတတ်နိုင်ပေ။

မောင်တက်မှာလည်း ကျီးဖြူရရန်အတွက် သောကမိစီးနေ
သဖြင့် စိတ်မှာ ပုံမှန်အတိုင်းပင် မရှိတော့ချေ။

နွယ်တောတစ်ခုကို ကျော်လွန်လာပြီး တောင်သလဲပင်ကြီး
အောက်တွင် ဝါးဖြင့်လုပ်ထားသော လေးတိုင်စင် သေးသေးလေးလေး
တစ်ခု တွေ့ရလေသည်။

မုဆိုးငစဉ့်က သူ့လွယ်ထားသော ဓား၊ မီးခြစ်၊ ဓာတ်မီး
စသည့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းများထည့်သည့် ပလိပ်ထဲမှ ကွမ်းအစ်ကို ထုတ်
ကာ ကွမ်းတစ်ယာအား ယာလေသည်။ ထို့နောက် တရှိတသေဖြင့်
တောင်သလဲပင်ကြီးအောက်ရှိ နတ်ကွန်းပေါ်သို့ သွားတင်လေ၏။

မောင်တက်က...

“ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးကြည့်လိုက်ရာ မုဆိုးငစဉ့်က...

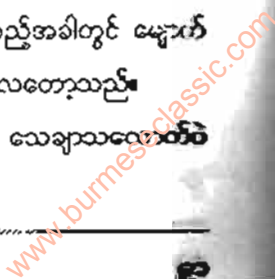
“တောလည်သွားတဲ့ လူတိုင်း ဒီနေရာမှာ ပူဖော်ပသပြီးမှ
သွားကြတယ်”

ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။ ထို့နောက်တွင်လည်း မုဆိုးငစဉ့်က
မြောင်များကို ဖြတ်လာခဲ့စဉ်က ကောက်ယူလာခဲ့သော ကျောက်တုံး၊
အပြားလေးတွေကို တစ်တုံးနှင့်တစ်တုံးဆင့်ကာ ဖေတီပုံ တည်နေသည်
ကို တွေ့ရ၏။

မောင်တက်က ခါးမှရေဘူးကိုဖြုတ်ကာ ရေ တစ်ငုံနှစ်ငုံ မော့
သောက်လိုက်ပြီး အနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ကာ
အမောဖြေနေလိုက်၏။

အားလုံး ပြီးစီးသွားသည့်အခါကျမှ မောင်တက်နှင့် မုဆိုးငစဉ့်
တို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ မုဆိုးငစဉ့်ပြောသည့် မျောက်များပေါ်ရာ
နောက်ထပ် နွယ်တောတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင် မျောက်
အော်သံများကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ မျောက်ချေးခါးရဖို့ သေချာသလောက်ပဲ
ထင်တယ်ဗျို့”

မောင်တက်က အားရဝမ်းသာဖြင့် ပြောလိုက်လေရာ မုဆိုး
ငစဉ်မှာ သူ့မျက်နှာ ကြမ်းကြမ်းကြီးဖြင့် ပြန်၍ ပြီးပြလေသည်။ သို့ဖြင့်
မောင်တက်နှင့် မုဆိုးငစဉ်မှာ နွယ်တောထဲသို့ တိုးဝင်ခဲ့ရာ ဆူညံပွက်
လောရိုက်နေသော မျောက်အော်သံများနှင့်အတူ မျောက်ကမ္ဘာကို တွေ့ရ
လေသည်။

မျောက်များမှာ လူရိပ်လူယောင်မြင်သည်နှင့် သစ်ပင်အမြင့်
များဆီသို့ တက်ပြေးသွားကြပြီး တကီကီနှင့် နားကွဲလှပတတ် အော်မြည်
လေတော့၏။

ထိုအော်သံများကြောင့် မုဆိုးငစဉ်မှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား
ပြီးလျှင် . . .

“ဒုက္ခပါပဲဗျို့။ မျောက်တွေ ဒီလောက်တောင် အော်နေပုံ
ထောက်ရင် သားကြီးသတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်ကောင်ကို
အချက်ပေးနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ် သိပ်နားမလည်ဘူး။ နည်းနည်း
လောက် လင်းစမ်းပါဦး . . .”

မောင်တက်က မျောက်အော်သံတွေကြားမှပင် မုဆိုးငစဉ်အား
အော်မေးလိုက်သည်။ မုဆိုးငစဉ်က မောင်တက်အနားသို့ တိုးကပ်လာ
ပြီး အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် . . .

“မျောက်တွေ ဒီလောက်အော်နေရင် တခြား တောကောင်ကြီး
တွေက ကြားပြီး လူရောက်နေမှန်း သိပြီပေါ့ . . .။ ပြီးတော့
ဒီအချိန်မှာ ဟောဒီမျောက်တွေကို ပစ်လည်း ဘာမှမထူး
ဘူး။ ပြီးရင် မျောက်သေကို ဘယ်လိုမှ ကောက်လို့ရမှာ

မဟုတ်ဘူးလေ . . .။ တခြားမျောက်တွေက ကျုပ်တို့ကို
ဝိုင်းတိုက်ခိုက်ကြမှာ။ မဖြစ်ဘူး . . . မဖြစ်ဘူး . . . ကိုတက်
သေနတ်ကို ကျည်ထိုးထားပြီး အဆင့်သင့် ပြင်ထားလိုက်၊
ပြီးရင် ကျုပ်တို့ ဒီတောထဲက ထွက်ကြမယ်”

“ဟာ . . . ခင်ဗျားကလည်း . . . ကျုပ်တို့ ဒီအထိတောင်
လာပြီးပြီပဲ ဘာလို့ လက်မလာနဲ့ ပြန်ရမှာလဲ။ ခင်ဗျားက
မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်လုံး လုပ်နေပြီး ဒီလောက်တောင် သတ္တိ
ကြောင်နေရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပစ်မယ်”

မောင်တက်က ခါးခါးသီးသီး ပြောဆိုခြင်းဆန်ရင်း လက်ထဲမှ
တူမီးသေနတ်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ မောင်တက်ကိုကြည့်ပြီး မုဆိုးငစဉ်
မှာ မျက်စိမျက် နှာပျက်ဖြစ်သွားကာ အလန့်တကြားလေသံဖြင့် . . .

“ဟာ . . . မလုပ်နဲ့ . . . မလုပ်နဲ့။ အဲဒီလို ရူးရူးခိုက်ခိုက်လုပ်ရင်
ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကျားစာ မိသွားလိမ့်မယ်။ ဒီ
နွယ်တောရဲ့ ဟိုတက်က သက္ကယ်တောတွေဗျ။ ကျား သိပ်ပေါ
တယ်။ တစ်ကောင်တည်းလာရင် ကိစ္စမရှိဘူး။ အခု အဲဒီ
သက္ကယ်တောက ကျားတွေက အုပ်လိုက်လာတတ်တာဗျ”

မုဆိုးငစဉ်၏ စကားကြောင့် မောင်တက်မှာ တွေ့ဝေသွားလေ
သည်။ ထိုစဉ် ခပ်ဝေးဝေးမှ လွင့်ယုံ့လာသော ကျားဟိန်းသံများကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် မျောက်များမှာလည်း
ရဲတင်းလာကာ သစ်ပင်အောက်ပိုင်းဆီသို့ အုပ်လိုက်ကြီး ဆင်းလာကြ
သည်။

မုဆိုးငစဉ်မှာ ဒူးလေးမှ သားရေကြိုးကို လက်တောင်မှ

www.burmeseclassic.com

ကြွက်သားများ တင်းတောင့်လာသည်အထိ ဆွဲတင်လိုက်ပြီး မြားတံကို ထည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက်...

“လာ...လာ...ကိုတက်။ ဒီနေရာက ခွာသင့်နေပြီ”

“အင်း...အင်း သွားကြတာပေါ့...အား...”

စကားမဆုံးခင်မှာပင် အနီးရှိ သစ်ပင်ပေါ်မှ မျောက် တစ်ကောင်က လှမ်းကုတ်လိုက်လေရာ မောင်တက်မှာ ပါးပြင်တစ်ခုလုံး ပူခဲ ကျိန်းစပ်သွားလေတော့သည်။

“ရှူး...ရှူး...”

“ရှူး...ရှူး...”

မုဆိုးစဉ်က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ထိုမျောက်အား ခြောက်မောင်း ရင်း မောင်တက်၏လက်ကို ဆွဲကာ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလေတော့သည်။

“ကွီ...ကွီ...ကွီ”

“ကွီ...ကွီ...ကွီ”

မျောက်များကား လူမုဆိုးများ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေး သည်ကို မြင်သောအခါ ပို၍ အတင့်ရဲလာကြပြီး နွယ်ပင်များပေါ်မှ ဆင်းကာ လိုက်လံတိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

တချို့မျောက်များအား နီးရာသစ်ပင်ပေါ်မှ အသီးများကို ဆွတ်ခူးကာ ပစ်ပေါက်ကြသလို တချို့မျောက်များမှာလည်း နွယ်ကြီး များကို ခိုစီးကာ လိုက်လံရန်မူလေတော့သည်။ မျောက်အော်သံများမှာ လည်း ငရဲပျက်သည့်အလား တစ်တောလုံး၊ တစ်တောင်လုံးကို ပဲ့တင် ထပ်နေလေသည်။ မျောက်များကား ပို၍ပို၍အတင့်ရဲလာကြချေပြီ။ မုဆိုးစဉ်က ပြေးရင်းလွှားရင်းနှင့်

“ကိုတက်...ကျွန်ကို သေနတ်ပေး...”

ဟု လှမ်းတောင်းလာသောကြောင့် မောင်တက်က ပေးလိုက် ရာ...

“ဒိုင်း!”

သေနတ်သံမှာ နွယ်တောတစ်ခုလုံးကို ပဲ့တင်ထပ် ကျယ်လောင် သွားလေတော့သည်။ မုဆိုးစဉ်မှာ မတတ်သာတော့သည့်အဆုံးတွင် မျောက်များကို ခြောက်လှန့်ရန်အတွက် မိုးပေါ်သို့ထောင်ကာ သေနတ် တစ်ချက်ကို ပစ်ဖောက်ရလေသည်။

ထိုသေနတ်သံနှင့်အတူ မျောက်အော်သံများကား ခလုတ်နိပ် ၍ ပိတ်လိုက်သလို ငြိမ်သက်သွားပြီး သစ်ပင်များပေါ်သို့ ပြေးတက်သွား ကြလေသည်။ မည်သည့်အသံကိုမှ မကြားရတော့။ အရိပ်အယောင် လည်း မတွေ့ရ။ မောင်တက်က 'မျောက်တွေ ဆက်လိုက်လာသေးလား' ဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် နောက်သို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ရာ အုံ့သြဖွယ် ကောင်းသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

မျောက်များအားလုံး ခပ်ဝေးဝေးရှိ နွယ်ပင်များပေါ်တွင် တွဲလွဲ ခိုကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း မျောက်ကြီးတစ်ကောင်မှာမူ မောင်တက် သို့ နောက်သို့ လိုက်ပါလာနေဆဲ။ ထိုမျောက်ကြီးမှာ မောင်တက် လှည့်ကြည့်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော အရာဖြင့် ပစ်ပေါက်လေသည်။

“ဝိုး...”

“ဖပ်”

မောင်တက်က ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် မျက်နှာထို

လက်ဝါးဖြင့် ကာကွယ်လိုက်သည်။ ပစ်ပေါက်လိုက်သောအရာက
လက်ဖဝါးတည့်တည့်ကိုမှ လာမှန်သဖြင့် ယောင်ယမ်းပြီး ဖမ်းဆုပ်
လိုက်သည်။ ပြီးမှ လက်ဝါးဖြင့်ကြည့်လိုက်လေရာ... ထူးဆန်းသော
ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအရာကား...

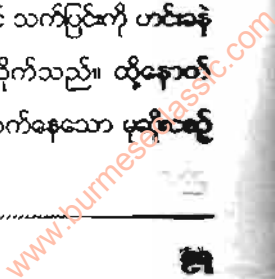
ညောင်သီးနှင့် ခွဲမရအောင်တူသည့် ကျောက်တုံးလေးတစ်တုံး
ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုညောင်သီးပုံ ကျောက်တုံးလေးမှာ အရောင်များ
ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် လင်းလက်နေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်တက် ကြည့်နေစဉ်
အတွင်းမှာပင် ညောင်သီးပုံ ကျောက်တုံးလေးဆီမှ ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ်
အလင်းရောင်စဉ်တန်းများမှာ ကွယ်ပျောက်မှေးမှိန်သွားလေတော့သည်။

သည်ကနေဆိုလျှင် စွတ်လန်းရွာသို့ မောင်တက် ရောက်ရှိ
နေသည်မှာ တစ်ပတ်တိတိ ပြည့်လေပြီ။ သို့သော် အခုထက်ထိ ကျီးဖြူ
ရဖို့ နေနေသာသာ ကျားရဲတောင်သို့ သွားမည့်ခရီးစဉ်အတွက်ပင် မိက္ခာ
နှင့် ဆေးဝါးများ စုဆောင်း၍ မရရှိနိုင်သေးပေ။

မောင်တက်မှာ 'ကျီးဖြူ မရလျှင်' ဆိုသည့် အတွေးဖြင့် ရင်မော
နေရလေပြီ။ သွားလည်း ဒီစိတ်၊ လာလည်း ဒီစိတ်ဆိုသလို မောင်
တက်မှာ အချိန်ပြည့် ကျီးဖြူရနိုင်မည့် အရေးကိုသာ ကြံစည်တွေးတော
နေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံဆိုလျှင် မုဆိုးငစဉ်ကိုပင် အားမကိုးချင်
တော့ဘဲ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဟုဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်း ကျားရဲတောင်
သို့ ထွက်သွားချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ သို့ရာတွင် မုဆိုးအတတ်ကို
လုံးဝအကျွမ်းတဝင်မရှိသောသူအဖို့ ကျီးဖြူကို တွေ့လျှင်ပင် မည်သို့
မည်ပုံ ဖမ်းဆီးရမုန်း မသိ။

မောင်တက်က စိတ်လေးလက်လေးဖြင့် သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ
ချလိုက်ပြီး ရှေ့မှ ထင်းမီးဖိုထဲသို့ မီးထပ်ထိုးလိုက်သည်။ ထိုနောက်
ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော မုဆိုးစဉ်
ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

မုဆိုးငစဉ်မှာ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေသည်ပုံဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးသက်နံ ပစ်ခတ်ခဲ့သော သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ အရေခွံများ၊ ဦးခိုက် များ၊ အရိုးခေါင်းများကို လက်ဖြင့် လိုက်လံပွတ်သပ်ကြည့်နေလေသည်။ တော်တော်ကြီး ကြာသွားသည်အခါကျမှ မီးဖိုအနားသို့လာကာ မောင်တက်အား ရိုဝေသော မျက်ဝန်းအင်္ဂုဖြင့်ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ကိုတက် ခင်ဗျားကို ကျုပ် တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ” ဟု လေသံ ကွဲအက်အက်ဖြင့် ပြောလေသည်။

မောင်တက်က အနွေးခတ်ရစေရန် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို မီးကင်နေရာမှ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှလည်း မုဆိုးငစဉ် ခါတိုင်းလိုပင် ဆရာ ကိုဟင်္သာအကြောင်း ဒါမှမဟုတ် လောကီပညာ အကြောင်း တစ်ခုခုကို မေးတော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိသေးသည်။ သို့ သော် မဟုတ်ပါ။ မုဆိုးငစဉ်က ထူးခြားလေးနက်စွာပင် စကားတစ်ခွန်း ကို ဆိုလာသည်။

“ဆရာ ကိုဟင်္သာအတွက်ဆိုရင် ကိုတက် အသက်စွန့်ခဲ့ လား...”

ထိုမေးခွန်းကို ကြားသောအခါ မောင်တက်က မွဲပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး မဆိုင်းမတွပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကျုပ်တင်မကပါဘူး၊ ကျန်တဲ့ တပည့်တွေအားလုံးလည်း ဆရာ ကိုဟင်္သာအတွက်ဆိုရင် အသက်စွန့်ဖို့ကို ဝန်မလေး ကြပါဘူးဗျာ”

မုဆိုးငစဉ်က ခေတ္တခဏမျှ နှုတ်ဆိတ်သွားပြီး ခေါင်းကို ညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပြီလေ... ကိုတက်။ ဒါဆို ကျုပ်တို့ လုပ်ငန်းဝကြ တာပေါ့”

“ဘာလုပ်ငန်း စမှာလဲ ကိုငစဉ်”

မောင်တက်၏ အမေးကို ကြားသောအခါ မုဆိုးငစဉ်က သူ ဖခင် ဦးသက်နံ ပစ်ခဲ့သော ကျားအရေခွံကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက် ပြီး မေးရိုးများ ထောင်ထလာသည့်အထိ အံကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက် သည်။

“ခင်ဗျားက ခင်ဗျား ဆရာအတွက် အသက်စွန့်ခဲ့သလို ကျုပ် ကလည်း ကျုပ်အဖေ ပေးတဲ့ ကတိတစ်လုံးအတွက် အသက် စွန့်ခဲ့ပါတယ်ဗျာ...။ ကျုပ်ရဲ့ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် ရိက္ခာနဲ့ ဆေးဝါးလည်း အချိန်မီ မစုဆောင်းနိုင်ခဲ့ဘူး...။ အဲဒီတော့ ထပ်ပြီး အချိန်ကုန်ခံ မနေတော့ဘဲ မနက်ဖြန်ပဲ ခင်ဗျား ဆရာလိုချင်တဲ့ ကျီးဖြူကို ရှာရအောင် ကျားရဲတောင်ကို ခရီး စထွက်ကြစို့။ စားစရာလိုအပ်လာရင် တောကောင်တွေ ပစ်ခတ်စားသောက်မယ်၊ ဖျားနာလာရင် တောထဲက ဆေးနှစ် ဆေးဥတွေ တူးပြီး မှီဝဲကြတာပေါ့။ တကယ်လို့ အဲဒီအတိုင်း မဖြစ်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျုပ်တို့ရဲ့ ကံပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ ကျီးဖြူရှာရင်း ကျားကိုက်လို့ပဲ သေသေ၊ အစာငတ်လို့ပဲ သေသေ ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ အသေခံမှာပါ။ ကျုပ်မှာ အသေ မဖြောင့်စရာအကြောင်းဆိုလို့... ဘာကြောင့်များ ကျုပ် အဖေလို တစ်ပွဲစားမုဆိုးကြီး မဖြစ်ခဲ့ရတာလဲဆိုတာလဲ မခုတ် ရှိပါတယ်ဗျာ”

မှဆိုးဝေစဉ်၏ လေးနက်သော စကားများကြောင့် မောင်တက် မှာ ကြက်သီးများပင် ထသွားမိလေသည်။ ရင်ထဲကလည်း လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ ဝမ်းသာသွားမိပြီး...

“ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သတ္တိကို ကျုပ် လေးစားတယ် ဗျာ...။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ မနက်ဖြန် ကျားရဲတောင် ကို ခရီးစထွက်ကြတာပေါ့။ ကျုပ်ကလည်း ဆရာ ကိုဟင်္သာ အတွက်ဆိုရင် နှစ်ခါပြန်တောင် အသက်စွန့်ခဲ့ပါတယ်...”

“ကောင်းပြီလေ... ကိုတက်။ ဒီညပဲ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ထားလိုက်ကြတာပေါ့”

ထိုည တစ်ညလုံး မောင်တက်နှင့် မှဆိုးဝေစဉ်မှာ စိတ်လှုပ်ရှား မှုကိုယ်စီဖြင့် ပြင်ဆင်စရာရှိတာများကို စတင်ပြင်ဆင်ကြလေတော့သည်။ မောင်တက်က သူ့လက်စွဲတော် ခွပ်ကရီး ဓားကောက်ကို ဓားအိမ် အတွင်းမှ ထုတ်ကာ အထပ်ထပ်သွေးနေသလို မှဆိုးဝေစဉ်ကလည်း တူမီးသေနတ်၏ပြောင်းကို အဝတ်တစ်ခုဖြင့် တိုက်နေလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် အရုဏ်တက်ချိန်တွင်တော့ မောင်တက် နှင့် မှဆိုးဝေစဉ်တို့နှစ်ယောက်သား မိုင်ပေါင်းများစွာ ကွာဝေးသည့် ကျားရဲ တောင်ရှိရာဆီသို့ အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

အမျိုး (၉)

တောင်နီး၊ တောင်ငွေများ ရစ်သိုင်း၊ ခြုံလွှမ်းထားရာ သစ်ပင် ကြီးငယ်များ ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ပေါက်ရောက်နေရာ၊ ကျောက် တောင် ကျောက်ခွန်းများ ပေါများရာ ကျားရဲတောင်ခြေသို့ရောက်ရန် မောင်တက်နှင့် မှဆိုးဝေစဉ်မှာ နှစ်ညအိပ် သုံးရက်ခန့် မနားမနေ ခရီးနှင့် ခွဲကြရသည်။

လမ်းခရီးမှာ ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသဖြင့် မောင်တက် ခြေထောက်တွင် စီးလာခဲ့သော ဂေါ်ရခါး စစ်ဖိနပ်မှာ အပေါက်အပြည့်ပင် ဗရဟ္မနှင့်ဖြစ်ကာ လမ်းကိုပင် ထိန်းလျှောက်နေရလေသည်။ ထို့အပြင်

လူသူအရောက်အပေါက် မရှိသလောက်နည်းပါးသည့် ခရီးလမ်းဖြစ်ရာ
ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းဖို့ကိုပင် တချို့နေရာများ၌ ရှေ့တွင် ကာဆီးနေသော
ဆူဆူများ၊ နွယ်ပင်များ၊ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း
ပြီး သွားလာရွေ့လျားနေရ၏။ ထို့အတွက်ကြောင့်ပင် မောင်တက်၏
လက်ဖဝါးပြင် နှစ်ခုစလုံး နီရဲပြီး သွေးများ စို့လာလေ၏။

မနေ့ညကလည်း ခြင်ကိုက်၊ မှက်ကိုက်ခံပြီး အကိုင်းအခက်
ခပ်စိပ်စိပ်ရှိသည့် သစ်ပင်ပေါ်တွင် တိုးလိုးတန်းလန်း တက်အိပ်ခဲ့ရ၏။
ဝမ်းရေကိုလည်း မောပန်းနွမ်းနယ်နေသည့်ကြားကပင် မုဆိုးငစဉ်နဲ့
အတူ တောလည်ပြီး တောကြတ်တစ်ကောင်နှင့် ယှဉ်တစ်ကောင်ကို
ပစ်ကာ စားခဲ့ကြရလေ၏။

သည်ခရီး အတိုင်းအတာလောက်မှာပင် မောင်တက်အဖို့ ခန္ဓာ
ကိုယ်အတွင်းရှိ အားအင်များ၊ တော်တော်များများ၊ ကုန်ဆုံးသွားသလို
ခံစားရကာ ခြေလက်တို့ကို မနည်းပင် သယ်နေရ၏။

မုဆိုးငစဉ်ကား မောင်တက်နှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပင်။

ညနေ နေဝင်ဆည်းဆာချိန်တွင် ပင်လယ်လေညှင်းခံကာ
လမ်းလျှောက်ထွက်နေသကဲ့သို့ မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း အလျှင်းမရှိသည့်
ပုံဖြင့် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် လှုပ်ရှားသွားလာနေသည်။ မျက်နှာ
အမူအရာနှင့် စကားပြောပုံမှာလည်း အရင်ကလိုမဟုတ်ဘဲ ပို၍
တည်ကြည်လေးနက်နေလေ၏။ ခဏတဖြုတ် သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့၏
ဒေဘက်တွင် အနားယူနေသည့် အချိန်ဆိုလျှင်လည်း မုဆိုးငစဉ်မှာ
ရသေ့၊ ရဟန်းများကဲ့သို့ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်၊ ဝါးကို မတ်ကာ ငြိမ်ငြိမ်
သက်သက် ထိုင်နေလေသည်။

အခုလည်း မုဆိုးငစဉ်က သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ချီတာ
အပင်ကြီးတစ်ပင်ဘေးရှိ မြေသားပျော့ပျော့ပေါ်တွင် သစ်ပင်မိုက်သလို
ထိုးစိုက်လိုက်၏။

တစ်လမ်းလုံး မုဆိုးငစဉ် ထိုသို့လုပ်လာသည်ကို မြင်သော်
လည်း အခုတစ်ခါတွင်တော့ မောင်တက်က ...

“ခင်ဗျားရဲ့ လမ်းအမှတ်အသား လုပ်တဲ့ပုံက တစ်မျိုးပဲ
နော်... ကိုငစဉ်။ တခြားလူတွေလို သစ်ပင်မှာ မားဦးချွန်နဲ့
ကြက်ခြေခတ်သွားတာတို့ ဘာတို့လည်း မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ မုဆိုးငစဉ်က ပြုံးရယ်သွားပြီးလျှင် ...

“ခါတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျုပ်လည်း ကိုတက် ပြောသလို အပြန်
လမ်းကို အမှတ်အသားလုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီခရီးမှာတော့
ကျုပ် အပြန်လမ်းဆိုတာကို မစဉ်းစားထားဘူးဗူး။ ဘာ အမှတ်
အသားမှလည်း မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျီးဖြူ
ရဖို့အတွက် ကျုပ်အသက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဒီကျားရဲတောင်ရဲ့
တောသခင်ဆီမှာ လာဘတ်တင်လိုက်ပြီလေ။ ကိုတက် နားလည်
အောင် ပြောရရင် ကျုပ်အသက်နဲ့ ခန္ဓာ တည်မြဲနေသရွေ့
ဒီတောထဲက မထွက်ဘဲ ကျီးဖြူရှာမယ်။ ဘာအန္တရာယ်
အနှောင့်အယှက်မှ မရှိပါစေနဲ့။ ကျီးဖြူရရင်တော့ ကျုပ်
အသက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို တောသခင်ဆီမှာ လှူဒါန်းပါတယ်
ပေါ့...”

“ဗျာ...”

မောင်တက်မှာ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် အလွန် အမင်း အံ့ဩထိတ်လန့်သွားပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားလေ တော့သည်။ နှုတ်မှလည်း...

“ဒါ... ဒါ... ဒါ... ဆို ကျိုးဖြူရရင်တောင် ခင်ဗျားက...”
မုဆိုးငစဉ့်က ခေါင်းကို သွက်လက်စွာ ညှိတ်ပြလိုက်ပြီး...
“အဟုတ်ပဲ... ကိုတက်။ ကျိုးဖြူရရင်လည်း ကျွပ်က သေလူဖြစ်သွားပြီ။ တစ်ပွဲစားတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ရွာလို့ ဖွေလို့ မလွယ်လောက်တဲ့ သတ္တဝါမျိုးကို တစ်ယောက် ယောက်က တောင်းခံလာပြီဆိုရင် ကိုယ့်အသက်ကို တော သခင်ဆီမှာ လာဘတ်တင်လိုက်ရတော့တာပေါ့။ ဒါမှလည်း တစ်ပွဲစား စစ်တော့ပေမပေါ့။ ကျုပ်အဖေလည်း အလွန်ရှားတဲ့ ဝက်ဝံနီကြီးတစ်ကောင်ကို လာတောင်းခံလာတဲ့လူရှိလို့ အသက်ကို တောသခင်ဆီမှာ လာဘတ်တင်၊ ကျုပ်ကို ခေါ်ပြီး ဒီကျားရဲတောင်မှာ လာရှာခဲ့လို့ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပေါ့။ ကျုပ်မျက်နှာပေါ်က ဝက်ဝံကုတ်ရာကြီးက အဲဒီဝက်ဝံနီကြီး ကုတ်ထားတာလေ”

မောင်တက်မှာ မုဆိုးငစဉ့်အား အထင်သေးခဲ့မိသမျှများကို စိတ်ထဲကပင် တောင်းပန်လိုက်မိတော့သည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း ဝမ်းနည်း ကြေကွဲသလိုလိုပင် ခံစားလာရသည်။

မုဆိုးငစဉ့်ကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သည့်ပုံနှင့်ပင်...
“ဒါပေမဲ့ ကျားရဲတောင်ပေါ်ကို မရောက်သေးသမျှ ကျုပ်ရဲ့ အသက်ကို ဘယ်သူမှ မပိုင်ဆိုင်သေးပါဘူးဗျာ...။ ကျားရဲ

တောင်ရဲ့ သခင်ပိုင်တဲ့နေရာက ရောက်ဖို့ လိုပါသေးတယ်။ အခုရောက်နေတာက အခြားတောသခင်ပိုင်တဲ့ နယ်နိမိတ်ပဲ ကိုတက်ရဲ့...။ ဒီည ဒီတောစပ်မှာ အိပ်ကြတာပေါ့။ မနက် ဖြန်ကျမှ ကျားရဲတောင်ပေါ်ကို တက်ကြမယ်လေ”
“အဲဒီအခါကျရင် ခင်ဗျားက သေလူဖြစ်သွားပြီပေါ့”
ထိုစကားကိုတော့ မောင်တက်က ရင်ထဲကသာ ပြောလိုက်မိ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တကယ့်တကယ်တမ်း ပြောလိုက်မိသည်က တော့...

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ”
ဟု တစ်ခွန်းတည်းသာပင်။

www.burmeseclassic.com

ညအမှောင်ထုထဲတွင် မီးပုံထဲမှ မီးတောက်များကား ဖျိုးဖျိုး ဖျစ်ဖျစ်မည်ရင်း တောက်လောင်နေကြလေသည်။ မောင်တက်မှာ ထို မီးပုံရှေ့ရှိ လက်ပံပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် ကျော့ဖိုထိုင်ရင်း ဆရာ ကိုဟင်္သာက တစ်ပွဲစားကြီး ဦးသက်နီအား ပေးလိုက်သော ခေါင်းနှစ်ထုံး နှင့် လင်းယုန်ပုံ ထွင်းထုထားသည့် အိပ်ဆောင် ငွေနာရီလေးကို ထုတ်ယူ ကြည့်နေမိသည်။

မှဆိုးဝေစဉ်ကတော့ ထိန်ထိန်သာနေသော လမင်းကြီးကို ကြည့်ကာ ဘာတွေတွေးနေသည် မသိ။ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့် နေလေသည်။

မောင်တက်က အိပ်ဆောင် ငွေနာရီလေးကို သူ့ ရှမ်းလွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်သိမ်းရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို လက်ဖြင့် ထိကိုင်မိလေသည်။

“ဪ... ဒါတွေက ဒီအထိတောင် ပါလာသေးတာပဲ”

ဟု ရေရွတ်ရင်း မောင်တက်က ယူပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ညောင်သီးပုံ ကျောက်တုံးလေးနှင့်အတူ ဂျီ(ချေ) သေ၏ ကိုယ်တွင်းမှ ရခဲ့သော နီရဲမာကျစ်နေသော အသာလုံးကလေးကို တွေ့ရလေသည်။

မောင်တက်က သက်ပြင်းကို ချရင်း...

“ဒီပစ္စည်းလေးတွေက တစ်ခုခုတော့ အစွမ်းရှိမယ်ပုံပဲ ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့မှပဲ မေးကြည့်တော့မယ်”

ဟု တွေးကာ လွယ်အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ကာ သိမ်းဆည်း ထားလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း ပင်ပန်း ခွမ်းနယ်ထားသူများကို အိပ်စက်ခြင်းဖြင့် အနားယူရန် ပြင်ဆင်လိုက်လေ တော့၏။

မှဆိုးဝေစဉ်ကတော့ အခုထက်ထိ တွေးလို့ ငေးလို့ ကောင်းနေ ဆဲ။

မောင်တက်မှာ မှဆိုးဝေစဉ်ဆီမှ အကြည့်လွှဲမယ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်လေသည်။ မကြာခင်မှာပင် တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်း ထားသော အရှိန်ဖြင့် မောင်တက်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွား လေတော့သည်။

အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ အချိန်တယ်လောက် ကြာသွားသည် မသိ။

ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အကြောအခြင်အားလုံးကို တစ်စုံတစ်ဦးက တင်းခနဲ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သလို ခံစားရပြီး မောင်တက် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုး လာသည်။ ပထမတော့ တောထဲ တောင်ထဲတွင် အိပ်၍ ကယောင် ကတမ်း ဖြစ်သည်ထင်ပြီး ပြန်အိပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သေး၏။ နောက်မှ ထူးဆန်းသော အငွေအသက်များနှင့်အတူ အသက်ရှူသံ ခပ်ပြင်ပြင်း တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဘေးဘီဝဲယာကို အကဲခတ်ကြည့် လိုက်လေရာ...

“ဟင်!... ကျား”

မလှမ်းမကမ်းရှိ တောင်ကမ်းပါးယံတစ်ခု၏ အပေါ်မှ အုပ်စီးကြည့်နေသော ကျားတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မောင်တက်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လေပေါ်သို့ ပေပေါင်းများစွာ မြင့်တက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။ နီရဲဝင်းတောက်နေသော ကျား၏ မျက်လုံးအစုံကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ အသွေးအသားတွေပင် ရုတ်ချည်း အေးခဲသွားလှမတတ်။ နှလုံးအိမ်မှာလည်း ဒိန်းခနဲ သိပ်ခါသွားလေသည်။

ဘုရား... ဘုရား

ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငါ နည်းနည်းလေး လှုပ်လိုက်တာနဲ့ ကျားက သူ့ကို ခုခံမယ်ထင်ပြီး ခုန်အုပ်တော့မယ်။

မလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ်နေရင်လည်း...

မောင်တက်မှာ အတွေးကိုဆုံးအောင် မတွေးနိုင်တော့ဘဲ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ငြိမ်သက်နေရသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် အိပ်နေသော မုဆိုးငစဉ့်ကတော့ တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်ဘဲ အိပ်ပျော်နေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ထိန်ထိန်သာနေသော လရောင်အောက်တွင် ငြိမ်သက်လျက် အခွင့်အခါကောင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေသော ကျားမှာ...

“ဝေါင်း”

ဟု ဟိန်းလိုက်ပြီး ခုန်အုပ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်လေတော့သည်။ အဲသည်အချိန်မှာပင်

“ဖလပ်... ဖလပ်...”

“ဂီး...”

“ဟင်!”

ဦးခေါင်းနှစ်လုံးနှင့် လင်းယုန်ငှက်ကြီး တစ်ကောင်ကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် မောင်တက်မှာ အံ့ဩသွားရလေသည်။

ထိုငှက်ကြီးမှာ ဘယ်ကဘယ်လို ပေါ်လာသည်မသိ။ ခုန်အုပ်ရန် ပြင်လိုက်သော ကျားရှေ့သို့ မြားတစ်စင်းသဖွယ် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ပျံသန်းသွားလေသည်။

ကျားသတ္တဝါမှာ သူ့ရှေ့မှ ပိတ်ကာဆီးကာ ပျံသန်းလာသော ဦးခေါင်းနှစ်လုံးနှင့် လင်းယုန်ငှက်ကြီးကို မြင်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် ဝေါင်းခနဲ နောက်ကျွမ်းပစ်ခုန်ထွက်ပြီး တောထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြေးသွားလေသည်။

ထူးဆန်းသော ဦးခေါင်းနှစ်လုံးနှင့် လင်းယုန်ငှက်ကြီးမှာလည်း အတောင်ပံများကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း လေဟုန်တွင်ဝဲကာ ကောင်းကင်တိမ်တိုက်များကြားသို့ ပျံတက်သွားလေတော့၏။

မောင်တက်မှာ မယုံကြည်နိုင်စရာ အဖြစ်အပျက်များကြောင့် အံ့ဩမှင်သက်နေရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို ဖျတ်ခနဲ ပြေးမြင်ယောင်မိလိုက်ကာ...

“ဒီ... ဒီ ခေါင်းနှစ်လုံးနဲ့ လင်းယုန်ငှက်ကြီးက ဆရာကိုဟာသာပေးလိုက်တဲ့ ငွေရောင်နာရီလေးပေါ်မှာ ထွင်းထုထားတဲ့ လင်းယုန်ငှက်ကြီးနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ...”

ဟုရှေ့တံရင်း အိပ်ဆောင် ငွေရောင်နာရီလေးအား ထုတ်ကြည့်လိုက်ရာ အံ့ဩဖွယ် တစ်ထေရာတည်း တူနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထိုစဉ်

“ခင်ဗျားဆရာ ကိုဟင်္သာက ကျွန်တို့အသက်ကို သွယ်ဝိုက်တဲ့ နည်းနဲ့ ကယ်တင်လိုက်တာပဲဗျို့။ ကျေးဇူးကြီးပါပေ တယ်
...”

ဆိုသည့် အသံနှင့်အတူ မောင်တက် လက်ထဲမှ အိတ်ဆောင် ငွေနှာရီလေး၏အဖုံးကို လှမ်းကြည့်နေသော မုဆိုးငစဉ်ကို တွေ့လိုက် ရလေ၏။

မုဆိုးငစဉ်ကပင် ဆက်ပြီး...။

“ကျားမလာခင်ကတည်းက အဲဒီဦးခေါင်းနှစ်လုံးနဲ့ လင်းယုန် ငှက်ကြီးက ကောင်းကင်မှာ ဝဲပြီး ကျွန်တို့ကို ကာကွယ်ပေး ခေတာဗျို့။ မနေ့ညကလည်း အဲဒီလင်းယုန်ငှက်ကြီးကို ကျွန် တွေ့လိုက်သေးတယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တို့ကို လိုက် စောင့်ရှောက်ပေးနေတယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိတယ် ကိုတက်ရဲ့”

“အလို... ထူးဆန်းလှချည်လား... ဗျာ...”

မောင်တက်က မုဆိုးငစဉ်၏ စကားအဆုံးမှာပင် အံ့ဩတကြီး ရေရွတ်ရင်း လက်ထဲမှ အိတ်ဆောင် ငွေနှာရီလေးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ နားထဲတွင်လည်း ဆရာ ကိုဟင်္သာ ပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကို ကြားယောင်မိလိုက်သည်။

“ဒီပစ္စည်းလေးက အန္တရာယ် အခက်အခဲကြားမှာ ရှင်သန် နေရတဲ့ လူတွေအတွက် အဆောင်ဂန္တီရ ပစ္စည်းလေးပဲ”

နောက်တစ်နေ့ မနက်...။

မောင်တက်မှာ အိပ်ပျော်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ဦး၏ လှုပ်နှိုးမှု ကြောင့် ဆတ်ခနဲ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

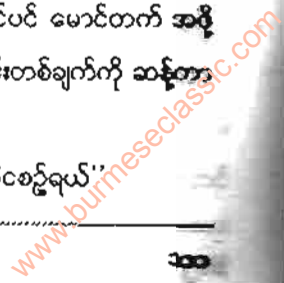
မုဆိုးငစဉ်ကား မမျှော်လင့်ဘဲ ရတနာသိုက်တစ်ခုကို တွေ့ လိုက်ရသလို မျက်နှာက ဝင်းပရွှင်မြူးနေပြီး အားရဝမ်းသာဖြင့်...။

“ကိုတက်... ကိုတက်... ထပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျားကို ဝမ်းသာ စရာ စကားတစ်ခု ပြောစရာရှိတယ်ဗျ”

ထိုစကားကြောင့် မောင်တက်မှာ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ် သွားမိသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း ‘ဒီလူ ဒီနေ့ ကျားရဲတောင်ကို တက်ရ တော့မှာမို့လို့ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားတာလား’ ဟုပင် မဆီမဆိုင် တွေး ထိုက်မိသေးသည်။

သည်အချိန် ရွှေတောင်ကြီးတွေ့လျှင်ပင် မောင်တက် အဖို့ ဖျော်နိုင်မည်မထင်ပါ။ မောင်တက်က အညောင်းတစ်ချက်ကို ဆန့်တာ သမ်းဝေလိုက်ပြီးလျှင်...။

“အလန်တကြားနဲ့ ဘာများတုန်း ကိုငစဉ်ရယ်”

“ကျုပ်... ကျီးဖြူရီတဲ့နေရာကို သေသေချာချာ သိပြီဗျ”

“ဟင်!... အဟုတ်ပဲလား...”

မောင်တက်မှာ ထခုန်လုမတတ် ဝမ်းသာသွားပြီးလျှင်...

“ဘယ်... ဘယ်နားမှာ ရှိတာလဲ... ကိုစဉ်...။ ကျုပ်ကို မြန်မြန်ပြောစမ်းပါဗျ”

မုဆိုးစဉ်က ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့ ပြောင် သွားပစ်တဲ့ ‘ထမုံချောင်း’ နားက ထမုံရွာ လေးမှာဗျ။ ကျိန်းသေတယ်... အဲဒီရွာမှာ ကျီးဖြူတစ်ကောင် ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် တစ်အပ်သိတယ်ဗျာ”

ထိုစကားကို ကြားပြီးလျှင် ပြီးချင်း မောင်တက်မှာ စိတ်ဓာတ် အကြီးစားကျယ် ကျသွားလေတော့သည်။ နှုတ်ကလည်း ဒေါသတကြီး ဖြင့် မုဆိုးစဉ်အား ပြောလိုက်မိ၏။

“ခင်ဗျား စိတ်မှ မှန်သေးရဲ့လား ကိုစဉ်။ ကျီးဖြူဆိုတာ လူသူမရောက်တဲ့ တောတွေ တောင်တွေပေါ်မှာ နေတာဆိုဗျ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူသူလေးပါးနံတဲ့ ထမုံရွာမှာ ရှိရမှာလဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ ဘယ်မုဆိုးမှ မလာရဲတဲ့ ကျားရဲတောင်ကို ကျုပ်တို့ တကူးတက လာခဲ့ရတာမဟုတ်ဘူးလား...”

“ကျုပ် မရှူးပါဘူး ကိုတက်ရယ်။ ထမုံရွာမှာ ကျီးဖြူရှိတယ် ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ကျုပ် အစတုန်းက အာရုံခံကြည့် လိုက်တိုင်း ဘာကြောင့် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု လွဲချော်နေခဲ့ တယ်ဆိုတာကို အခု ကျုပ်သိပြီ။ ကျုပ်မှာ သမာဓိအား နည်း နေလို့ပဲ။ ပြီးတော့ ဝေဝေဝါးဝါး အာရုံခံကြည့်နိုင်ရုံလေးနဲ့

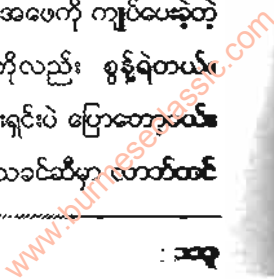
ကျုပ်က အလောတကြီး တောလည်ခဲ့မိတာကိုးဗျ။ ဒီတနေ့ မနက်တော့ ကျုပ် ကျီးဖြူရီတဲ့ နေရာကို သေသေချာချာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း အာရုံခံကြည့်နိုင်ပြီ။ ထမုံရွာလယ်က မြေ ကွက်လပ်အလယ်မှာ ကျီးဖြူရီတယ် ကိုတက်...”

ထိုစကားဆုံးသည်နှင့် မောင်တက်မှာ ကျယ်လောင်စွာ ဆော် ဟစ်ရယ်မောရင်း...

“ဟား... ဟား... ဟား... တကယ့်ကို ခင်ဗျားက ရှုသွား တာကိုးဗျ။ ရွာထိပ်က သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှာ ရှိတယ်လို့ ပြောရင် တောင် ကျုပ် ယုံလိုက်ဦးမယ်ဗျာ။ အခုတော့ ဘယ်နယ့် ရွာလယ်က မြေကွက်လပ် အလယ်မှာတဲ့။ ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျားရဲတောင်ကို မသွားရဲတော့လို့ ကျုပ်ကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ခေါ်တာလား...။ အဲဒါဆိုရင် လည်း ခင်ဗျား လှည့်ပြန်တော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ကျားရဲတောင်ပေါ်ကို တက်မယ်”

မောင်တက်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လက်ပံပင်ခြေရင်းတွင် ထောင်ထားသော တူမီးသေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ မုဆိုးစဉ်က မောင်တက်လက်ထဲက သေနတ်ကို လှယူဟန့်တားရင်း...

“ဒီမယ် ကိုတက်၊ တစ်ပွဲစားကြီး ဦးသက်နဲ့ရဲ့သားက အဲဒီ လောက် သတ္တိမကြောင်ဘူးဗျ။ ကျုပ်အဖေကို ကျုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ကတိတစ်လုံးအတွက်နဲ့ အသက်ကိုလည်း ခွန့်ရဲ့တယ်။ အို... ဗျာ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတော့မယ်။ ကျုပ်အသက်ကို ခင်ဗျားဆီမှာ တောသခင်ဆီမှာ လာတတ်တင်

သလိုပျိုး၊ လာဘ်တင်တယ်ဗျာ...။ ထမုံရွာကို သွားလို့ ကျီဖြူကို မတွေ့ရင် ကျုပ်ကိုသတ်ဗျာ။ ဒီခရီးကို စသွားစို့ ကျုပ်အိမ် တံခက်မြိတ်ခအောက်က ထွက်လာကတည်းက ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သေလေ့ရှိ သတ်မှတ်ထားခဲ့တာပါဗျ”

မှသိုးငစဉ်အံ့ အပိုင်အမာပြောဆိုလိုက်သောစကားကြောင့် မောင်တက်မှာ တွေ့ဝေသွားလေသည်။

ထူအသက်ကိုတောင် လာဘ်တင်တယ်ဆိုတော့ သေဗျာလို့ပဲ ဖြစ်မှာပါလေ။ ငြီးတော့ ဆရာ ကိုဟာသာတောင် ယုံကြည်အားကိုးရတဲ့ တစ်ပွဲစားကြီး၊ ဦးသက်နှစ်၊ သားက ဒီလောက်တော့ ညှိမယ်မထင်ဘူစ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စကားကို ယုံကြည်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။

တို့အတွေးနှင့်အတူ မောင်တက်မှာ သေစုတ်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ထားသော လက်ရွှေ့များကို မမြဲလျှော့လိုက်လေတော့သည်။

အနန်း (၁၀)

မြန်မာ-အိန္ဒိယ နယ်စပ်တွင်ရှိသော ထမုံရွာလေးမှာ အိမ်ခြေ လေးငါးဆယ်ခန့်သာရှိပြီး အေးချမ်းသော တိုင်းရင်းသား ရွာလေး တစ်ရွာ ဖြစ်သည်။

ဒီကနေ့တော့ တစ်နှစ်ခန့်ရှိ သည့်သည့်တစ်ယောက် လာလေ့ မရှိသော သည်ရွာလေးသို့ လူစိမ်းညံ့သည်နှစ်ယောက် ရောက်လာ သည် ဆိုသဖြင့် ရွာသူရွာသားများအပို့ အထူးအဆန်းသဘာဝဖြင့်လာ ရွာလယ်ရှိ ရိုးရာစေလွှဲများ ဆင်ယင်ခွဲရာ မြေကွက်ထင်သို့ ရုတ် ရောက်ရှိလာကြသည်။

www.burmeseclassic.com

မြေကွက်လပ် အစွန်ဘက်နားရှိ သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ထိုင်နေကြသော လူစိမ်းညောင်နစ်နစ်ယောက်ကို လာကြည့်ကြခြင်းဖြစ်၏။

လူစိမ်းညောင်နစ်နစ်ယောက်ကား မောင်တက်နှင့် မုဆိုးငစဉ့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မောင်တက်မှာ နံနက်ရောင်ခြည် လာချိန်ကပင်စပြီး သည်သစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နေရသည့်အတွက် စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲနေရသည့်ကြားထဲ ရွာသူရွာသားများကပါ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြပြီး အခုလို ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသဖြင့် စိတ်တိုလာမိသည်။

ထိုအတွက်ကြောင့် မောင်တက်က ဘေးနားတွင် အေးအေးလူလူထိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားတွေးတောနေသော မုဆိုးငစဉ့်ဘက်သို့လှည့်ကာ မဲလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကျီးဖြူတော့ မလာဘူး။ ရွာသားတွေပဲ ကျုပ်တို့ကို အရှားတွေထင်ပြီး လာကြည့်နေကြပြီ။ ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ”

“နေမွန်းတည့်ချိန် ရောက်ခါနီးပါပြီဗျာ... စိတ်ရှည်ရှည်ထားမှပေါ့။ ဒီရွာသားတွေက လူစိမ်းလာရင် ဒီလို ဝိုင်းအုံကြည့်တတ်ကြတယ်လေ”

မောင်တက်က ဆက်လက်ပြောဆိုမနေချင်တော့သဖြင့် သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်သည်။ မျက်လုံးများကလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကျော့ဖိုထိုင်ထားသော သစ်ပင်ပေါ်သို့ ခုတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ မောင်တက်မှာ သည်သစ်ပင်ပေါ်သို့များ ကျီးဖြူများ လာနားလေမလားဆိုသည့် အတွေးဖြင့် အခုလို မကြာခဏ ကြည့်ကြည့်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြသော ရွာသူရွာသားများမှာတော့ မောင်တက် တစ်ခါမျောကြည့်လေတိုင်း တိုင်ပင်ထားသည့်အလား တညီးတညွတ်တည်း သစ်ပင်ပေါ်သို့ လိုက်ကြည့်ကြလေသည်။ အခုလည်း လိုက်ကြည့်ကြပြန်သဖြင့် မောင်တက်မှာ စိတ်အချဉ်ပေါက်သွားပြီး...

“တောက်!... ဒီနားမှာ မစင်ပုံ တစ်ပုံလောက်ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာကွာ”

ဟု အခွဲတိုက်ကာ ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

မုဆိုးငစဉ့်ကတော့ မောင်တက်ကဲ့သို့ ပူပင်သောက ရောက်မနေဘဲ မြေကွက်လပ်အနံ့ကိုသာ လျှောက်ကြည့်နေလေသည်။

အနည်းငယ် ကြာသွားပြီးသည့်အခါတွင် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြသော ရွာသူရွာသားများထံမှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားပြောသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုစကားသံများကြောင့် မောင်တက်က ‘ဘာများ ဖြစ်ပြန်ပြီလဲ’ ဟု အလိုမကျစွာတွေးရင်း စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ရာ မျက်ခုံးမွှေးမှတ်ဆိတ်မွှေးများမှအစ တစ်ခေါင်းလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေပြီး ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်း ဗလာကျင်းလျက်၊ အောက်ပိုင်း၌သာလျှင် နံငယ်ပိုင်းတစ်ခုကို ပတ်ထားသော သူတော်စင် ဖက်ီးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။ ပခုံးပေါ်တွင်လည်း တောင်းတစ်တောင်းကို ဝါးတုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် လျှိုထမ်းလာ၏။

ထိုသူတော်စင်ဖက်ီးကြီးမှာ မည်သူ့ကိုမျှ အရေးတယူလုပ်ကာ ပြောဆိုဆက်ဆံနေခြင်းမရှိဘဲ ဣန္ဒြေရေဖြင့် မြေကွက်လပ်အလယ်သို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် ပခုံးပေါ်မှ ဝါးတုတ်ဖြင့် လျှိုထမ်းလာတာ

တောင်ကို ချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် မြေကြီးပေါ်သို့ တင်ပလွင်စွေ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲလာသော ဘူးသီးခြောက်ရေဘူးကို ဖြုတ်ကာ မော့သောက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စောစောက မောင်တက်နှင့် မုဆိုးငစဉ့်တို့အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြသော ရွာသူရွာသားများထဲမှ အသက် ၆၀ ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိသည့် လူကြီးတစ်ယောက်သည် သူတော်စင် ဖက်ီးကြီးထံသို့ အလျင်အမြန် ပြေးသွားလိုက်ပြီးလျှင် ဆန်များထည့်ထားသော ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ပေါ်တွင် သရက်သီး တစ်လုံးကို တင်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တချိတ်တသေ ကပ်လေသည်။

မုဆိုးငစဉ့်မှာ ထိုင်နေရာမှ ကပျာကယာ ထလိုက်ပြီး...

"ကိုတက်ရေ... ဟိမဝန္တာတောင်ပေါ်မှာသာ တရားကျင့်ကြံ ပြီး နေထိုင်တဲ့ ဖက်ီးကြီးတစ်ပါးက ဒီအရပ်ဒေသကို ကြံ လာတာ ထူးတယ်ဗျို့။"

ဟု ပြောရင်း သူတော်စင် ဖက်ီးကြီးရှိရာ မြေကွက်လပ် အလယ်သို့ ပြေးသွားလေသည်။ မောင်တက်မှာလည်း သူတော်စင် ဖက်ီးကြီးများအကြောင်းကို ဆရာကိုဟသာထံမှ အထိုက်အလျောက် ကြားဖူးသည် ဖြစ်ရာ မုဆိုးငစဉ့်နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

အနားသို့ ရောက်သောအခါ သူတော်စင် ဖက်ီးကြီးမှာ မောင် တက်နှင့် မုဆိုးငစဉ့်အား မျက်လွှာပင့်၍ တစ်ချက်သာ ကြည့်လိုက်ပြီး လျှင် ရွာသားကြီးလာကပ်ထားသော ဆန်ပန်းကန်ပြားပေါ်မှ သရက်သီး ကိုယူကာ အစေ့သာ ကျန်သည်အထိ အေးအေးလူလူ ဆက်စားနေ လေသည်။

စားပြီးသွားသည် အခါတွင်တော့ သူတော်စင် ဖက်ီးကြီးက သရက်သီးစေ့အား မြေကြီးပေါ်သို့ ချလိုက်ပြီး ခါးတွင်ချိတ်ထားသော ဗူးသီးခြောက်ရေဘူးကို ဖြုတ်ယူလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ရေဘူးကို စောင်းငဲ့ပြီး မြေကြီးပေါ်ရှိ သရက်သီးစေ့ပေါ်သို့ ရေသွန်းလောင်းချလိုက် လေရာ မျက်စိတစ်မှိတ်စာလောက် အတွင်းမှာပင် သရက်သီးစေ့မှ စိမ်းစိမ်းစိုစို အညှောင့်အတက်များ ထွက်လာသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

"အလို!"

"ဆန်းကြယ်လှပါသော်ကော!"

မုဆိုးငစဉ့်နှင့် မောင်တက်တို့၏ နှုတ်ဖျားကိုယ်စီမှ ထွက်ကျ သွားသော အာမေဇိုတ်အသံများကြောင့် သူတော်စင် ဖက်ီးကြီးမှာ မျက်လွှာကို ပင့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

"သရက်စေ့က သရက်ပင်ပေါက်တာ ဘာမှ မဆန်းကြယ်ဘူး လူ့အန္တတွေရဲ့။ အမှန်တကယ် ဆန်းကြယ်တာက မင်းတို့ ပုထုဇဉ်လူတွေရဲ့ စိတ်ကွ သိကြရဲ့လား။"

"ဗျာ!..."

မောင်တက်မှာ သူတော်စင် ဖက်ီးကြီး၏ မာမာထန်ထန်စကား ကြောင့် အံ့ဩတကြီး ရေရွတ်မိလိုက်လေသည်။ သူတော်စင် ဖက်ီးကြီး မှာ ဘူးသီးခြောက်ရေဘူးကို ဘေးတွင်ချထားသော တောင်ကြီးပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီးလျှင်...

"စဉ့်စားကြည့်လေ... မင်းတို့လူတွေက ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အရာကိုမှ လိုချင်ကြတယ်။ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အရာကိုတော့..."

ဘယ်လို တန်ဖိုးရှိပြီး ဘယ်လို အသုံးချရမုန်းကို မစဉ်းစားကြဘဲ မေ့လျော့ထားကြတယ်။ အဲဒါကမှ တကယ့် ဆန်ကြယ်တာ အစစ်ကွ”

“ဖက်ကြီး ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

တိုင်ပင်မထားရဘဲ ထိုစကားကို မောင်တက်နှင့် မုဆိုးငစဉ့်တို့နှစ်ယောက်က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ရေရွတ်မေးမြန်းလိုက်မိလေသည်။ ရွာသူရွာသားများမှာတော့ တခြား ဂြိုဟ်ကမ္ဘာမှ ဂြိုဟ်သူ ဂြိုဟ်သားများကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နေကြရသည့်အလား ဖက်ကြီးကိုတစ်လှည့် မောင်တက်နှင့် မုဆိုးငစဉ့်တို့ကိုတစ်လှည့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေကြလေသည်။

သူတော်စင် ဖက်ကြီးက မောင်တက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး...

“မင်းဆီမှာ မင်းတို့လူတွေနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့ ပစ္စည်းနှစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါကို ငါ့ကို ပေး။ မင်းတို့အတွက် အကျိုးထူး လိမ့်မယ်”

ထိုစကားကြောင့် မောင်တက်နှင့် မုဆိုးငစဉ့်တို့ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ မောင်တက်ပင်လျှင် စိတ်ထဲမှ...

“ဖက်ကြီးပြောတဲ့ ပစ္စည်းနှစ်ခုက ဘာပါလိမ့်”

ဟု ရေရွတ်ရင်း ရှမ်းလွယ်အိတ်ထဲသို့ ဓနုစေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ရှမ်းလွယ်အိတ်ထဲတွင်မူ ဓားမြှောင်၊ မီးခြစ်၊ အဝတ်အစားတစ်စုံနှင့် ဆရာ ကိုဟသံာပေးလိုက်သော ခေါင်းနှစ်လုံးနှင့်

လင်းယုန်တံဆိပ်ပါ အိတ်ဆောင် ငွေနာရီထည့်ထားရာ ရှုံ့အိတ်တစ်လုံးကိုသာ တွေ့ရသည်။ အခြား ထူးထူးဆန်းဆန်းဟူ၍ ဘာမှမရှိပေ။

ထိုစဉ်မှာပင် မောင်တက် ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ချက် လင်းခနဲ လက်သွားလေသည်။

“ဖက်ကြီးပြောတာ ငါတို့ တောပစ်သွားရင်း ရခဲ့တဲ့ ညောင်သီးပုံ ကျောက်တုံးလေးနဲ့၊ ကျီ(ချေ) ဝမ်းထဲက လိမ့်ကျလာတဲ့ အသားလုံးလေးကို ပြောတာထင်တယ်”

ဟု မောင်တက်က အတွေးပေါက်သွားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိတ်ဆောင် ငွေနာရီလေးထည့်ထားရာ ရှုံ့အိတ်လေးအတွင်းမှ ထိုပစ္စည်းနှစ်ခုကို နှိုက်ယူလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် လက်ဖဝါးကို ဖြန့်ပြလိုက်ပြီး...

“သူတော်စင်ကြီးပြောတာ ဒီပစ္စည်းလေးတွေများလား ခင်ဗျား”

ဟု တရိုတသေ မေးလိုက်လေရာ ဖက်ကြီးမှ ခေါင်းကို ညိတ်သည်ဆိုရုံ ညိတ်ပြကာ...

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့နဲ့ မထိုက်တန်ဘူးဆိုတာ ဒီပစ္စည်းလေးနှစ်ခုပဲ”

ဟု ပြောရင်း မောင်တက်၏လက်ထဲမှ ညောင်သီးပုံ ကျောက်တုံးလေးနှင့် နီရဲရဲ မာကျစ်ကျစ် အသားလုံးလေးကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

မုဆိုးငစဉ့်မှာ ဖက်ကြီးကို နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ဒီပစ္စည်းလေးနှစ်ခုက ဘာများ အသုံးဝင်မှာမို့လို့လဲ သူတော်စင်ကြီးရယ်။ ဒါ တောထဲ တောင်ထဲသွားရင် မကြာခဏ တွေ့ရတတ်တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေလိုပဲ မဟုတ်ဘူးလား...”

ထိုစကားကို ကြားလျှင်ကြားချင်း သူတော်စင်ဖက်ကြီးမှာ အနီးအနားမှ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြသော ရွာသူရွာသားများ အံ့သြငေးမောသွားရသည့်အထိ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ရယ်မောလေသည်။ ပြီးမှ မုဆိုးငစဉ့်အား လူဖျင်။ လူညံတစ်ယောက်ကို ကြည့်သည့်အမှုအရာမျိုးဖြင့် ကြည့်ရင်း သူတော်စင် ဖက်ကြီးက...

“အိမ်... မင်းတို့ လူသားတွေက တယ်ခက်သကိုး။ ကိုယ့်မှာ ရှိတဲ့ အစစ်အမှန် ရတနာတွေကိုကျတော့ ကျောက်ခဲ၊ သလဲ (သဲ) လောက်တောင် တန်ဖိုးမထားကြဘူး။ ကိုယ့်မှာမရှိတဲ့၊ မပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကိုကျတော့ အာသာငမ်းငမ်း လိုချင်တက်မက်ချင်ကြတယ်။ အေးလေ... ဒါကလည်း လူ့စိတ်သဘာဝပဲကိုး။ ကဲ... ကဲ... မင်းတို့ဆီမှာရှိခဲ့တဲ့ ဟော့ဒီ ပစ္စည်းလေးနှစ်ခုက ဘယ်လောက် အသုံးဝင်၊ အဖိုးထိုက်လဲ ဆိုတာ ကြည့်ကြ...”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူတော်စင် ဖက်ကြီးက ရွာသားကြီး လာရောက်ကပ်လှူထားသော ဆန်ပန်းကန်ထဲသို့ ညောင်သီးပုံ ကျောက်တုံးကို နှစ်လိုက်လေသည်။

မောင်တက်နှင့် မုဆိုးငစဉ့်မှာ သူတော်စင် ဖက်ကြီး၏ ထူးဆန်းသော အပြုအမူကြောင့် ရှေ့သို့ အနည်းငယ်စီ တိုးကပ်ကာ ဆန်ပန်းကန်

အား မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်လိုက်ကြမိသည်။ ရွာသူရွာသားများသည်ပင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးသော မြင်တွင်တို့ မြင်တွေ့ရတော့မည့်အလား ရှေ့သို့ တဖွဲဖွဲ တိုးကြသည်။

သူတော်စင်ဖက်ကြီးက ဆန်ပန်းကန်ထဲသို့ နှစ်ထားသော ညောင်သီးပုံ ကျောက်တုံးလေးကို လက်ဝဲဘက်မှ လက်ယာဘက်သို့ အသာအယာ ဖွေလိုက်လေသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းလောက် ကြာသည့်အချိန်တွင်တော့ ဆန်ပန်းကန် ပြားထဲမှ အဖြူရောင် ဆန်စေ့များမှာ မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် အနက်ရောင်ဆန်စေ့များ အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

“ထူးဆန်းလှချည်လား...”

“အံ့ပါပေ့”

ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ရွာသူရွာသားများမှာ အံ့သြထိတ်လန့်သွားပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်ကြလေသည်။

မောင်တက်နှင့် မုဆိုးငစဉ့်တို့မှာလည်း ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီထဲမှ ထူးဆန်းသော တန်ဖိုးရှင်တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသလိုမျိုး ပါစပ်အဟောင်းသားဖြင့် သူတော်စင် ဖက်ကြီးကို ကြောင်ငေးကြည့်နေကြ၏။

သူတော်စင် ဖက်ကြီးက...

“ကဲ... လူဖျင်၊ လူညံတွေ တွေ့ပြီလား၊ အင်မတန်ရှားပါးတဲ့ ဟောဒီ ညောင်သီးပုံ ကျောက်တုံးလေးကြောင့် သာမန်ဆန်စေ့တွေကနေ သိဒ္ဓိဝင်ဆန်စေ့တွေ ဖြစ်သွားပြီ။ ဒီသိဒ္ဓိဝင်ဆန်စေ့တွေက တစ်ခါစားလိုက်တာနဲ့ နောက်ထပ် လပေါင်းများစွာ ဘယ်လို စားစရာမျိုးမှ ထပ်စားစရာ မလိုတော့လောက်အောင် အာဟာရသိဒ္ဓိ ပြီးမြောက်စေတယ်။ ငါတို့လိုတော့ထဲ၊ တောင်ထဲမှာ တရားကျင့်ကြံနေသူတွေအဖို့ အင်မတန် အသုံးဝင်တဲ့ ပစ္စည်းလေးပဲ။ မင်းတို့လို ရသတဏှာကိုမှီပြီး စားသောက်နေတဲ့ လူသားတွေအဖို့တော့ ဒီပစ္စည်းလေးဟာ ဘာမှ အသုံးမဝင်ပါဘူး။ ဟောဒီ နီရဲရဲ မာကျစ်ကျစ် အသားလုံးဆိုရင်လည်း ‘ဂျီ(ချေ)သံဒေ’ ခေါ်တယ်။ ဒါကို မျိုချထားလိုက်ရင် ခန္ဓာကိုယ်တွင်းက နာကျင်မှု ဝေဒနာတွေကို ရာသက်ပန် မခံစားရတော့ဘူး။ သူတော်ကောင်းတွေအဖို့တော့ တရားဘဝနာကို အေးအေးဆေးဆေး ပွားများလို့ရတာပေါ့”

သူတော်စင် ဖက်ီးကြီးက ရှင်းပြပြောဆို ပြီးသွားသည်အခါ ညောင်သီးပုံ ကျောက်တုံးလေးနှင့် ‘ဂျီ(ချေ)သံဒေ’ ဟုခေါ်သည့် နီရဲရဲ မာကျစ်ကျစ် အသားလုံးလေးကို ခါးတွင် ဝတ်ထားသော နံငယ်ပိုင်းပြတ်နှင့် လိပ်ကာ သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဝါးတုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် လျှိုထမ်းလာသော တောင်းကို မောင်တက်နှင့် မုဆိုးငစဉ့်တို့တက်သို့ တိုးပေးလိုက်ကာ...

“ရော့... ဒါ မင်းတို့နဲ့ မထိုက်ပေမဲ့ တောထဲ တောင်ထဲထဲ သတ္တဝါတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်တဲ့အနေနဲ့ ငါ ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းပဲ။ ဒီအရာကိုသာ မရရင် မင်းတို့ ဒီတောထဲမှာ ကျင်လည်ပြီး သတ္တဝါတွေရဲ့ အသက်ကို အန္တရာယ်ပြုနေဦးမှာ”

မောင်တက်က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် သူတော်စင် ဖက်ီးကြီး ပေးလာသော တောင်းကိုတစ်လှည့် မုဆိုးငစဉ့်၏ မျက်နှာကိုတစ်လှည့် ကြည့်လိုက်မိသည်။

သို့သော် မုဆိုးငစဉ့်ကမူ မောင်တက်ကဲ့သို့ တွေဝေငေးမောမနေဘဲ သွက်လက်မြန်ဆန်စွာပင် သူတောင်စင် ဖက်ီးကြီးပေးသော တောင်းကို တရံတသေ ဆွဲယူလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် တောင်း၏ အဝကို ပိတ်ကာထားသော ပိတ်ဖြူစကို လှန်လိုက်လေရာ...

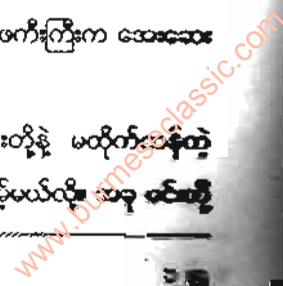
“ဟင်၊... ကနီး... ကျီးဖြူပါလား...”

မောင်တက်မှာ ကိုယ့်မျက်လုံးကိုကိုယ် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားပြီး အလန့်တကြား ဖြစ်သွားလေသည်။ မုဆိုးငစဉ့်ပင်လျှင် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည့် အမူအရာဖြင့်...

“ဒါ... ဒါ... တကယ်ပဲ... ကျုပ်... ကျုပ်တို့ရှာနေတဲ့ ကျီးဖြူလား...”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေရာ သူတော်စင် ဖက်ီးကြီးက အေးအေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြုံးရယ်လိုက်ပြီးလျှင်...

“မင်းတို့ကို ငါ ပြောခဲ့သားပဲ။ မင်းတို့နဲ့ မထိုက်ဆန်တဲ့ ပစ္စည်းကို ငါ့ကိုပေးရင် အကျိုးထူးလိမ့်မယ်လို့ သူတော်စင်တို့

တစ်တောဝင် တစ်တောထွက် ရှာနေတဲ့ ကျီးဖြူကို ရပြီဆို တော့ အကျိုးထူးတာပဲပေါ့...။ ကဲ... ကဲ မင်းတို့နဲ့ ငါနဲ့ ကံရေစက်က ဒီမှာကုန်ပြီ...။”

ဟု ပြောဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် တောင်ညိုတောင်တန်းများ မိုင်ညိုအုပ်ဆိုင်းနေရာ အရှေ့ဘက်အရပ်သို့ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ ကြွသွားလေတော့သည်။

မောင်တက်မှာ ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားသော သူတော်စင် ဖက်ီးထံမှ အကြည့်ကိုဖယ်ကာ မုဆိုးငစဉ်လက်ထဲမှ တောင်းဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

တောင်းထဲတွင်တော့ ကျက်သရေအပေါင်းဖြင့် ပြည့်စုံနေပြီး အတောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ ညင်သာစွာ ရွေ့လျားလျက်ရှိနေသော ကျီးဖြူကို တွေ့ရလေသည်။ ကျောက်မျက်ရတနာပေါင်းစုံ စီခြယ်ထား သလို အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်နေသော ကျီးဖြူ၏ မျက်လုံးအစုံကို ကြည့်ကာ...။

“ဆရာ ကိုဟင်္သာရေ... ဆရာလိုချင်တဲ့ ကျီးဖြူကိုတော့ ကျုပ်ရအောင် ရှာနိုင်ခဲ့ပြီဗျ”

ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ် ကြီးဝါးမိလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ပင် မုဆိုးငစဉ်၏အသံက နားထဲသို့ တိုးဝင်လာလေသည်။

“ကဲ... ကိုတက်၊ ကျီးဖြူက ထမုံရွာလေးရဲ့ မြေကွက်လပ် အလယ်မှာ ရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ ကျုပ်ကောားကို ယုံပြီ လား...။ ကျုပ်ကတော့ ကျီးဖြူကို မရရင်လည်း ကျုပ် ကတိအတိုင်း ခင်ဗျားရဲ့လက်ချက်နဲ့ သေရမယ်၊ ကျီးဖြူကို

ရရင်လည်း တောသခင်ရဲ့ လာဘ်ယစ်ကောင်အဖြစ်နဲ့ သေ ရမှာ။ မထူးတော့မယ့်အတူတူ သတ်မယ်ဆို ကျုပ်ကို သတ် နိုင်ပါပြီဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ သေဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး... အဆင်သင့်ပါပဲ”

ထိုစကားကြောင့် မောင်တက်မှာ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းနာကျင် သွားမိပြီး မုဆိုးငစဉ်၏ ပခုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်လေ သည်။ ပြီးနောက်

“ကျုပ် ဆရာ ကိုဟင်္သာအတွက် ကျီးဖြူ ရှာချင်ဇောကြီးခဲ့လို့ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ မယုံမကြည် ဖြစ်ခဲ့၊ ပြောခဲ့မိတာကို ခွင့်လွှတ် ပါဗျာ။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်သစ္စာရှိတဲ့ တစ်ပွဲ စားကြီး ဦးသက်နဲ့ရဲသား ပီသသလို ဖခင်ခြေရာ နင်းနိုင်တဲ့ ပီဘီ တစ်ပွဲစားမုဆိုးတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ် မငြင်းဝံ့တော့ ပါဘူး။ ကျုပ်နဲ့အတူ ဆရာ ကိုဟင်္သာကို တွေ့ဖို့ မြို့ကိုသာ လိုက်ခဲ့ဖို့ ကျုပ် တောင်းဆိုချင်ပါတယ် တစ်ပွဲစားကြီး မုဆိုး ငစဉ်ရယ်...။”

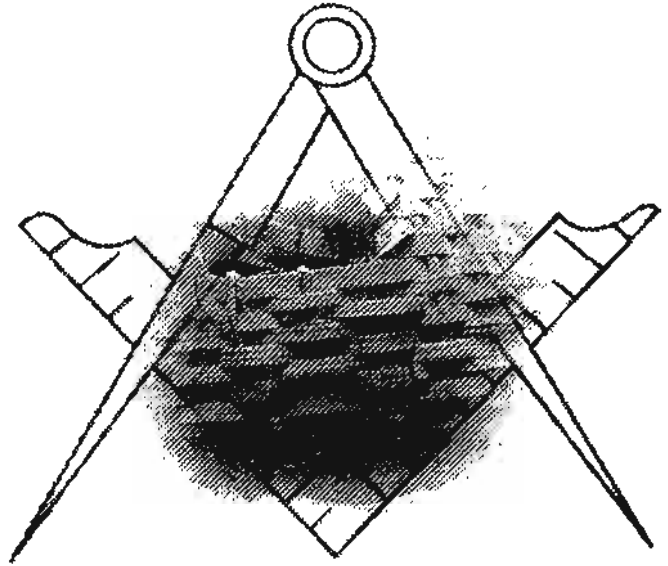
“ဟား... ဟား... ဟား... ကျုပ်နာမည်က ဘာတဲ့... တစ်ပွဲစားကြီး မုဆိုးငစဉ်တဲ့ ဟုတ်လား...။ ဟုတ်တယ်... ကျုပ်အဖေ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျုပ် တစ်ပွဲစားမုဆိုး ဖြစ်သွား ပြီ။ အဲဒီအတွက် ခင်ဗျားဆရာ ကိုဟင်္သာကို ကျုပ် တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားဆရာ ကိုဟင်္သာသာ ကျီးဖြူ မရှာခိုင်းခဲ့ရင် ကျုပ် တစ်ပွဲစားဖြစ်ဖို့ ဉာဏ်အလင်းပွင့်ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ချ ကိုတက် ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားဆရာ

ကိုဟသံကို လူကိုယ်တိုင် လိုက်တွေ့ပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်နေတာပါဗျာ”

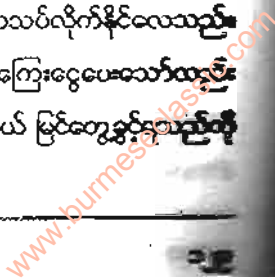
“သိပ်ကိုကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ တစ်ပွဲစားကြီး မုဆိုးငစဉ် ရယ်။ ဒါဆို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူ ဆရာကိုဟသံ လက်ထဲကို ဟောဒီကျီးဖြူကို အပ်လိုက်ကြပါစို့လားဗျာ...”

မောင်တက်နှင့် မုဆိုးငစဉ်တို့၏ တက်ကြွရွှင်လန်းစွာ အော်ဟစ် ရယ်မောလိုက်သံများသည် ထမုံရွာလေး တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားတော့ မတတ် ကျယ်လောင်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

တောတောင်ကို အစိုပြု၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရသော ထမုံရွာသားတို့ကား ဝါးကို စိတ်ဖြာရက်လုပ်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်လှပေ သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မောင်တက်က အကူအညီတောင်းသည့်အတိုင်း ကျီးဖြူကလေး ထည့်ရန် ဝါးလှောင်ချိုင့်တစ်လုံးကို နာရီဝက်သာသာ အချိန်အတွင်းမှာပင် သေသပ်ခိုင်ခံ့စွာ အချောသပ်လိုက်နိုင်လေသည်။ မောင်တက်က လှောင်အိမ်ဖိုးအတွက် အခကြေးငွေပေးသော်လည်း မယူကြဘဲ ကျီးဖြူကလေးကို အထူးအဆန်းသဖွယ် မြင်တွေ့ခွင့်ရသည်တို့ ပင် ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်နေကြ၏။

မောင်တက်က ကျီးကန်းအဖြူလေးကို ဝါးလှောင်ချိုင်ထဲသို့ ထည့်ပြီး အဖုံးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဖုံးနှင့် လှောင်အိမ်ကြား ကြိုးချည်ရမည့် ၎င်းအစွန်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သူလည်ပင်း၌ ဆွဲယူလာသည့် သံလုံးချွန်လေးဖြင့် တိုးလျှိုးပေါက်ကန်လှည့်ထိုးကာ ပိတ်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်နေသည်ကို မြင်သွားသောမုဆိုးငစဉ်က စိတ်ပူပန်စွာဖြင့် ...

“အဖုံးကို ကြိုးမချည်၊ ဘာမချည်နဲ့ ဒီလို သံချောင်းလေးကန်လှည့်လျှိုထားရုံနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား ကိုတက်ရဲ့။ တော်ကြာကျီးဖြူ ပြန်လွတ်သွားမှဖြင့် ...”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုငစဉ်ရယ်။ ကျုပ်ဆရာက သေသေချာချာကို မှာလိုက်တာပါ။ ကျီးဖြူ လွတ်မသွားအောင် ဟောဒီသံမဏီချောင်းနဲ့ အဝကနေ ပိတ်ထားရမယ်တဲ့။ ဟောဒီသံချွန်လေးကလည်း နယ်နယ်ရရမှ မဟုတ်တာဗျာ...”

မောင်တက်၏စကားကြောင့် မုဆိုးငစဉ်မှာ မျက်လုံးအပိုင်း သား ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဗျာ ... ဘာသံချွန်မို့လို့လဲ။ ရှင်းစမ်းပါဦး ကိုတက်ရဲ့”

“ရှေးဟောင်း ဟီးဘရူးလူမျိုးတွေရဲ့ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ ဂန္ဓာရီပညာတွေဟာ ဆော်လမွန် ဝတ်ကျောင်းတော်လို့ ခေါ်တဲ့ Solomon Temple ကနေစပြီး မြစ်ဖျားခံလာတာဗျ။ ဆော်လမွန်ဘုရင်လို့တော့ ခင်ဗျား သိမှာပါနော်။ လောကီဂန္ဓာရီပညာရပ်တွေကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်တဲ့

သူ ... ကိုဩမေတြီသင်္ချာပညာရဲ့ဖခင်ကြီးပေါ့ဗျာ”

“အင်း ... အင်း ကြားဖူးတယ်။ ကျုပ်တို့ စွတ်လန်းရွာကို ခရစ်ယာန်သာသနာပြုတွေလာတုန်းက သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာ ဖတ်ပြဖူးတယ်။ ဆော်လမွန်ဘုရင်ရဲ့အဖေက နာမည်ကြီးတဲ့ ဒါဗိတ်ဘုရင်ကြီး (King David) မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုငစဉ်။ အဲဒီဆော်လမွန်ဝတ်ကျောင်းတော်ကို ဆောက်တဲ့သူက ဒါဗိတ်ဘုရင်ကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေ တိုင်ရာဘုရင်ကြီးရဲ့ သားတော် ချီရမ်းအဘစ်စ် (Chiram Abiff) ဆိုတဲ့ မင်းသားကြီးပဲ။ အဲဒီမင်းသားကြီးကလည်း နယ်နယ်ရရတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဘုရင်လုပ်ဖို့ကို ငြင်းပယ်၊ ထီးနန်းကို စွန့်ပြီး ဗိသုကာပညာနဲ့ စက္ကောမ ပညာတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်အောင် လေ့လာလိုက်စားသွားတဲ့ ပညာရှင်ကြီးဗျ။ ဟောဒီသံလုံးချွန်လေးဟာ ချီရမ်းမင်းသားကြီးက ဆော်လမွန်ဝတ်ကျောင်းတော်ကြီးကို အုတ်မြစ်ချစဉ်တုန်းက သုံးခဲ့တဲ့ ဆောက်သွားကနေ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ယူထားတာပဲ”

မုဆိုးငစဉ်က တအံ့တဩ ဖြစ်နေရာမှ ...

“ဟင် ... ဒါဆို အဲဒီသံချွန်မှာ ဂမ္ဘီရတန်ခိုးတွေ ရှိနေမှာပေါ့ ဟုတ်လား ကိုတက်”

“ရှိတာပေါ့ဗျ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျီးဖြူကို လွတ်ထွက်မသွားအောင် တားဆီးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ဆရာက မှာလိုက်တာ နေမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ဟောဒီ ချီရမ်းဆောက်သွား (Chiram's

chisel) ဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကိုလည်း နိုင်နင်းတယ် ဆိုပဲ”

မုဆိုးငစဉ်ကား ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ထို့နောက်တွင်ကား မောင်တက်နှင့် မုဆိုးငစဉ်တို့သည် နေ့လယ်စာပင် မစားတော့ဘဲ ထမုံရွာသားများကို နှုတ်ဆက်ပြီး မုဆိုးငစဉ်၏ဇာတိ ရျက်ကြွေဖြစ်သော စွတ်လန်းရွာဆီသို့ ဦးတည်ကာ မမောစတမ်း ခြေလျှင်လျှောက်ကြရလေတော့သည်။

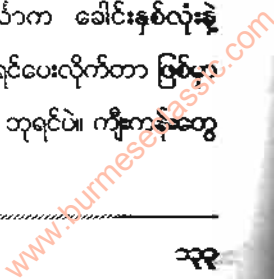

မုဆိုးငစဉ် အမဲသွားပစ်လေ့ရှိရာ ထမုံချောင်းဖျားနှင့် စွတ်လန်း ရွာသည်ကား ခြေလျှင်ခရီး တစ်ရက်စာသာသာ အကွာအဝေးရှိသည့် အတွက် မိုးမချုပ်ခင် ရွာသို့ ရောက်နိုင်ရန် အတော်ပင် ခြေကုန် သုတ်၍ လျှောက်ရလေသည်။

ညနေစောင်းစပြုသောအခါ စိမ့်ရေပေါက်တစ်ခုတွင် ခဏ အနားယူကာ ကိုယ်လက်ဆေးကြောသုတ်သင်ကြရင်း မုဆိုးငစဉ်က

...

“ကျုပ်အဖေ ဦးသက်နံ ပြောခဲ့ပုံအရတော့ သူ ငယ်ငယ် တုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝနဲ့နေတုန်း သိုက်ဆရာ သုံးယောက်က ကျိုးဖြူသွေးကွင်းပြီး သိုက်တူးတာ ကျိုးကန်း အမည်းကြီးတွေ ဝိုင်းအုံထိုးဆိတ်တာနဲ့ စည်းပေါက်ပြီး သေကြ ရတယ်ဆိုပဲဗျ။ အခုတော့ ကျုပ်တို့ နောက်ကို ဘယ်ကျိုးကန်း အမည်းတစ်ကောင်တလေမှ လိုက်လာတာ မတွေ့ပါလား”
“အဲဒီလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ ဆရာကိုဟသံာက ခေါင်းနှစ်လုံးနဲ့ လင်းယုန်ငှက်ကို ကြိုတင်ပြီး ထည့်စီရင်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ဗျ။ လင်းယုန်က တောငှက်တွေရဲ့ ဘုရင်ပဲ။ ကျိုးကန်းတွေ ဘယ်လာဝံ့ပါ့မလဲ”

မုဆိုးငစဉ်က 'အင်း... ဟုတ်လောက်ပေတယ်' ဟုတွေးရင်း
ခေါင်းထည့်တံညိတ်နေရာမှ ...

"ဒါနဲ့ ကိုတက်ရေ ... ကျီးဖြူရဲ့သွေးက ဘာစွမ်းတာလဲဗျ"

"ကျီးဖြူကို ကြေးလင်ပန်းပေါ်တင်ပြီး အဲဒီလင်ပန်းကို
တဒေါင်ဒေါင်မြည့်အောင် ခေါက်ရင် ကျီးဖြူရဲ့ကိုယ်ထဲက သွေး
တွေ ဆူပြီး အပြင်ကို လှံ့ကျလာရောဗျ။ အဲဒီသွေးကို မျက်လုံး
မှာ ကွင်းပြီး ကြည့်ရင် ဖုံးထား၊ အုပ်ထား၊ ကွယ်ဝှက်ထားတာ
မှန်သမျှ အကုန်ထွင်းဖောက်ပြီး မြင်နိုင်တယ်ဆိုပဲ"

ထိုစကားကြောင့် မုဆိုးငစဉ်၏မျက်နှာက ဝင်းခနဲ လက်သွား
ပြီး ...

"ဟာ ... ဒါဆို ကျွန်တို့ စမ်းကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူး
လား ကိုတက်ရေ ..."

မောင်တက်ကမူ ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါရမ်းလိုက်ရင်း

"တောက်တီးတောက်တဲ့ဗျာ၊ ကျွန်ကတော့ ဆရာကိုဟင်္သာ
မခိုင်းဘဲ ဘာတစ်ခုမှ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် မလုပ်ခွဲပါဘူး"
ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေမိသလိုမျိုး ပြောလိုက်လေ

သည်။

မုဆိုးငစဉ်၏မျက်လုံးများကတော့ နောက်ဆုတ်လက်လျှော့
ဟန်မတူဘဲ အရောင်တဖျပ်ဖျပ်လက်နေဆဲပင် ရှိလေသည်။

အခန်း (၁၂)

စွတ်လန်းရွာသို့ ဝင်မိကြသည့်အခါတွင်ကား မိုးရုန်းရုန်းချုပ်
နေလေပြီ။ ရွာလယ်လမ်းဘေးရှိ မြေသားမြင့်မြင့်ပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်
ထားသော မုဆိုးငစဉ်၏သစ်လုံးအိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မှ
မောင်တက်တစ်ယောက် 'ဟင်းခနဲ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ သက်ပြင်းချ
မိလေတော့သည်။ တို့နေ့က သူက ကျီးဖြူထည့်လာသော ဝါးလှောင်
ချိုင့်ကို အိမ်၏ ဥရွတ်ိုင်တွင် ရိုက်ထားသော သံကောက်၌ လှမ်းချိတ်
လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစ်ကိုယ်လုံး ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်၏။
မုဆိုးငစဉ်ကတော့ အိမ်အလယ်ကောင်ရှိ ထင်းပိတ်ကြီးတို့
မီးမွှေးလိုက်ရင်း

"ကိုတက်ရေ... တစ်နေ့လုံး ထမင်းမစား၊ ဘာမစားနဲ့ တက်သုတ်ရိုက်ခဲ့ရတာ ခိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့တော့ မအိပ်လိုက်ပါနဲ့ဦးဗျာ။ ကျုပ် နွားနောက်သား မီးဖုတ်လိုက်ဦးမယ်။ ဝမ်းထဲ ပူသွားအောင် နွားနောက်သားမီးဖုတ်နဲ့ ရေခွေးကြမ်းလေး သုံးဆောင်လိုက်ဦးဦး။"

မုဆိုးငစဉ်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျပ်ခိုးစင်ဖယ်မှ နွားနောက်သားများကို အမြောင်းလိုက်ယူကာ မီးဖုတ်လေတော့သည်။ သို့သော် ထိုနွားနောက်သားများထံမှ အသားကင်သည့်အနံ့များ ပေါ်ထွက်မလာခင်မှာပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်လှဲနေသော မောင်တက်ထံမှ တရူးတရားခါခါဟောက်သံများက အရင် ဆောလျင်စွာ ပေါ်ထွက်နှင့်လာပြီဖြစ်လေ၏။

မောင်တက်ကား ခရီးပန်းရှာလွန်းသဖြင့် အိပ်မောကျသွားလေပြီ။ မုဆိုးငစဉ်ကား အိပ်ပျော်နေသည့် မောင်တက်ကို သနားဂရုဏာသက်စွာ ကြည့်နေရာမှ သူ့မျက်လုံးများက အိမ်၏ ဥရှုတိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ကျီးဖြူလှောင်ချိုင့်ဆီသို့ ရောက်သွား၏။

မုဆိုးငစဉ်၏ အသိစိတ်ထဲတွင် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

"သူ့အိပ်ပျော်နေတုန်း ငါ့ဘာသာငါတစ်ယောက်တည်း ကျီးဖြူရဲ့သွေးကို မျက်လုံးမှာကွင်းပြီး စမ်းကြည့်ရင် ကောင်းမလာ..."

ထိုအတွေးကြောင့် သူ့ရင်တွေ တဒိန်ဒိန်ဆုန်လာသည်။ ခြေတွေ၊ လက်တွေ ပူနွေးလာ၏။ စီးဆင်းနဲ့ပွေးနေပြီဖြစ်သော နွားနောက်သား နှစ်မြောင်းသုံးမြောင်းခန့်ကို ကြေညက်နေအောင်ပင် ဝါးမနေတော့ဘဲ ကမန်းကတန်း မျိုချလိုက်၏။ ရေခွေးကြမ်းကိုလည်း လျှာ

အပူလောင်မည်ကိုပင် ဂရုစိုက်မနေတော့ဘဲ 'ဝွပ်'ခနဲ မော့သောက်လိုက်သည်။

ထိုနောက် မီးဖိုချောင်ထဲမှ ကြေးလင်ပန်းတစ်ချပ်ကို ယူကာ အိမ်တိုင်တွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ကျီးဖြူလှောင်ချိုင့်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ရွာနောက်ဘက်က တောအုပ်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းသွားပြီး စမ်းကြည့်ပါက အနှောင့်အယှက်လည်း ကင်းမည်။ မည်သူမှလည်း သိလိုက်မည်မဟုတ်... ဟု မုဆိုးငစဉ်စိတ်ထဲတွင် တွက်ဆလိုက်သည်။

ထိုအတွေးနှင့်အတူ ကျီးဖြူလှောင်အိမ်ကိုဆွဲကာ တောအုပ်ထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ညောင်ပန်းပေါင်း၏ လာရောင်အောက်တွင် တောအုပ်ကား
 လေတိုသံ၊ သစ်ရွက်ခတ်သံတို့မှအပ အငြိမ်သက်ကြီး ငြိမ်သက်
 တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ မုဆိုးဝေဠိကတော့ ခါတိုင်း သူ ချိုးထောင်၊
 ယုန်လိုက်နေကျ တောအုပ်ဖြစ်သောကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်မိခြင်း
 အလျှင်းမရှိချေ။ သူ့စိတ်ဇောက ကျိုးဖြူထဲတွင်သာ အာရုံရောက်နေ၏။

သူက 'ချိုရန်းဆောက်သွား'ဟုခေါ်သော သံမဏိလုံးခွန်လေး
 ကို နှုတ်ကာ လှောင်ချိုင့်အဖုံးကို ဖွင့်ပြီး ကျိုးဖြူကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။
 ထို့နောက် သတိကြီးစွာဖြင့် ကျိုးဖြူကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်
 ကာ ကြေးလင်ပန်းပေါ်တင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တဒေါင်ဒေါင်
 ခေါက်လိုက်၏။

“ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင် . . .”

တိတ်ဆိတ်နေသောညထဲတွင် အပူဓာတ်ပါသော ကြေး၏
 တုန်ခါမြည်သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအသံနှင့်အတူ ကျိုးဖြူ၏
 တစ်ကိုယ်လုံးမှ သွေးများ ဆူပွက်လာပြီး ဖြူဆွတ်သောအမွှေးအတောင်
 များကြားမှ စိမ့်ယိုကာ အောက်ခံကြေးလင်ပန်းပေါ်သို့ ပေါက်ခနဲ ပေါက်
 ခနဲ စီးကျလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

မုဆိုးဝေဠိက အံ့ဩတုန်ယင်နေသည့်စိတ်ကို မနည်းကြိတ်မှိတ်
 မျိုချရင်း ကျိုးဖြူကို မိမိရရချုပ်နှောင်ကိုင်တွယ်ကာ လှောင်ချိုင့်ထဲသို့
 ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဖုံးအုပ်ကာ 'ချိုရန်းဆောက်သွား'
 ဖြင့် ကန့်လန့်ထိုးပြီး ပိတ်လိုက်၏။ မည်သည့်အမှားအယွင်းမှ မရှိ။
 မည်သည့် အနှောင့်အယှက်မှ ပေါ်မလာ။

မုဆိုးဝေဠိက ကျိုးဖြူ လွတ်ထွက်မသွားရအောင် စိတ်ချရပြီ
 ဆိုသောအခါတွင်မှ ကြေးလင်ပန်းပေါ်ရှိ နီရဲစေးပျစ်သော သွေးများကို
 လက်ညှိုးဖြင့် တို့ယူပြီး သူ့မျက်လုံးနှစ်ဖက်တွင် ကွင်းလိုက်သည်။
 ထို့နောက် နံဘေးဝဲယာသို့ ကြည့်လိုက်၏။

မြင်ကွင်းက ဘာမှမပြောင်း။ စောစောကအတိုင်း ရှိမြဲရှိနေ သည်။ သစ်ပင်တွေကလည်း ဒီအတိုင်း၊ ဝါးရုံတွေကလည်း နဂိုနေ မပျက်။ မြေကြီးကို ငုံ့ကြည့်တော့လည်း ဘာမှမထူးခြား။

သူထင်ထားသလို သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် တူးပြီး မြှုပ်ထားသော ရွှေအိုး၊ ငွေအိုးများကိုလည်း မမြင်ရ။ မြေကြီးအောက်တွင် သိုလှောင်ထား သော ရတနာအသတ္တာများ၊ ကျောက်ဆောင်ကြားမှ ဘုမ္မိရက်သိုက်များ ကိုလည်း မတွေ့ရချေ။

နောက်ပြီး လျှိုမြောင်ကြား၌ အစာစားရင်း ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး သွားလာနေမည့် တောတောင်တိရစ္ဆာန်များကို ဘွားဘွားကြီး မြင်ရလိမ့် မည်ဟု ထင်ထားသော သူ့တွက်ကိန်းမှာလည်း တက်တက်စင်အောင် လွဲနေလေတော့သည်။

“ဒီနေရာက ရွာနဲ့နီးလို့များ ထူးထူးခြားခြားမြင်စရာ ဘာမှ မတွေ့တာလား မသိဘူး”

ဟုတွေးရင်း ဆက်လျှောက်သည်။ အတန်ကြာသောအခါ ရပ် ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ပြန်လေသည်။ ဒါလည်း ဘာမှမထူးခြား။ ထို့ကြောင့် ဆက်၍ဆက်၍သာ လျှောက်ရပြန်လေတော့သည်။

ထိုသို့လျှောက်ရင်း တောနက်လျှိုမြောင်ကြားသို့ ရောက်မှန်း မသိ ရောက်လာသည်။ သူ့အမြင်အာရုံကတော့ ဘာမှမထူးခြားသေးချေ။ တောသည် တိတ်ဆိတ်လျက်၊ ငြိမ်သက်လျက်၊ သစ်ပင်ကြီးများ၊ မြွေနွယ် ပိတ်ပေါင်းများ၊ ဝါးရုံပင်များ၊ အမှောင်ရိပ်နှင့် လရောင်တို့ကလွဲ၍ ဘာမှ မရှိချေ။

“ဆရာကိုဟင်္သာပြောသလို ကိုးဖြူးရဲ့သွေးက စွမ်းတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးနဲ့တူတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ငါလုပ်တာ၊ ကိုင်တာများ အစီအရင် တစ်ခုခုလိုနေလို့ပဲလား”

မှဆိုးစဉ်က ထိုသို့တွေးနေစဉ်မှာပင် သူ့နောက်ဘက်ဆီမှ ချွတ်ခနဲ ခြေသံကြားလိုက်ရ၏။ မှဆိုးတစ်ယောက်၏ သတိဖြင့် နီးကြား စွာ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

“အီး... ဟင်... ဟင်...။ မှောင်တယ်... မှောင်တယ်... သမီး ဘာမှမမြင်ရဘူး...”

ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်အရွယ်ခန့်သာရှိသေးသော ကလေးမလေး တစ်ယောက်သည် ငိုနှိုက်ညည်းတွေးလျက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း ကာ စမ်းရင်း ချာလည်ချာလည် လျှောက်သွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

“ဟင်... ဘယ်က၊ ကလေးမလေးပါလိမ့်၊ ညကြီးမင်းကြီး တောထဲမှာ...”

မှဆိုးစဉ်က တွေးရင်း ကလေးမလေးအနီးသို့ တိုးကပ် သွားလိုက်သည်။ ကလေးမလေးကိုယ်ပေါ်တွင် ရိုးရာဝတ်စုံ ဇုတ်ဖုတ် နွမ်းနွမ်းကလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်

အနီးအနားရှိ ရွာတစ်ရွာမှဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် မုဆိုးငစဉ်က

“ဟဲ့... ကလေး တောထဲမှာ နင်တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ် နေတာလဲ။ နင့်မိဘတွေရော...”

“ဟီး... ဟီး... မေမေတို့နဲ့ သမီး လူချင်းကွဲသွားပြီ။ သမီး ကို ခေါ်သွားပေးပါ။ သမီး ဘာမှမမြင်ရဘူး မှောင်တယ်၊ အိမ်... ဟီး...”

မုဆိုးငစဉ်က ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ကျိုးဖြူးလှောင်ချိုင့်ကို ဆွဲ ထားရာမှ ညာဘက်လက်ဖြင့် ကလေးမလေးကို ကောက်ချီပွေ့လိုက် ပြီး...

“သမီးတို့လာတုန်းက လူတွေအများကြီးပဲလား။ သမီး တစ်ယောက်တည်း လူစုကွဲပြီး ကျန်ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား...”

ကလေးမလေးက ခေါင်းညိတ်ပြု၏။ အင်မတတ်သေး။ အသံ မထွက်ဘဲ ကျောပြင်ကလေးများ တုန်တုန်သွားအောင် ရှိုက်နေလေ၏။ မုဆိုးငစဉ်က...

“သမီးက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဟိုဘက်ရွာမှာ သမီးရဲ့အစ်မ မင်္ဂလာဆောင်ရှိလို့ ဟီး... ဟီး... မှောင်လိုက်တာ”

“ကဲ... ကဲ... တိတ်ပါ သမီးရယ်။ သမီးအစ်မ မင်္ဂလာဆောင် မယ့်ရွာကို ဦးဦး လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ အဲဒီရောက်ရင် သမီး အမေတွေ ဘာတွေနဲ့ပါ ပြန်တွေ့ရမှာပေါ့”

မုဆိုးငစဉ်က ကျိုးဖြူးလှောင်ချိုင့်ကို တစ်ဖက်က ဆွဲ၊ ကလေး ကို တစ်ဖက်ကချီပြီး တောနက်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ ကလေးငယ် လက်ညှိုးထိုးပြရာဘက်သို့ လျှောက်ရင်းလျှောက်ရင်း လျှို့မြောင်ကြီး တစ်ခုကြားထဲသို့ ဆင်းနေရသည်ကို သတိထားမိသွား၏။

“ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဒီလူ့ထဲမှာ ငါ တောဝက် လာပစ်ဖူးပါတယ်။ လျှို့ရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ဘယ်ရွာမှမရှိပါဘူး”

ထိုသို့တွေးရင်း မုဆိုးငစဉ်တစ်ယောက် ဧဝေဧဝါနှင့် ရှေ့ဆက် လျှောက်နေမိ၏။ ကလေးကလည်း ရှေ့သို့သာ လက်ညှိုး တစ်ထိုး တည်း ထိုးနေသည်။

သို့ဖြင့် ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်ကြာအောင် တောနက်ထဲ တိုးလာမိသောအခါ မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ကို တွားခနဲ တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟာ... တကယ်ပဲ ရွာတစ်ရွာရှိနေတာပါလား။ လူတွေက လည်း စည်ကားလိုက်တာ။ ငါ ဘာဖြစ်လို့ အရင်က မသိခဲ့ပါလိမ့်”

ရွာလမ်းတစ်လျှောက်တွင်ကား လူတစ်ရပ်သာသာခန့်ရှိသော ကညင်ဆီမီးတိုင်ကြီးများကို နှစ်လံကွာဝေးတိုင်း တစ်တိုင်စီမျှ စိုက်ထူ ထွန်းညှိထားသဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ လေးငါးဆယ်နှစ်သား ကလေးများပါမကျန် ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း၊ ဖန်ခုန်တမ်း ကစားနေသဖြင့် ငြင်းသံခုံသံ၊ ရယ်မောသံများ ကျွက်ကျွက်ညံနေ၏။

ရွာလယ်ရှိ မန်ကျည်းပင်အောက် မြေကွက်လပ်တွင်ကား စတိတ် ဝိုင်းပုံ စည်းတားထားပြီး ကာလသားများ နပန်းသတ်ပြိုင်နေကြသည်။ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် အားပေးသံ၊ လောင်းသံကြွေးသံ၊ မိန့်ငါးသံ

လက်ဝမ်းပေါက်ခတ်သံတို့ကလည်း 'ဟေးခနဲ ဟားခနဲ' တစ်ချက်
တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကွပ်ဖုတ်ကြီးပေါ်တွင်ကား သက်ကြီးရွယ်အို ဆယ့်လေးငါးဦး
စုကာ ကွမ်းအစ်နှင့် လက်ဖက်ပန်းကန်များ၊ ရေခဲခွေးကြမ်းအိုးများ ချထား
ပြီး စကားစမြည်ပြောနေကြသည်။

အရွယ်ကောင်းသည့် မိန်းမဖော်တစ်သိုက်ကား မနက်ဖြန်
မနက် အလှူကြီးပေးဖို့ ဒီနေ့ညကတည်းက ချက်ပြုတ်နေရသည့်ဟန်
ဖြင့် ကြက်သွန်နှာသူ နှာ၊ ငရုတ်သီးထောင်းသူ ထောင်း၊ အာလူးအခွံ
သင်သူက သင်ဖြင့် ကနားဖျင်းတဲမဏ္ဍပ်ကြီးအောက်တွင် တရုန်းရုန်း
အလုပ်များနေကြသည်။

တဟုန်းဟုန်တောက်နေသော ထင်းမီးပိုပေါ်ကြီးများတွင်လည်း
ပွက်ပွက်ဆူနေသည့် အိုးကြီးများကို တင်ထားကြ၏။

ထိုမြင်ကွင်းများကို ကြည့်ရင်း မုဆိုးငစဉ်ပင်လျှင် စိတ်ထဲတွင်
ပျော်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ သူက ကလေးမလေးကို ရှိကာ ရွာလှူကြီး
များ ရေခဲခွေးကြမ်းသောက်နေသည့် ဝိုင်းဆီသို့ သွားရင်း ..

“ဒီမယ် .. တစ်ဆိတ်လောက်ခင်ဗျ။ ဟောဒီကလေးမလေး
တောထဲမှာ လမ်းပျောက်နေတာတွေ့လို့ ကျွန်တော် ခေါ်လာ
တာပါ။ ဒီရွာမှာ မနက်ဖြန်မင်္ဂလာဆောင်မယ့် သတို့သမီးရဲ့
ညီမလို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒါ ..”

ငစဉ်၏စကား မဆုံးခင်မှာပင် ကွမ်းယာနေသော မျက်ခုံးမွှေး
ဖြူဖြူနှင့် အဘိုးကြီးက မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ..

“ဪ .. ရောဂုတ်လာပြီကို။ ကဲ .. ကဲ မောင်ရင်ပဲ သူ့အမေ
ဆီ လိုက်ပို့ပေးလိုက်စမ်းပါဦး။ ဟောဟို ကနားဖျင်းတဲရဲ့
နောက်မှာ သတို့သမီးအတွက် မင်္ဂလာမြင်းရထား ရှိလေရဲ့။
ကဲ .. သွား .. သွား ..”

“သွားလေ .. သွားလိုက် ..”

www.burmeseclassic.com

“ဒီအတိုင်း တည့်တည့်သွားပြီး ညာဘက်ကို ကွေ့လိုက်ရင် ရောက်ပြီ”

ဘေးတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသော လူကြီးများကပါ သွားဖို့ရည်း ဇွတ်ပြောနေသဖြင့် မုဆိုးစဉ်းလည်း ယောင်နုနုဖြင့် ကလေးတစ်ဖက်၊ ကျီးဖြူလှောင်အိမ်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆက်လျှောက်လာရ၏။

ကနားဖျင်းတဲအပြင်ဘက် မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ရွှေရောင်နှင့် အနက်ရောင် သုတ်ထားသော အလုံပိတ်ရထားလုံးတစ်စီးကို မြင်း တစ်ကောင်တပ်လျက်သား တွေ့လိုက်ရ၏။ မြင်းက အဖြူတစ်ကောင်၊ အနက်တစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

“မမဆီ ပို့ပေး... ဟီး... ဟီး... မမဆီ ပို့ပေး...”

ပန်းထက်မှ ကလေးငယ်က ငိုရင်း တကူကူ ပူဆာနေသဖြင့် ငစဉ်းအိမ်ထောက်များက မင်္ဂလာမြင်းလှည်းဆီသို့ ဦးတည်မိသည်။ ထိုသို့သွားရင်း...

“ဟင်... သတို့သမီးစီးဖို့ ရထားလုံးကလည်း ဘာဖြစ်လို့ အနက်ရောင်နဲ့ ရွှေရောင် သုတ်ထားရတာပါလိမ့်။ မင်္ဂလာ မရှိလိုက်တာ”

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စောစောက မျက်ခုံးငမ္မားဖြူဖြူနှင့် အဘိုးအို သီးကြီးနှစ်ဆက်လိုက်သည်

“ဪ... ရောက်လာပြီကိုး” ဟူသည့် စကား၏ အဓိပ္ပာယ်က လည်း သူ့ရောက်လာမည်မှန်း ကြိုသိနေသလိုလို ဘာလိုလို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်ကို ပြန်စဉ်းစားမိသွား၏။

“ဟီး... မမကို ခေါ်ပေး... ခေါ်ပေး...”

ကလေးမလေးက ဆက်တိုက်ငိုနေသောကြောင့် မုဆိုးစဉ်းက ပြတင်းဘဲခါးပိတ်ထားသော ရထားလုံးမည်းမည်းကြီးအနားသို့ ကပ်ကာ တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်လိုက်ရင်း...

“ဒီမှာ... ခင်ဗျာညီမ ရောက်နေတယ်... ထွက်ပြီး တွေ့လိုက် ပါဦး”

သို့သော် ရထားလုံးအတွင်းမှ တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားသံ မကြားရ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် မုဆိုးစဉ်းက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ရထားလုံးပြတင်းပေါက်တံခါးကို တဘုန်းဘုန်းမြည်အောင် ရိုက်လိုက် ရင်း...

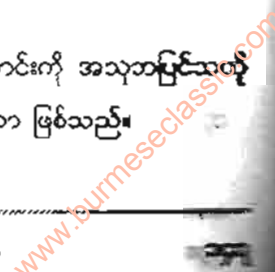
“ဗျို... အထဲက သတို့သမီး ကျုပ်ခေါ်နေတာကြားလား...”

လက်ဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်းပုတ်လိုက်သည့်အချိန်ကြောင့် ပိတ်ထား သော ရထားလုံး၏ ပြတင်းပေါက်တံခါးမှ ကျီခနဲ ပွင့်ဟသွားလေတော့ သည်။ လရောင်ဖြင့် ရထားလုံးထဲတွင် တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်နေသော သတို့သမီးဖြစ်သူ၏ ပုံရိပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

စင်စစ် သတို့သမီးတော့ မဟုတ်။ မိန်းမလူသေလောင်း တစ်လောင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းမလူသေလောင်း၏ မျက်နှာကို သနပ်ခါးများ ဇွေးနေအောင် လိမ်းပေးထားပြီး ဆံထုံးထုံးကာ ပန်းတွေ ဝေဝေဆာဆာ ပန်ပေးထားသည်။ ရွှေချည်ထိုးပဝါတစ်စုံလည်း ချထား ၏။

တကယ်တော့ လူသေရုပ်အလောင်းကို အသုဘပြင်သလို ပပြင်ဘဲ သတို့သမီးလို ပြင်ပေးထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ဟင်... ဘယ့်နွယ်ဟာကြီးလဲ”

မုဆိုးငစဉ့်က စက်ဆုပ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် သူ့ပန်းထက်တွင် ချီထားသော ကလေးမလေးကို ...

“ဟဲ့... နင့်အစ်မ သတို့သမီးကလည်း လူသေ အလောင်းကြီးကို မင်္ဂလာဆောင်မယ့်ပုံစံ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပေးထားတာ ပါကလား။ ထို့ ... နိမိတ်မရှိ၊ နမာမရှိ”

ထိုအခါ ကလေးမလေးက သွားအဖြိုသားဖြင့် ကျက်သရေကင်းမဲ့စွာ ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်မတို့ရွာမှာ ထုံးစံက ဒီလိုပဲ ဦးလေးရဲ့။ မုဆိုးအလုပ် လုပ်တဲ့လူဆိုရင် အသုဘ သတို့သမီးနဲ့ပဲ မင်္ဂလာဆောင်ပေးလေ့ရှိတယ် .. ဟီ .. ဟီ ... ဟီ”

ထိုစကားကြောင့် မုဆိုးငစဉ့်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီး ဖျန်းခနဲ ထသွား၏။ ခူးများ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာပြီး မတ်တတ်မရပ်နိုင်တော့သလို ဖြစ်လာသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မီးရောင်အောက်တွင် လှုပ်ရှားနေကြသော ရွာသား ကြီးကြီးငယ်ငယ် ကလေးသူရွယ်တို့ကိုပါ စိတ်မလုံမလဲဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘုရား... ဘုရား ချောက်ချားစရာကြီးပါလား။ ဒီရွာက ရိုးမှ ရိုးရဲ့လား။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကလေးမလေးက ရထားလုံးထဲရှိ လူသေကောင် သတို့သမီးကို ဖျတ်ခနဲ ဝှံ့ကြည့်လိုက်ရာ သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ခွက်ထဲက မောက်ချလိုက်သော ဂေါ်လီလုံးနှစ်လုံး လျှောခနဲ ထွက်ကျသွားသကဲ့သို့ ဦးခေါင်းမျက်ခွံရိုး ဟောက်ပက်အတွင်းမှ

'ပလွတ်' ခနဲ ပြုတ်ထွက်ပြီး ရထားလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျကာ တလိမ့်လိမ့် သွားလေတော့သည်။

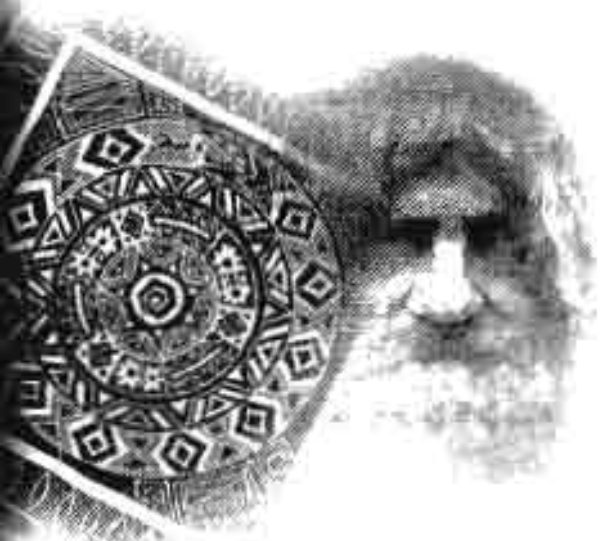
မုဆိုးငစဉ့်က သူချီထားသောကလေးမလေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံးများ မရှိတော့ဘဲ နှာခေါင်းရိုး တစ်ဖက်တစ်ချက် စိဉ့် တွင်းဟောက်ပက်တစ်စုံကိုသာ တွေ့ရလေ၏။ ကလေးမလေးက ကျက်သရေကင်းမဲ့စွာ ငိုညည်းလိုက်သည်။

“ဟီး .. ဟီး .. မှောင်တယ် .. မှောင်တယ် မမြင်ရတော့ဘူး”

မုဆိုးငစဉ့် တစ်ကိုယ်လုံး ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ တောင့်တင်း သွားလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အနန်း(၁၃)

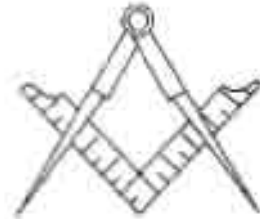
တစ်စုံတစ်ယောက်၏ လှုပ်နှိုးမှုကြောင့် မောင်တက် တစ်ယောက် အိပ်မောကျနေရာမှ ပျက်စဲ လန့်နိုးသွားသီး သူနိုးနိုးသွင်း မြင်လိုက်ရသည်က အပေါ်မှ အုပ်ပိုး၍ ကြည့်နေသော မျက်နှာတစ်ခု ...။

ထိုမျက်နှာကို သူ ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်။ ဆရာ ကိုဟင်္သာ ၏ အထုဘခေါင်းကို ဂုသွင်းမိနိုး ကန်တော့ကြမည့်ဆဲဆဲတွင် ချောက်လာကာ ခေါင်းအဖုံးကို ပါးရင်းတုတ်ဖြင့် ထိုးခွင့်ပြုခဲ့သော စတုရန်းကြီးပင်။

မောင်တက်က ...

“ဟင် ... ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား”

မောင်တက်က တအံ့တကြံဖြင့် ထိုစတုရန်းအဖုံးကို အကဲခတ်လိုက်ရာ ထိုသုခံ လက်ဖွဲ့ပေါ်တွင် ဆေးမင်ကြောင်ထိုး ထားသော အောက်ပါပုံကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ...

“ဪ ... လတ်စသတ်တော့ ခင်ဗျားကလည်း။ ဆရာ ကိုဟင်္သာကို ဒုက္ခလိုက်ပေးနေတဲ့ မေဆင်တစ်ယောက် ပဲကိုး။ ကဲ ... သေဝေတော့ ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်မောင်တက်က သုခေါင်းအဖုံးထားသည့် လွယ်အိတ်ထဲမှ ခွပ်ကရီးအားကောက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သို့သော်

“ခေါက်”

“အား ၊”

“ဗျလွမ်း”

စတုရန်းအဖုံးကြီး၏လက်ထဲမှ တောင်ဝှေးရည်ကြိုးက မည်သို့ မည်ပုံ ချောက်လာမှန်းမသိဘဲ မောင်တက်၏ လက်ခွက်ကပ်အထက် ကို ခိုက်ခွဲလိုက်သဖြင့် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း တာကို လွှတ်ပေးလိုက် ရသည်။

စတုရလအိုကြီးက ...

“မင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ဘူး မောင်ရင်။ မင်းရဲ့ ဆရာ ဟင်္သာနဲ့မှ ကျုပ်ဟာ ပညာသင်ဘက်ညီအစ်ကိုတွေပဲ”

“ဒါ ... ဒါဆို ခင်ဗျားက ...”

“ဟုတ်တယ်။ ဆရာကြီး ဒတ္တဆီမှာ ဟင်္သာနဲ့ ငါဟာ အတူတူ ပညာသင်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ငါ့နာမည်က ဝိကျေးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေဟာ မြတ်စွာဘုရားကို အံ့တုခွဲတဲ့ သစ္စာက ပရိတ်ရသေ့ကြီးက ဆင်းသက်တဲ့အဆက်အနွယ်တွေနဲ့ ပညာ ဆက်သင်ခွင့် မရခဲ့ဘူး ...”

“ဗျာ ...”

မောင်တက်တစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားရ လေတော့သည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ခန့်က မြတ်စွာဘုရားကို ရန်သတ္တရပြုခဲ့သော မာရ်နတ်၊ အာဠာဝက၊ စိန္တမာဏ၊ ဗကဗြဟ္မာ၊ နာဠာဂီရိဆင်၊ နန္ဒောပနန္ဒနဂါးမင်း၊ တို့နှင့်အတူ သစ္စာက ပရိတ်မိ ဟူသော အမည်ကို အောင်ခြင်းရစ်ပါးဘုရားရှိခိုးထဲတွင် ကြားရုံသာ ကြားခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခုတော့ ထိုအဆက်အသွယ်မှ ဆင်းသက် လာသူတစ်ယောက်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့နေရလေပြီ။ ထိုသူက ဆက်၍ ...

“ပိုက်သဂိုးရပ်စ် (Pythagoras)ဆိုတဲ့ သင်္ချာပညာရှင်ကြီးကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အင်း ... ကြားဖူးမှာပါကွာ။ မက်ထရစ်စာမေးပွဲဖြေမယ့် ကျောင်းသားလေးတွေတောင် $A^2 + B^2 = C^2$ ဆိုတဲ့ သီအိုရီကို ကြားဖူးနေကြတာပဲ။ အဲဒီ

ပိုက်သဂိုးရပ်စ်ဟာ မနိမ္မဒေသကို လာပြီး မြတ်စွာဘုရား ဆီမှာ ယာဗန်နာယရာ (Yavancharya) ဆိုတဲ့ ဘွဲ့အမည်နဲ့ တရားဒေသနာတွေကို ဆည်းပူးခဲ့တယ်။ ငါ့ရဲ့ဘိုးဘေးတွေ ဟာ သူ့ဆီက ပညာတွေအားလုံးကိုလည်း ရလိုက်တယ်။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွက် လိုအပ်နေသေးတာက ရွှေကို ဖြစ်စေတဲ့ ပြဒါးရှင်လုံးပဲ။ ဒါကို လိုချင်လို့ ဖရီးမေဆင်ဂိုဏ်း ထဲကိုလည်း နှိုးဝင်ခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ အယောင်ဆောင် နေတာကို ရိပ်မိသွားလို့ သေဒဏ်အပေးရတာနဲ့ လွတ် အောင် ထွက်ပြေးပြီး မင်းဆရာ ကိုဟင်္သာနောက်ကို အရိပ်လို လိုက်နေတာပဲ”

“ဪ ... ဒါကြောင့် သုသာန်မှာတုန်းက ဆရာကြီး မသေသေဆူးဆိုတာ ခင်ဗျားက သဲလွန်စ ပေးခဲ့တာကို”

“ဟုတ်တယ်။ မင်း ဆရာရဲ့အုတ်ဂူမှာ ထွင်းထားတဲ့ ကိုယ့် အခြီး ကိုယ်ပြန်ဖို့တဲ့ မြွေပုံ (OUROBOROS)ရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ဟာ ‘ထာဝရရှင်သန်မှု’ ကို ဆိုလိုတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဟင်္သာ မသေမှန်း ငါ ရိပ်မိလိုက်တာပေါ့။ ပြီးတော့ စက်ဝိုင်းရဲ့ အလယ်မှာ အစက်ပါတဲ့ ပုံဟာ အင်္ဂါရိတ်ပညာမှာ ‘ရွှေ’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ရွှေဟာ အမတပဲ။ စောစောက အူရီးဘိုးရိုစ် မြွေပုံနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် ‘ထာဝရရှင်သန်တဲ့ အမတ’ ကို ပြောတာ ဖြစ်တယ်။ ဆိုလိုချင်တာက မင်းဆရာ ဟင်္သာဟာ လူ့လောကမှာ ကြာကြာနေမှာ ဟုတ်ဘူး အမတနိဗ္ဗာန်ကို ရရှိ ဝိပဿနာလမ်းကြောင်းပေါ်ကို ရောက်

သွားလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သူ့အတွက် ကျီးဖြူတွေ၊ ပြဒါးရှင်
လုံးတွေ လိုတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ကိုသာ ပေးလိုက်ဖို့
အလှူလာခံတာပါကွာ”

ထိုစကားအဆုံးတွင် မောင်တက်က တဟားဟား အော်ရယ်
လိုက်ပြီး ...

“အလှူခံလာတာလိုလို၊ ဓားပြတိုက်တာလိုလို လုပ်မနေနဲ့
ကိုယ့်လူချေ။ ဆရာကြီးမှာလိုက်တဲ့ပစ္စည်းကိုတော့ လွယ်လွယ်
မပေးနိုင်ဘူး။ ကျုပ်အသက်နဲ့လဲပြီး ခုခံရမှာပဲ”

“မင်းပညာနဲ့ ငါ့ကို မယှဉ်နိုင်လောက်ဘူးဆိုတာ စောစော
ကတင် ငါ သက်သေပြခဲ့ပြီပြီလေ”

“မိတွေ နားမလည်ဘူး။ ကျုပ်သေမှ ဒီကျီးဖြူကို ခင်ဗျား
လက်ထဲ အပါခံနိုင်မယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း မောင်တက်က ကျီးဖြူလှောင်ချိုင့်ကို သူ
ချိတ်ဆွဲထားခဲ့သည့် အိမ်တိုင်ဆီသို့ ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟင် ... ကျီးဖြူချော၊ လှောင်ချိုင့်ပါ မရှိတော့ပါလား”
ထိုစကားကြောင့် ဗီဂျေးလည်း ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွား

သည်။ မောင်တက်ကတော့ ...
“ကိုစဉ်းရေ ... ကိုစဉ်းရေ ...”

တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေသော်လည်း မုဆိုးစဉ်း၏
တံ့ပြန်သံကို မကြားရပေ။ ထို့ပြင် မီးဖိုခန်းတွင် ကျကျန်နေရစ်ခဲ့သော
ဦးခေါင်းနှစ်လုံး လင်းယုန်ငှက်ပုံ ထွင်းထုထားသည့် နာရီလေးကို
မြင်လိုက်ရသောအခါ မောင်တက်၏စိုးရိမ်ပူပန်မှုသည် ငယ်ထိပ်ကိုပင်

ဖောက်ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဟင် ... ဒီလင်းယုန်ငှက် အဆောင်မပါဘဲဆိုရင် အန္တရာယ်
တွေကို မုဆိုးစဉ်း မခုခံနိုင်လောက်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျီးဖြူ
... ကျီးဖြူချော ...”

မောင်တက်တစ်ယောက် အတွေးများဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်
နေစဉ်မှာပင် ဗီဂျေးကတော့ ပန်းကန်ပြားထဲသို့ ဘူးသီးခြောက်ထဲမှ
ရေများကို လောင်းငဲ့ထည့်ကာ ငြိမ်သက်စွာ ကသိုဏ်းရွှလိုက်ရင်း ...

“မောင်ရင့်မိတ်ဆွေ မုဆိုးခများတော့ ရွာအနောက်ဘက်
တောအုပ်က လျှို့ဝှက်မှာ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် တွေ့နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

(မှတ်ချက် ။ ။ ဘုရားလက်ထက်က သစ္စကပရဒိုဇ်၏မျိုးရိုးမှ
ဆင်းသက်လာခဲ့သော လောကီပညာရှင်ဗီဂျေးနှင့်
သူ ကျူးလွန်ခဲ့သော ရာဇဝတ်မှုများအကြောင်းကို
သီးသန့်စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးပါဦးမည်)

မုဆိုးငစဉ်က သူ ချိုပိုးထားသော ကလေးမလေးကို အလန့် တကြား လွှတ်ချလိုက်၏။ ကလေးမလေးကတော့ ကျက်သရေကင်းမဲ့ ဖွာဖြင့် တဟီးဟီးတဟားဟား ရယ်မောနေသည်။

မုဆိုးငစဉ်က မလှမ်းမကမ်းမှ ရွာသားများကို မျက်လုံးဝေ ကြည့်ရင်း ...

“ဒီလူတွေကရာ လူအစစ်တွေမှ ဟုတ်ပါလေစ...”

ကျီးဖြူလှောင်ချိုင့်ကို ပိတ်ထားသော ‘ချိရန်းဆောက်သွား’ ဟု ခေါ်သည့် သံလုံချွန်ကလေး...။ ထိုသံချွန်သည် မကောင်းဆိုးဝါး များကို နိုင်နင်းသည်ဟု မောင်တက်ပြောဖူးကြောင်း သူ မှတ်မိနေ၏။

ထို့ကြောင့် မုဆိုးငစဉ်က သံလုံချွန်ကို လှောင်ချိုင့်ထိပ်မှ အလောတကြီးဆွဲနှုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူနှင့်အနီးဆုံးဖြစ်သော ရထားလုံးဆွဲသည့် မြင်းနက်ကြီး၏တင်ပါးကို ထိုးစိုက်ချလိုက်လေတော့ ၏။

“အား ! ...”

မြင်းနက်ကြီးက လူတစ်ယောက်သဖွယ် အသံနက်ကြီးဖြင့် ‘အား’ခနဲ အော်လိုက်ရာ တောတောင်တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွား၏။ ထိုသို့ဖြစ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စောစောက ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ရေခန်းကြမ်းသောက်နေသော မျက်လုံးဖြူဖြူနှင့် လူကြီးက အလန့် တကြား ထပြီး ...

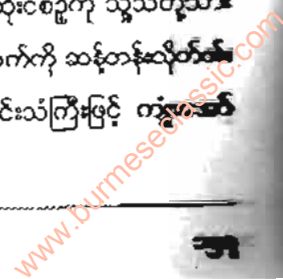
“ရိုင်မိသွားပြီဟေ့... ပြေးကြတော့... ပြေးကြတော့...”

တစ်ရွာလုံး ယောက်ယက်ခတ်ကာ ပြေးလွှားကြတော့သည်။ ကညင်ဆီမီးတိုင်များလည်း အလဲလဲအပြိုပြိုဖြစ်ကာ အမှောင်ရိပ်တွေ ပြန့်ကြက်လာသည်။ ထိုအခါမှပင် မုဆိုးငစဉ်လည်း သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပကတိမြင်ကွင်းအမှန်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

စောစောက မြင်းနက်ကြီးနှင့် မြင်းဖြူကြီးတို့နှစ်ကောင်မှာ ခေါင်းတလားအဖြူနှင့် အနက်နှစ်လုံးအပြစ် သူ့ရှေ့မှောက်တွင် စင်းစင်း ကြီး လဲလျောင်းနေသည်။

ရွာသူရွာသားတို့၏ အင်ဉာဏ်အလောင်းကောင်တို့သည်လည်း လည်ပင်းမှာ ကြိုးဖြင့်စိုင်းလျက် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းတို့မှ တွဲလောင်းကျ နေကြ၏။ တချို့ကလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်များဖြင့် မုဆိုးငစဉ်ကို လိုက်လံဆွဲလွှဲစို့ တရွေ့ရွေ့တိုးလာကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရထားလုံးပေါ်မှ အလောင်းကောင် သတို့သမီး ကလည်း ပြည်းပြည်းချင်း ထရပ်လိုက်ပြီး မုဆိုးငစဉ်ကို သူ့သတို့သား လောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည့်အလား လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်၏။ မုဆိုးငစဉ်က ကြောက်လွန်းသဖြင့် ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ကနူးအော် လိုက်သည်။

“အား ! ...”

ထို့နောက် နှလုံးသွေးပျက်ပြီး သိမ်တံကင်းမဲ့စွာဖြင့် ခြေဦး တည်ရာသို့ ပြေးမိပြေးရာပြေးလေတော့သည်။

ဝါးဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော ကျီးဖြူလှောင်ချိုင့်လေးကတော့ မြေပြင်ပေါ်တွင် ဖရိုဖရဲကျလျက် ...။ ကျီးဖြူလေးကား မရှိတော့ပြီ။ 'ချီရန်းဆောက်သွားချွန်' ကို နှုတ်လိုက်ကတည်းက အခွင့်ကောင်းရပြီး လွတ်ရာကျွတ်ရာဆီသို့ ပျံသန်းသွားပြီ ဖြစ်လေ၏။

ကျီးဖြူ၏သွေးကို ကွင်းထားသည့်မုဆိုးငစဉ့်၏ အမြင်အာရုံ များကတော့ လောကက မမြင်သင့်၊ မမြင်အပ်သောကြောင့် ဖုံးကွယ် ထားသည့် အရာများကို သွေးပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် လှစ် ဟပြနေလေပြီ။

တကယ်တော့ ... ကျီးဖြူ၏သွေးသည် သစ္စာသမာဓိ တည်ကြည်စွာဖြင့် စီရင်ဖန်တီးခြင်းမဟုတ်ဘဲ အသုံးချခံရပါက ဖုံးကွယ် ထားသော အရာတို့ကို မြင်စေရန်မူမက နာနာဘာ ဗြိတ္တာလောကကိုမိ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့စေနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

နိဂုံး

မောင်တက်နှင့် ဒီဂျေးတို့နှစ်ယောက်သား တောနင်းရှာရင်း မုဆိုးငစဉ့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်အချိန်မှာတော့ မုဆိုးငစဉ့်တစ်ယောက် ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏အမြစ်များကြားတွင် လက်သည်းများ ပဲ့ခွဲ သွေးထွက်အောင် ကုတ်ခြစ်ထားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းလျက် အသက်ကုန်နေပြီ ဖြစ်လေ၏။

မောင်တက်က ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ 'တောထိ' တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်မိသည်။ စဏ္ဍာလကြီး ဒီဂျေးကတော့ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...။

“ကျီးဖြူကိုတော့ ဆုံးပြန်ပြီပေါ့လေ။ အင်း... ပိုဆိုးတာက မင်းရဲ့ဆရာ ဟင်္သာထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ‘ချိုရန်းဆောက်သွား’ ပါ ပါမလာတော့ဘူးမဟုတ်လား”

ထိုစကားကြောင့် မောင်တက်က မရှိနိုင်မှန်းသိသိနှင့်ပင် မုဆိုးငစဉ်းကိုယ်ပေါ်၌ ‘ချိုရန်းဆောက်သွား’ သံလုံးချွန်ကို တွေ့လို တွေ့ခြား ရှာနေမိသေးသည်။ စဏ္ဍာလကြီး ဗီဂျေးကတော့ ...

“မုဆိုးငစဉ်းသေသွားရတာဟာ တောသခင်ဆီမှာ သူ့အသက် ကို လာဘ်တင်ထားခဲ့မိလို့ တောသခင်က သူပိုင်တဲ့ အသက် ကို လာနှုတ်ယူသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် မစမ်းသင့်၊ မစမ်းအပ်တဲ့ လောကီအစီအရင်ကို လက်တည့် စမ်းမိလို့ တိမ်းပါးသွားတာလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ အဆိုးထဲက အကောင်းကို ပြောရ မယ်ဆိုရင် ...”

ဗီဂျေးက စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ မုဆိုးငစဉ်း၏ အလောင်း နှင့် မောင်တက်တို့ကို ကျောခိုင်းလိုက်၏။

မောင်တက်က ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဗီဂျေးက သူတို့နှင့် ဝေးရာဆီသို့ ကျောခိုင်းကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွား ရင်း

“ဟောဒီလို လောကီဂန္ဓာရီကိစ္စတွေမှာ အဆုံးအရှုံးတွေ များ လေလေ မင်းရဲ့ဆရာ ဟင်္သာတစ်ယောက် လောကုတ္တရာ ဝိပဿနာလမ်းပေါ် ရောက်ဖို့ များလေလေပေါ့ကွာ”

စဏ္ဍာလကြီး ဗီဂျေးကတော့ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မောင်တက်ကတော့ သူ့ ပြောတာ ဟုတ်များ ဟုတ်နေမလားဟူသည့်အတွေးဖြင့် ဆရာဖြစ်သူ ကိုဟင်္သာကို ရော်ရမ်း မှန်းဆရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သတည်း။ ။ ။

